

Poesia i rapsòdia emergent
Barcelona acull noves tendències i formats

A FONS PÀGINES 1 a 3

Miquel Amorós
Trencar amb l'obrerisme i els seus mites urbans

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N205

17 de novembre de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un empresari català controla l'extracció de fosfats al Sàhara

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Rodríguez Zapatero ha donat prioritat estratègica als negocis de capital espanyol i ha deixat en segon pla la crítica a la violació dels drets humans

ALBERT GARCIA

Prop de 400 persones es concentren a les portes del Consolat General del Marroc a Barcelona l'11 de novembre per denunciar l'assassinat de persones sahrauís a Al-Aalun

L'edifici Cúbics s'inaugurarà tot i el 'cas Pretòria'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

"No volen permetre que el meu fill surti de la presó"

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Aquestes són les paraules de Mariana Huidobro, mare de Rodrigo Lanza, un jove empresonat pels fets del 4 de febrer de 2006, en què un guàrdia urbà va resultar ferit. El noi continua afirmant que és innocent.

Un veí de Gornal se suïcida abans de ser desnonat per ADIGSA

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'entitat que gestiona les polítiques d'habitatge públic de la Generalitat, dirigida per ICV-EUiA, reclama 9.000 euros a la família de la víctima.

Músiques improvisades de base a Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

AL-AAIUN • ELS FOSFATS, LA PESCA, LA SORRA PER A LA CONSTRUCCIÓ I EL SECTOR ENERGÈTIC DETERMINEN LA POSTURA DE L'EXECUTIU

Els interessos comercials al Sàhara fan emmudir Zapatero davant la repressió

Javier Carratalà dirigeix, des de Sant Cugat del Vallès, FMC Foret. L'empresa està acusada per diverses ONG d'importar il·legalment cada any 500.000 tones de fosfats de territori sahrauí

Jesús Rodríguez / David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Quan el president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, parla dels interessos estratègics de l'executiu i els situa per davant del posicionament respecte a les violacions dels drets humans al Sàhara Occidental, un dels noms que vénen al cap és el de Javier Carratalà Alastruey. L'empresari català fincat a Sant Cugat del Vallès dirigeix una de les principals empreses del sector químic, FMC Foret, filial espanyola de la multinacional nord-americana, amb una facturació superior als 200 milions d'euros anuals i dedicada a la fabricació de fertilitzants, productes tèxtils, detergents i paper. Aquesta empresa va començar a importar fosfats sahrauís l'any 1975 i, actualment, dos grans vaixells de càrrega –el *Sac Flix* (amb 16.000 tones de capacitat) i el *Sac Màlaga* (amb 30.000 tones), ambdós de la naviliera Ership SA– traslladen

Un camió carregat de sacs de fosfats entra al port d'Al-Aaiun per poder anar després a Huelva

Amigos del Pueblo Saharai i Western Sahara Resource Watch han denunciat les extraccions il·legals de fosfats, que es fan amb el vist-i-plau del Marroc

el producte des del port d'Al-Aaiun (capital del Sàhara Occidental) fins als magatzems centrals que la multinacional té a Huelva. L'Asociación de Amigos del Pueblo Saharai de Madrid i la Western Sahara Resource Watch han denunciat aquestes extraccions il·legals, que tenen el vist-i-plau i la supervisió de l'empresa estatal marroquina Fosfatos de Bu Craa SA (antiga Office Cherifien de Phosphates (OCP), que controla la mina de Bu Craa. L'any 2002, la Sociedad Estatal de Participaciones Empresariales (SEPE) de l'Estat espanyol va perdre el control del 35% de les accions de Fosfatos de Bu Craa SA, però avui dia encara hi col·labora amb un suport tècnic indispensable. Altres empreses dels Estats Units, Nova Zelanda, Austràlia, el Brasil, Veneçuela i Colòmbia complementen el mapa dels estats exportadors de fosfats provinents del

OPINIÓ

'Diplomàfia' espanyola

Jesús Carrión
Membre de l'Observatori del Deute en la Globalització

Comencem pel principi: per què l'Estat espanyol mira cap a un altre costat quan el govern del Marroc està vulnerant els drets humans de la població sahrauí?

Per la pasta, tot s'hi val, com sempre ens demostra el senyor Zapatero quan parlem de vulneració dels drets humans a països empobrits per part d'empreses transnacionals espanyoles. Aquestes empreses vulneren els drets humans al Sàhara Occidental perquè operen de la mà del govern espanyol i la Unió Europea, que signen acords i tractats comercials amb el govern marroquí per espoliar els recursos naturals als territoris ocupats del poble sahrauí. Quins són els recursos naturals

espoliats? Per una banda, els fosfats. Segons informa la revista *Forbes*, la fortuna del monarca marroquí Mohamed vi va augmentar 1.000 milions de dòlars l'any 2008 i va passar dels 1.500 als 2.500 milions gràcies a la pujada espectacular del preu del fosfat a escala mundial. Alguna empresa espanyola que se'n beneficiï? Segons el Western Sahara Resource Watch (WSRW), el 2008, l'empresa química FMC Foret va importar il·legalment més de 500.000 tones de fosfats procedents del Sàhara Occidental per valor de 200 milions d'euros.

Alguna dada més? L'espoli de tones de pesca en aigües sahrauís. L'acord de pesca signat el 2006 entre la Unió Europea i el Marroc incorporava les aigües del territori ocupat del Sàhara Occidental. Alguna empresa

espanyola beneficiada? Segons el mateix WSRW, unes quantes. Les gallegues Conservas Rianxeira i Conservas Ecuris posseeixen una fàbrica a Al-Aaiun. Ecuris distribueix els seus productes als supermercats Mercadona amb la marca Hacendado.

Cal recordar que el Marroc és un país estratègic per diferents empreses tèxtils com Mango, Inditex i Inditex. Aquestes empreses han convertit el país en el seu mercat d'aprovisionament estratègic pels productes *fast fashion* (entregues de productes acabats en menys d'un mes).

Així doncs, sembla que, un cop més, queda clara l'ètica i la moral de la *diplomàfia* espanyola, que privilegia els beneficis de les seves empreses per sobre del respecte als drets humans del poble sahrauí.

Sàhara Occidental. Les prospeccions que busquen grans bosses de gas natural i petroli ubicades al litoral sahrauí (però que encara no es troben en fase d'extracció) complementen els interessos espanyols a la zona en el camp dels recursos naturals minerals.

Llaunes de tonyina

Els bancs pesquers són un altre sector estratègic que pot motivar el silenci socialista respecte al desallotjament del campament de l'esperança i les posteriors matances i tortures de la població civil, tal com han testificat les quatre ciutadanes estrangeres presents a la zona i les poques periodistes que hi han pogut entrar durant petits períodes de temps abans de ser expulsades de manera fulminant (l'equip de la Cadena Ser, encapçalat per Àngels Barceló, o el corresponsal de RNE).

El grup gal·lec JEALSA, presidit pel matrimoni d'empresaris Jesús Alonso i Purificación Ecuris, controla la fàbrica de producció tonyinaire d'Al-Aaiun, on treballen 350 persones i que és la font principal de subministrament de Conservas Rianxeira i Conservas Ecuris. Entre d'altres, produeixen les llaunes de tonyina de la marca Hacendado, que es comercialitzen a la cadena de supermercats Mercadona.

Una vintena d'empreses més

L'organització Western Sahara Resource Watch ha investigat, durant molts anys, el saqueig dels recursos naturals de l'antiga colònia hispana ara ocupada pel Marroc i ha elaborat una llista de vint empreses de capital espanyol que encara hi operen, amb la cobertura política i militar del regne dictatorial alauita. Entre d'altres, hi podem trobar Granintra, que exporta sorra del desert a les Canàries per fer material de construcció; Isofotón, empresa de Màlaga interessada en la construcció de centrals solars fotovoltaïques; i Europacifico, Gildo, Netmar, Menipur, Orofish, Troulo i King Pesca, totes elles dedicades a la pesca de tonyina i pop a les aigües sahrauís amb el vist-i-plau i el silenci de la Unió Europea.

Exportant mort: 77.000 euros diaris des de 1999

Des de 1999, tant sota els governs del PSOE com del PP, l'Estat espanyol ha venut cada dia 77.800 euros en material militar al Marroc. En total, un mínim de 284,2 milions d'euros entre 1999 i 2009, desglossats de la següent manera: 240 milions d'euros en material de defensa, 35,7 milions en

> L'empresari **Javier Carratalà Alastruey** pertany a una de les 400 famílies de l'establishment que controla la major part dels grans negocis empresarials catalans dins i fora del país. Entre les seves fites, trobem el fet d'haver rebut el premi *Angel de Plata* del govern de la dictadura franquista com a millor jugador de voleibol l'any 1970, en representació de l'escola La Salle-Condal (propietària de les finques on s'havia de fer l'hotel del Palau de la Música). Juntament amb el seu germà, **Juan Luis Carratalà Alastruey**, ha destacat dins el camp dels negocis gràcies a la fortuna familiar heretada i al seu estatus social privilegiat.

, estirant del fil

productes i tecnologies de doble ús i nou milions en armes i municions. Segons les dades del Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs, la darrera gran operació va ser el 2008 per valor de 113 milions d'euros, que van servir per adquirir 1.015 vehicles militars, majoritàriament de la marca Nissan. Respecte l'any 2009, s'han acreditat, via resposta parlamentària, un mínim de 29,5 milions en materials de defensa de doble ús. La xifra de la dècada s'apujaria fins als 330,2 milions, si es computés l'autorització -denunciada per Amnistia Internacional- per vendre 50 milions addicionals en material aeronàutic.

Paradoxalment, la llei espanyola d'exportació d'armes defineix que s'exclou la venda d'armament a estats sancionats, inestables, en conflictes armats o que vulnerin els drets humans. Però, malgrat la llei, la venda d'armes espanyoles al Marroc sempre ha estat una constant de la indústria de guerra espanyola i aquest país un dels seus clients preferents. Durant la dècada dels 80 i principis dels 90, l'Estat va arribar a emmascarar les exportacions militars amb crèdits fraudulents del Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD), sota el fals paraigua de l'ajuda a la cooperació. Dins l'anecdòtic sinistre d'aquestes transferències militars a la dictadura alauita, trobem que, el 2003, el PP va regalar dues direccions de tir WM-22 i

La venda d'armes espanyoles al Marroc sempre ha estat una constant de la indústria de guerra espanyola i aquest país un dels seus clients preferents

dos canons *Otto-Melara* 76/62 a l'exèrcit marroquí, amb una factura que referia el preu simbòlic d'un euro. El juny de 2008, Zapatero va fer unes donacions idèntiques i va vendre sis torpedes lleugers MK46 pel mateix preu, un euro. El gener del mateix any, l'executiu socialista ja havia regalat vuit jocs de simulació de llançaments de bombes CLB-30, valorats en 86.848 euros, a la força aèria marroquina. Entre la simulació de bombes i la realitat de la repressió salvatge contra l'anomenat *campament de la dignitat*, queda la tupinada militar de les empreses espanyoles que s'enriqueixen exportant militarisme i mort.

Contra aquestes vendes, set organitzacions socials, de solidaritat amb el Sàhara i de l'àmbit jurídic van presentar, l'abril passat a Madrid, la primera denúncia per la venda d'armes espanyoles al Marroc davant el ministeri d'Indústria, emparant-se en l'incompliment dels criteris que contemplava la legislació espanyola vigent.

ÀFRICA • EL PAPER DELS ACTORS PRINCIPALS I LES SEVES RESPONSABILITATS SILENCIADES

Les històries parcials del Sàhara Occidental o la gran mentida

ALBERT GARCIA

Concentració a les portes del Consulat marroquí de Barcelona organitzada l'11 de novembre

Carlos Bajo Erro.
Periodista i autor de *De la provincia 53 a la segunda gran traición*.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Alguns dels agents implicats en el conflicte del Sàhara Occidental han construït la seva pròpia història, que sovint oblida episodis fonamentals per poder modificar el seu paper o les seves responsabilitats. Aquestes són algunes de les mitges veritats.

L'Estat espanyol i la ficció de la falta de responsabilitat

La descoberta de fosfats al subsòl saharà va animar l'Estat espanyol a implantar-se en un territori on, fins aleshores, havia tingut una presència testimonial. Era l'any 1950 i, als països de l'entorn, les idees de la descolonització ja estaven madures. Així doncs, el govern espanyol va pensar que feia una jugada mestra quan, el 1958, va engegar el procés de provincialització de la zona. El Sàhara Occidental (aquells dies, Sàhara espanyol) ja no seria una colònia, sinó una part del territori nacional -la província número 53- i ningú no gosaria exigir el seu abandonament. "Tan espanyola com la província de Cuenca", va dir Carrero Blanco. Així i tot, aquesta maniobra barroera no va distreure l'ONU, que, dos anys després, va dictar la resolució 1.514: *Declaració sobre la concessió de la independència als països i pobles colonials*. Però la inversió per l'explotació dels fosfats encara no

s'havia rendibilitzat i la promesa de les riqueses subterrànies era massa apetitosa. Així doncs, l'Estat espanyol va intentar, sense èxit, altres estratègies i la situació es va fer insostenible. El govern espanyol va haver de cedir i, el 1974, va prometre davant les Nacions Unides que faria un referèndum. Fins i tot va establir un cens de la ciutadania amb dret de vot. Però, alguns membres del darrer govern franquista van intentar preservar els seus interessos i van arribar a un acord d'entrega amb el Marroc. L'Estat espanyol

L'ocupació es va rubricar a Madrid gràcies al pacte entre el Marroc, l'Estat espanyol i Mauritània

va sortir del territori sense que s'hagués celebrat el referèndum preceptiu; sense haver revocat mai l'estatus de província del Sàhara Occidental; amb la vergonya dels militars posats a fer front a la invasió marroquina; amb la desesperació de la població sahrauí que tenia la independència a la punta dels dits, i amb l'oposició, fins avui, de la societat espanyola.

L'excusa perfecta del Gran Marroc

Després de la independència, el 1956, es va anar materialitzant un somni

imperial amb la idea del Gran Marroc: la teoria d'un sultanat alauita amb territoris de Mauritània, Algèria i el Sàhara Occidental. Hassan II va trobar el moment perfecte per treure la pols a aquest projecte. Se sentia feble després de viure dos intents de cop d'estat en un any -entre l'estiu de 1971 i el de 1972- i la reivindicació sobre el Sàhara era una bona manera de distreure l'atenció. L'estratègia incloïa exigir a l'Estat espanyol -davant de l'ONU- la descolonització del territori mitjançant un referèndum. La tardor de 1975 es va escalfar amb les negociacions d'aliances, que buscaven un equilibri de forces molt complex a Madrid, Rabat, Al-Aaiun, Alger i Nouakchott (capital de Mauritània), mentre l'ONU discutia i s'esperava un dictamen de la Cort Internacional de Justícia, que va determinar que mai no hi havia hagut vincles jurídics entre el Marroc i el Sàhara.

La resolució aportava una dosi d'ambigüitat i deia que el que hi havia hagut eren relacions entre la població i el sultà, un punt que va ser suficient per Hassan II. Llavors es va anunciar la Marxa Verda, una maniobra més aviat mediàtica, perquè realment l'ocupació es va rubricar a Madrid, amb els *Acords Tripartits* entre l'Estat espanyol, el Marroc i Mauritània. El Marroc va ocupar el territori i la població civil va fugir cap al desert. Després d'una penosa travessia, es va instal·lar als campaments de Tindouf, en terres algerines. Aquí és on resideix fins ara i on, malgrat la precarietat, ha creat

un veritable Estat, sota la tutela de la República Àrab Sahrauí Democràtica.

L'ONU, com dos dels micos savis (escoltar i veure-hi)

Ningú no pot retreure a l'ONU que no s'hagi posicionat; només si s'esperen resultats del seu abundós pressupost se li pot criticar que no sigui conseqüent. A partir de 1965, va exigir reiteradament a l'Estat espanyol que dugués a terme la seva sortida del territori. No li van agradar els *Acords Tripartits* de Madrid, negociats en secret, que van marcar la fi de la Marxa Verda i l'entrada del Marroc al Sàhara. No va acceptar la maniobra de l'Estat espanyol per tancar la seva relació legal amb el territori, una nota remesa el febrer de 1976 on l'antiga potència colonitzadora es declarava lliure de responsabilitats. Ha criticat l'ocupació marroquina des d'aleshores fins a l'actualitat. Va afavorir l'acord que va derivar en l'alto el foc de 1991 entre el Front Polisari i el Marroc, on aquest últim fins i tot acceptava la celebració d'un referèndum. Tot i així, l'ONU no ha complert la seva missió perquè cap de les seves resolucions no ha tingut efecte. Més concretament l'únic que ha aconseguit la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental (Minurso) amb dinou anys de vida és demostrar la seva inoperància perquè no ha estat capaç d'enllestir el seu mandat. Com a mostra, un detall: la primera de les obligacions de Minurso és "supervisar l'alto el foc".

, impressions

Hernán Collado Urieta
opinio@setmanaridirecta.info

Motius per celebrar l'espoli

Els plans de país del Centre Català de Negocis (CCN) em fan posar els cabells de punta. Vista la seva presentació, que corre aquests dies per Internet, tinc la sensació que la pluja dels 22.000 milions d'euros anuals sobre el nostre territori tindrien uns efectes propis d'una peli de catàstrofes. Davant d'això, he de declarar-me autonomista i constitucionalista convençut, i també reivindicador de llarga vida per a l'espoli.

Els exemples que ens posa Jaume Vallcorba delaten les seves prioritats: primer, els avions; segon, les carreteres; tercer, els hospitals, ja que cal aprofitar el negoci de la manca de salut conseqüent amb les dues primeres prioritats; quart, les escoles. En aquest darrer començarem a estar d'acord, però igualment no són edificis el que ens cal, sinó un Govern que respecti al professorat (encara que aquest sigui tema d'un altre article).

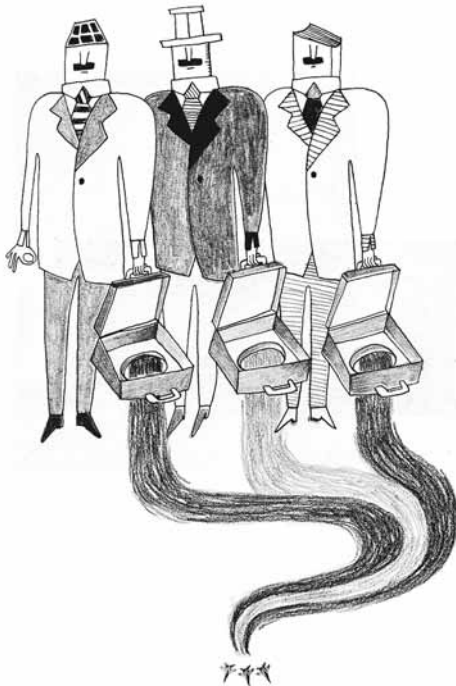
Déu mos en guard dels plans de convertir Catalunya en una plataforma logística i productiva

Però el que és pitjor és aquests ambiciosos plans es podrien dur a terme anualment, com ens recorda Vallcorba; el que no aclareix és si s'ha estudiat quants anys tardaria a exhaurir-se tot el territori de Catalunya. Potser 10-12 anys fins al darrer bri d'herba? Està clar, és un

plantejament simplista i fins i tot naïf, amb pinzellades de populisme especialment quan Àlex Sánchez ens aclareix que la nova situació fiscal de Catalunya permetria reduir els impostos un 36% i augmentar les pensions un 30%. O sigui, la butxaca de tots i cadascú s'ompliria

espectacularment. Ens hem de creure que això seria sens detriment de les polítiques públiques, tot i que d'entrada ja ens estan dient també que el *share* de les polítiques socials en aquest pastís seria del 10%, fins i tot per sota dels 12% d'infraestructures i "competències

ELIA ESPINOSA

de l'Estat" (o sigui, despeses de representació).

Algunes dades que es desprenen també de la proposta delirant del CCN no poden menys que fer-nos exclamar: "menys mal de l'espoli!". Per exemple: primer, des de 1993, a Madrid s'han construït 600 km d'autovies, mentre que a Barcelona, gràcies a l'espoli, només 20; segon, a Andalusia s'han repartit 100.000 ordinadors portàtils entre els alumnes de secundària, mentre que a Catalunya, gràcies a l'espoli, només se n'han pogut repartir 10.000; tercer, gràcies a Felipe González i José María Aznar, Barcelona no és la capital dels dos negocis més aberrants de tots els temps: el de l'especulació amb la salut (el de les vacunes contra la grip nova, recordeu?) i el de l'especulació alimentària (el dels transgènics, per exemple); quart, gràcies al centralisme de Madrid, Catalunya no s'ha convertit en la porta logística ni el centre de fabricació de mercaderies d'Àsia cap a Europa i el món, malgrat l'amenaça de la seva situació "privilegiada" a la Mediterrània;

Des de 1993, a Madrid s'han fet 600 km d'autovies, mentre que a Barcelona, gràcies a l'espoli, només 20

cinquè, gràcies al centralisme de Madrid, Catalunya no s'ha convertit en la Florida del sud d'Europa (és a dir, la llar de jubilats del món desenvolupat europeu, sembrada de

xalets pertot); sisè, gràcies als diners que deixen d'ingressar a causa de l'espoli al llarg de la seva vida, són poques les famílies catalanes que poden accedir a una segona residència; etc.

Llarga vida a l'espoli, almenys fins que aparegui algun polític que entengui de valors no quantificables amb diners

Concloent: no tinc massa idea d'economia i probablement tinc complex d'au de vol ras, però Déu mos en guard de l'autonomia davant d'aquests plans de les castes dominants de convertir Catalunya en una plataforma logística i productiva i, alhora, ciutat de vacances del sud d'Europa (si és que ambdues coses són realment compatibles, val a dir). Afortunadament, a dia d'avui les pobres persones que habitem en aquest suggeridor taulell de joc encara podem viure, menjar, relacionar-nos entre nosaltres, fer el nostre hortet, tornar a algun dels llocs de la nostra infantesa... Però els plans del CCN semblen indicar que només serà així mentre ells vagin curts de capital. Per tant, llarga vida a l'espoli, almenys fins que aparegui algun polític que entengui de valors no quantificables amb diners i de creixement no associat al PIB. I em temo que d'aquí al 2014 no tenim temps.

Pere Comellas · Filòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Llengotes

Un amic que va seguir els processos contra els suposats planificadors d'un atemptat al metro de Barcelona explica que en una compareixença van necessitar intèrpret. Com que eren pakistanesos, el jutge va fer venir un intèrpret originari d'aquell país. Cap problema, no? Doncs va resultar que l'intèrpret en qüestió parlava paixtu i els encausats, panjabi. El meu amic comenta: "és com si un espanyol necessités traducció en un jutjat del Pakistan i li portessin un intèrpret d'euskara; això sí, amb passaport espanyol". L'anècdota em recorda un comentari que fa Claudi Fuster en el seu llibre

La volta a l'escola en vuitanta mons. Diu que una vegada va sentir una professora que es queixava del poc nivell d'un parell d'alumnes seus: "mira que en són de rucs aquests pakistanesos, que ni sent del mateix país s'entenen quan parlen". Evidentment, els dos nois eren, certament, pakistanesos, però parlaven llengües del tot diferents, cosa que passa a la immensa majoria de països del món. La ignorant era, doncs, la professora, que no tenia ni idea de la situació lingüística del país de la gent a qui ensenyava. I tampoc no és gaire normal triar intèrpret en funció de la seva nacionalitat i no de la seva llengua.

Sovint ens queixem que molts estrangers no saben que aquí es parla català, però pregunteu a qualsevol d'aquí que us digui tres llengües del Pakistan

La comparació entre el paixtu i l'euscar pot ser il·lustrativa, però de fet una i altra llengua tenen situacions molt diferents. És veritat que totes dues es parlen a més d'un estat -França i Espanya en el cas basc; Pakistan, Afganistan i també una mica Iran i l'Índia en el paixtu-, però mentre l'euskara com a molt frega el milió de parlants, el paixtu en té, segons algunes fonts, cap a 40: és una de les 50 llengües més parlades del món. A més, l'euscar no té parents coneguts i el paixtu té de cosins més o menys llunyans el persa, el tadjik o el kurd.

El paixtu és oficial a l'Afganistan, però en canvi no ho és al Pakis-

tan, encara que sigui on té la majoria de parlants. Tampoc no hi és oficial el panjabi, la llengua que sí que parlaven els acusats del Raval i de fet bona part dels pakistanesos que viuen a Catalunya. Ni el balutxi. Ni unes quantes llengües més que també s'hi parlen històricament. L'única que té reconeixement oficial a la zona on es parla és el sindi. En canvi, l'anglès és oficial a tot l'estat al costat de l'urdú, que a més té la consideració de "llengua nacional".

Sovint ens queixem que molts estrangers no saben que aquí es parla català. Feu una prova: pregunteu a qualsevol d'aquí que us digui tres llengües del Pakistan.

Quim Gibert · Psicòleg i coautor d'Identitats. Convivència o conflicte?

opinio@setmanaridirecta.info

Catalanívors

En un hivernacle familiar, l'home de la casa fa provatures amb una planta carnívora quan tot just no és més que un brot. Per ser exactes, s'esforça per alimentar-la amb unes pinces que subjecten un bocí de menjar. En paral·lel, aconsegueix guanyar la grossa tot participant en un joc d'atzar. El premi, que segons resa l'eslògan és per veure les coses a l'engròs, li permet adquirir una planta carnívora enorme. Tant és així, que per precaució li ha de donar la teca a una certa distància i fent ús d'una mena de forca. Quan li està servint un bon tall, de lluny se sent la veu de la seva muller que li pregunta: "no has vist pas la meva mare?". I tot d'una la planta escup una sabata de dona. *Française des jeux* va inserir l'estiu aquest anunci televisiu per tal de difondre el joc *Millionaire*.

Hi ha casos que, malgrat les regles, el més assenyat és aixecar-se de la taula

Malgrat que tot apunta que l'esmentada planta s'ha cruspit la sogra, les carnívores de debò, de carn mai en mengen. Perquè, de fet, són plantes insectívores. Però sí que poden assolir dimensions considerables, com la descoberta fa poc a Cambotja (Indoxina, Àsia) d'uns set metres d'alçada. Ara resulta, per tant, que les plantes carnívores gegants, que apareixen en films

i novel·les, tenen base real. I és que aquestes plantes monstruoses han inspirat mons fantàstics a guionistes, escriptors, creadors.

La *Nepenthes bokorensis*, nom d'aquesta carnívora sudasiàtica, s'alimenta d'insectes i petits invertebrats. La família de les *nepenthes* també és coneguda com a planta gerra, atès que les fulles tenen forma de calze i desprenen un nèctar dolç, que atrau les preses fins a fer-les entrar a dins. Quan la planta detecta l'intrús, uns pèls inver-

tits deixen barrada la sortida. Els tombs que farà la víctima per l'interior del receptacle tot cercant desesperadament la fugida, acceleraran la secreció dels suc digestius de la planta, en els quals acabarà ofegada per esgotament i, finalment, desintegrada.

L'insecte rondant dins la cavitat em recorda el laberint espanyol en el qual han quedat annexionats els Països Catalans. I la reacció gàstrica de la carnívora, que la captura estimula tractant d'escapar del fatal

desenllaç, el nacionalisme espanyol emergent que s'excita en adonar-se que mai ens donem per vençuts. Ben mirat, el laberint és la representació d'aquell que va perdut. I localitzar la sortida, equival a assolir la llibertat. No és casualitat que TV3 programés, el juny passat, un reportatge en forma de balanç sobre l'Estat de les autonomies, amb el títol *El laberint*. Walter Benjamin, filòsof, afirmava que "el laberint és la pàtria del que dubta" (*Avui*, 23-9-10). Tot i que a l'Espanya actual és fàcil detectar-hi un anticatalanisme desacomplexat i impune, el mal endèmic dels catalans ha estat justament dubtar davant d'una hostilitat tan explícita.

A fi i efecte d'exemplificar aquest laberint emmetzinat, el cantant Francesc Ribera detalla que de vaillet participava, de mala gana, en jocs que resultaven ser enganyifis: "era impossible guanyar". Els companys que l'havien enredat en cursos anteriors, el van convèncer d'adolescent de jugar a altres jocs, arran dels quals també hi perdria bous i esquelles: "quan vaig veure com anava tot plegat vaig decidir abandonar el joc, però se'm va dir que no podia, que les regles impediéndon abandonar el joc, que en tot cas, si volia fer-ho, havia de consensuar amb la resta de jugadors un canvi de regles. Vaig proposar el canvi de regles perquè es permetés a un jugador abandonar el joc i es va sotmetre a votació. El meu va ser l'únic vot favorable" (*El bloc d'en Titot*, 6-9-09).

Hi ha casos que, malgrat les regles, el més assenyat és aixecar-se de la taula. Amb les plantes carnívores i altres herbes devoradores d'identitats, no s'hi juga.

. EL CIGALÓ

"Volem ensenyar d'una manera no elitista què és l'opció vegana"

Ferran és copropietari del Bar Café B-12, l'únic local de cuina 100% vegana de les comarques gironines. Ens explica quina és la proposta d'aquest bar amb nom de vitamina anticoma etílic.

Iván Santiago

Molt valentes, obrir un bar vegà en terra de vedella ben criada.

La nostra idea era obrir un bar on poguéssim ensenyar què és la cuina vegana, perquè no està gaire estesa per aquí i perquè és molt desconeguda. Volem ensenyar que va molt més enllà de l'enciam, la pastanaga i l'arròs integral. Hi ha tot un món de textures de gustos i de maneres de cuinar.

Ja em perdonaràs la frivolitat, però tinc la sensació que, a voltes, s'ha fet molt de mal a la difusió de l'opció gastronòmica vegetariana, amb veritables sacrilegis en forma de seitan-sola de sabata o amb preus prohibitius només

accessibles per als sectors més esnob.

Falta cultura i coneixement sobre la cuina vegana. Està molt bé saber fer seitan, però has de saber què fer-ne. El que hem volgut és ensenyar d'una manera no elitista què és aquesta opció. D'altra banda, aprofitem aquest espai per fer boicot, per criteris ètics, a marques com Coca Cola, Bacardi o Nestlé.

Fem fast food perquè tenim una fast life. És conciliable aquest tipus de dieta/vida, amb l'opció vegana?

El tema que la carn és la manera ràpida i fàcil d'obtenir proteïnes és un altre mite. Es podria obrir un local de fast food vegà. Una altra cosa és la qüestió ètica del que hauria de ser la cuina. Ara bé, si la gent vol això, aquesta opció també és viable.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Un PSOE covard

Jordi Oriola i Folch.
Barcelona

El PP, partit hereu del franquisme, se sent culpable envers l'abandó del protectorat del Sàhara i es mostra més actiu i reivindicatiu pel que fa a l'exigència del dret al referèndum d'autodeterminació del poble saharauí.

Paradoxalment, el partit dels "socialistes" mira cap a una altra banda. ¿Serà perquè per tallar els vincles d'Espanya amb el franquisme, no vol responsabilitzar-se del fet que el règim no va defensar el Sàhara de la invasió marroquina? ¿Serà que és un partit temorós de l'enig de veï del sud per la suposada col·laboració en la hipòcrita lluita contra la immigració? ¿Serà que defuig contrariar a França i els EUA, aliats de la monarquia alauita? ¿Serà que no volen modificar la situació actual de la que Repsol es

beneficia explotant els sulfats saharauis? ¿Ni tampoc perjudicar els interessos de Sol Melià, ni les inversions de Telefónica al Marroc? Toca el voraviu que un alt executiu del partit sigui tan explícit: "Hay que buscar el equilibrio entre los principios y los intereses". Com volen que els creiem amb entelequies com l'Aliança de Civilitzacions, si la manca de voluntat política i els propis fets les buiden de contingut? Al PSOE no s'aclearien ni són valents per defensar principis, i llavors la potència dels interessos econòmics els enfonsa en aigües neoliberals amb connivència amb el poder econòmic. Diran que d'altra manera no podrien governar, però nosaltres els podem replicar que no són dignes del nom que porten, tant per socialistes, com per obrers. No pot ser que Espanya s'intimidi davant de Marroc enterrant els drets humans sota interessos econòmics. És l'hora d'una política de no acceptació valenta davant de Marroc: aïllant-lo diplomàticament, censurant-lo econòmicament i allunyant-lo de la UE.

Jugar amb avantatge

Màrius Viella
La Bisbal d'Empordà

La Caixa ja ha donat a conèixer les lleis que li permetrà augmentar les tarifes per als serveis prestats i per cobrar pels nous; la complicitat dels governs, de l'empresariat i de les institucions amb al sector bancari són inadmissibles. El fet que les nòmines i les pensions hagin de passar per les mans de les caixes i dels bancs comporta l'obligació de tenir una llibreta d'estalvi oberta, doncs a partir d'ara, el seu manteniment anual serà de 18 euros; si aquesta llibreta es complementa amb un compte corrent, costarà 30 euros més l'any; les despeses que es produeixin pels serveis domiciliats o d'administració costaran 0,55 euros per operació i, si és cas, la targeta de crèdit a part.

Crec que existeixen sistemes més que suficients per garantir el cobrament de les pensions sense que el pensionista sigui espoliat d'allò que és seu.

Una vegada més es manifesta qui mana en aquest país en el qual uns es menjarien el fetge dels altres, i en el que la majoria es conformaria en quedar borni mentre el veï es quedés cec; el pitjor de tot és que els menjaires de fetge estan compenetrats i aïguts com els carronyaires, i diuen que són els que volen aixecar el país que ells mateixos han enfonsat. Jo, particularment, no crec que així s'aconsegueixi.

. EDITORIAL

Pallassos, monstres i titelles

Amb plena impunitat, l'any 2006, el rei nomenat per Franco va sopar amb Teodoro Obiang, dictador corrupte, violador de tots els drets humans i amo i senyor de l'excolònia espanyola de Guinea Equatorial. Del com i perquè d'aquella trobada, en té totes les claus Repsol YPF, àvida d'assaltar el petroli equatoguineà. Coincidències temporals, només quatre anys després, Rubalcaba va rebre el ministre d'Interior de la dictadura alauita, Taib Cherkaoui, màxim responsable de la brutal repressió contra el campament d'Al-Aaiun. Una repressió que parla el llenguatge feréstec de la tortura, les desaparicions, els crims. De la llei del silenci, la inanició internacional i l'oblit permanent abocat contra la llibertat irrenunciable del poble sahrauí, una *omertà* mafiosa que és imprescindible per mantenir el negoci dels fosfats, dels bancs de pesca o del negoci de l'exportació criminal d'armes. "Pallassos i monstres". Així

és com definia l'escriptor Sánchez Pinyol la sinistra galeria de dictadors que han poblat l'Àfrica, nomenats a dit i controlats a distància per les metròpolis a l'era postcolonial i on Mohamedd vi tindria un lloc destacat. Per entendre com és possible tant de silenci i tanta complicitat, cal dir que Repsol YPF és comandada pel català Antoni Brufau; que el negoci dels fosfats sahrauís espoliats recala a Sant Cugat a través de l'empresa FMC Foret, o que bona part dels carruatges militars marroquins que l'Estat ven al Marroc són de la factoria Nissan. Aquests dies, un alt càrrec del PSOE ha afirmat que "cal equilibrar interessos i principis". La corrupció absoluta dels principis és la que sempre decanta la balança cap als interessos. Avui, a casa nostra, molta gent calla, esquitxada de sang pels seus tòrbols espolis i aixoplugada sota el cinisme assassí que mou els fils perversos d'una política internacional dominada pels negocis.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

En favor dels blocs electorals

Joan Canela i Barrull
directa@setmanaridirecta.info

Sé que una majoria de les meves col·legues periodistes estan en contra del títol d'aquest article. Sóc conscient del clam de la professió per a la imposició de les polítiques sobre el temps i l'ordre en què han d'aparèixer les informacions sobre la campanya electoral i dels manifestos que, en aquesta època, sempre apareixen en defensa dels *criteris professionals* i contra el *control del dret a la informació*. He llegit i comparteixo tots els arguments dels meus companys i companyes indignats per aquesta intromissió en la seva feina, però no entenc per què només surten aquestes protestes en campanya electoral.

Que potser no hi ha intromissió des de la direcció dels mitjans –siguin públics o privats– durant la resta de l'any? Que potser no hi ha

directrius polítiques de com tractar –o no fer-ho– una notícia en altres temes i fora de la campanya electoral? Potser els blocs són una intromissió més violenta, però almenys és pública, transparent i amb motius racionals: tants diputats, tants segons de telenotícies. Així de clar i així d'injust, però també així de democràtic. Res a veure amb una trucada a última hora per treure una notícia ja editada, el canvi de titular, les directrius de com enfocar un conflicte... i també de la falta de valor d'una gran quantitat de periodistes a l'hora d'afrontar aquestes situacions i, sovint, fins i tot, de reconèixer la seva existència. Per què hem de presuposar que sense blocs electorals el tractament de la campanya seria millor? Potser el resultat seria que el partit o coalició governant s'enduria tot el tractament informatiu i l'oposició desapareixeria,

tal com succeeix a molts mitjans públics durant tot l'any. Per què hem de pensar que la manca de valors que tenen molts professionals es tornaria rigor i combativitat en campanya electoral?

Crec que no es pot exigir a les periodistes ni més ni menys que a la resta de professions en aquesta època en què predominen la renúncia i la salvació individual. En general, les comunicadores no som menys valentes ni menys combatives que les mestres o les metgesses –ni tampoc més– i, a més, patim uns índexs de precaritzat que ens fan encara més vulnerables a aquestes pressions de què parlava. Però, per això mateix, potser seria millor ser conscients d'aquestes mancances i lluitar per uns mitjans democràtics i una professió digna, en lloc de sortir de forma recurrent amb el tema dels blocs i després passar vergonya quan no és campanya.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana continuem donant benvingudes, cosa que està molt bé perquè vol dir que la família creix. Els números ja ens superen i és difícil saber la quantitat de gent que col·labora per aconseguir que la DIRECTA surti al carrer setmana rere setmana. Però, vaja... estem parlant de més de 100 persones.

Bé, aquesta setmana donem la benvinguda a l'Alba i el Sergi, que s'han integrat a la corresponsalia del Vallès Oriental, juntament amb en Juanjo. Molts ànims amb la feina i moltes gràcies per la vostra col·laboració. Segur que tindreu coses a fer i a dir, perquè el Vallès Oriental és una comarca amb molt de moviment.

Ja que hi som, aprofitarem per dir que encara hi ha moltes comarques on no tenim presència ni corresponsals ni punts de venda, etc. Si sou d'alguna d'aquestes zones (podeu veure el llistat de correus aquí sota o el de punts de venda a la pàgina 13) i teniu ganes de col·laborar amb la DIRECTA o penseu que al vostre territori estan passant coses que cal explicar, doncs, només heu de posar-vos en contacte amb nosaltres al correu directa@setmanaridirecta.info.

Apa, bona lectura i fins la propera setmana. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

HARALD MOLINA

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

☞ Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☞ **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.

☞ **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NoCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert García IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La plantilla de Parcs i Jardins
es tanca a un edifici | PÀG. 9

Salt discrimina les persones
immigrants | PÀG. 10

CiU i PP no volen que es retiri
la simbologia feixista | PÀG. 11

L'Ajuntament de Cervelló
assetja una família | PÀG. 12

BARCELONA · CONDEMNAT PELS FETS DEL 4 DE FEBRER AL CARRER SANT PERE MÉS BAIX

La fiscalia obliga Rodrigo Lanza a reconèixer la culpabilitat per sortir de la presó

El jove reafirma la seva innocència cinc anys després. Familiars i amistats denuncien que és víctima de falsos informes amb l'objectiu d'impedir que se li concedeixin permisos de sortida

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

D'aquí un parell de mesos, farà cinc anys dels fets que van portar a la presó Rodrigo Lanza i unes altres tres persones. El jove va ser condemnat a tres anys de presó en primera instància, però, posteriorment, el Tribunal Suprem va incrementar la pena fins als cinc anys, dos dels quals ja havia complert en situació de presó preventiva abans del judici. La resta de la pena, l'està complint des de finals de l'any passat. Un cop finalitzat el tercer any de reclusió, hauria pogut rebre beneficis penitenciaris que possibilitessin la seva sortida de la presó per anar a treballar, però la fiscalia s'hi ha oposat amb una argumentació sorprenent.

A la presó de Quatre Camins, Lanza ha estat sancionat amb un expedient "pel fet de tenir la cel·la desordenada i el llit sense fer"

Segons el ministeri fiscal, si el reclus es nega a reconèixer la seva culpabilitat davant dels fets pels quals va ser condemnat, això significa que no està fent un procés de reinserció correcte. La mare de Rodrigo Lanza, Mariana Huidobro, no entén aquest raonament jurídic. Huidobro sosté que el noi "mai no reconeixrà que ell és culpable d'uns fets que sempre ha negat haver comès"; "si ell és innocent, no pot afirmar que és l'autor de l'agres-

Aquesta fotografia de Rodrigo Lanza data del mes de desembre de l'any 2009, dies abans del seu ingrés a presó

sió al guàrdia urbà". Aquesta postura inflexible de la fiscalia és la que ha provocat que la secció 21 de l'Audiència Provincial de Barcelona hagi decidit denegar al jove la concessió de l'article 100.2 del Reglament Penitenciari, segons el qual hauria pogut sortir del centre penitenciari de Quatre Camins durant vuit hores al dia per anar a treballar. En un primer moment, el jutjat de Vigilància Penitenciària número 6 havia aprovat la sortida laboral de Rodrigo Lanza, però la magistrada de l'Audiència Provincial, Teresa de la Concepción Costa, ho ha revocat en un escrit del dia 18 d'octubre on, a més, defineix el jove com "un individu d'ideologia antisistema en general".

Un expedient per no fer-se el llit
Les irregularitats no acaben aquí i també afecten el personal de l'interior del centre penitenciari. El 19 d'agost, Lanza va ser sancionat amb un expedient "pel fet de tenir la cel·la desordenada i el llit sense fer". Lanza assegura que "el contingut de l'expedient és fals", però la seva família opina que, més enllà de la veracitat del que s'hi diu, "no és raonable que el sancionin per no fer-se el llit". Aquesta sanció, a més, té conseqüències en el seu règim de permisos. De retruc, la denegació de permisos de sortida impossibilita que se li concedeixi l'article 100.2 del Reglament Penitenciari. Tot plegat s'ha convertit en un cercle viciós que impedeix que

Rodrigo Lanza pugui gaudir de beneficis penitenciaris i de sortides de cap de setmana o per anar a treballar.

Un judici sota pressió
Els sindicats policials, la cúpula de la Guàrdia Urbana i l'Ajuntament de Barcelona van pressionar molt, des d'un primer moment, per aconseguir la condemna de totes les persones processades arran dels fets del 4 de febrer de 2006. Aquella matinada, un guàrdia urbà va quedar ferit greu per l'impacte d'un objecte al cap quan es trobava al carrer Sant Pere Més Baix, a les portes d'un edifici ocupat on es feien festes. En un primer moment, Joan Clos -l'alcalde d'aleshores- va assegurar que les ferides eren conse-

qüència de l'impacte d'un test que havia caigut des del balcó de l'edifici, però, unes hores més tard, algú el va rectificar i va oficialitzar la versió d'una pedra "llançada des del carrer". Entre les persones detingudes, hi havia tres joves d'origen llatinoamericà que havien denunciat tortures i maltractes per part dels agents durant el trasllat i l'estada a la comissaria. Va ser precisament contra ells contra qui va recaure l'acusació d'haver lesionat greument l'agent. Altres cinc persones van ser jutjades per delictes menors, però una d'elles, finalment, també ha hagut d'ingressar a la presó per complir una pena de tres anys de captiveri.

Els forenses en contra

Els testimonis més contundents del judici que es va celebrar el mes de gener de 2008 van ser els dels metges forenses. Els metges Emili Huguet i José Luis Rodríguez Mayorga, el pro-

Una altra persona també ha hagut d'ingressar a la presó per complir una pena de tres anys de captiveri

fessor en medicina legal de la UB Manuel Rodríguez Pazos i el cap de neurocirurgia de l'Hospital de la Vall d'Hebron es van oposar a la versió oficial de la pedra i van sostenir com a versió més creïble que les ferides de l'agent de la Guàrdia Urbana haguessin estat produïdes per l'impacte d'un objecte amb molta massa i volum caigut des d'una alçada molt gran.

, així està el pati

BERGA · ORDENANCES

Una taxa per les operacions comercials que utilitzen l'espai públic

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

En algunes ocasions, empreses privades com bancs i caixers, videoclubs o benzineres duen a terme operacions comercials a l'espai públic. Al darrer ple de l'Ajuntament de Berga, la CUP va presentar diverses esmenes a les ordenances fiscals de 2011 i va aconseguir que totes les formacions del consistori es comprometéssin a aprovar formalment durant el ple del mes de desembre l'esmena que fa referència a l'aplicació d'un gravamen a certes operacions que no es fan en espais privats. Segons la CUP de Berga, aquest tipus de taxa, "malgrat estar contemplada a les ordenances fiscals dels darrers anys, no s'havia aplicat mai". L'exemple més clar, el trobem en els caixers automàtics. La taxa s'aplicaria a aquells caixers que es troben en una façana de domini privat, però que estan encarrats a la via pública. A més, segons manifesta la CUP, "les persones que són clientes de l'entitat bancària poden dur a terme un ampli ventall d'operacions fora de l'horari comercial de l'oficina sense necessitat d'utilitzar les dependències de l'entitat de crèdit, que indubtablement obté un aprofitament econòmic d'aquestes operacions que es fan en espai de domini públic local". Les màquines de lloguer de DVD dels videoclubs que també estan encarrats a la via pública es trobarien en la mateixa tessitura. La taxa també gravaria les màquines expenedores de refrescos o productes alimentaris que estiguin al carrer i els sortidors de combustible situats a terrenys municipals que han estat cedits a les empreses que gestionen les benzineres.

En aquesta tessitura s'hi troben els caixers dels bancs i les benzines

Durant el ple del mes de novembre, per poder fixar la taxa necessària, el consistori es va comprometre a estudiar el rendiment econòmic que obtenien els caixers, el videoclubs i les benzineres gràcies a les operacions comercials l'exercici dels quals implica que la clientela utilitzi la via pública. Un cop fet aquest estudi, la intenció és aprovar l'esmena de la CUP el mes de desembre. Alguns ajuntaments, com els de Vilafranca del Penedès o Vic, ja apliquen taxes a les operacions que es fan en espais públics. El consistori de Vilafranca aplica taxes que estan situades entre els 516 i els 287 euros a aquest tipus d'activitats. La CUP de Berga ha impulsat l'aplicació d'aquesta taxa "perquè l'actual situació econòmica obliga les administracions a ser molt primmirades amb les despeses, però també obliga a introduir mesures fiscals més justes i solidàries".

GRAMENET DEL BESÒS · L'EMBLEMÀTIC CÚBICS DE L'EXACALDE BARTOMEU MUÑOZ SEGUEIX ENDAVANT

El 'cas Pretòria' no atura els projectes especulatius

Manifestació celebrada el 17 de juny a l'entorn de l'edifici Cúbics

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Un any després de l'esclat del *cas Pretòria*, amb la detenció del llavors alcalde de Santa Coloma de Gramenet Bartomeu Muñoz i d'altres persones, el 27 d'octubre de 2009, els edificis del complex Cúbics estaven a punt d'iniciar la seva activitat.

El complex dels Cúbics, un dels principals projectes sospitosos de corrupció a la instrucció del jutge Garzón, serà destinat a usos residencials, comercials i d'oci i està ubicat a l'entrada de la ciutat pel Parc Europa. L'edifici més baix -de vuit plantes- serà destinat a un hotel de tres estrelles gestionat per l'empresa Ibis. La torre més alta de 24 plantes i la de catorze plantes seran destinades a habitatges. Ambdues torres tindran els baixos destinats a cinemes, aparcaments i zona comercial. La promotora de l'obra és Pro-savi Promociones. El complex havia d'acollir un hotel, uns multicinemes

de dotze sales, 100 habitatges protegits de lloguer, 150 habitatges de renda lliure de lloguer, 45 habitatges tutelats per a la gent gran i més de 600 places d'aparcaments i encara no té data de finalització. Tanmateix, es preveu la inauguració duna part del projecte a principis del mes de desembre de 2010, els cinemes gestionats per l'empresa Cinema City International.

Els pisos de lloguer, a l'abril

Segons informacions institucionals, el mes d'abril vinent, s'entregaran els primers habitatges. Fins ara, però, dels 150 habitatges, només se n'han llogat 34, un 22% del total. Segons la pròpia constructora dels habitatges de lloguer privat, l'empresa PROSAVI, beneficiada amb els canvis i l'atorgament d'obres que es visualitzen al sumari del *cas Pretòria*: "A començaments de primavera es lliuraran les claus als primers llogaters dels pisos de la torre principal de 24 plantes". Els habitatges, que en un principi eren de venda lliure, van

passar a ser de lloguer arran de la crisi immobiliària i l'esclat del *cas Pretòria*, cosa que està fent dificultosa la sortida comercial dels pisos. Segons la constructora, la gent que lloga els pisos atorgats "no són persones de Santa Coloma, sinó responsables de les companyies dels altres negocis que s'obriran al complex", fet que deixa entreveure que el gratacel s'estrenarà amb uns quants pisos buits.

La oposició veïnal continua

L'11 de novembre, la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam va fer una assemblea oberta, on van assistir al voltant d'una cinquantena de persones, per debatre sobre el Cúbics i el *cas Pretòria* (un any després del seu esclat). Ja a principis d'any, la Plataforma va organitzar una recollida de signatures -i en va obtenir més de 800- per demanar la paralització de les obres del complex urbanístic i iniciar un procés per definir el seu futur, ja que consideren que aquests edificis "haurien de passar a propietat municipal i ser destinats a equipaments socials i habitatges de lloguer de protecció per als joves i les famílies amb pocs recursos".

Segons la Plataforma, "l'ideal hauria estat paralitzar les obres" i definir els usos de l'espai -un projecte ja construït que el veïnat no volia- "entre la ciutadania a través de consultes i un referèndum". A hores d'ara, però, segons el col·lectiu, "hi ha punts foscos del projecte que encara estan indefinits", com les prioritats dels usos o l'atorgament

dels habitatges, ja que hi ha certa indefinició amb el futur dels pisos tutelats destinats a la gent gran.

La Plataforma va decidir emprendre accions legals i mobilitzacions davant la indefinició del futur del projecte, ja que -tal com es va dir a l'assemblea- amb les diverses modificacions del projecte que hi ha hagut, "ningú no sap realment com està tot". Tanmateix, la Plataforma va decidir que recordaria l'any del *cas Pretòria* al ple municipal, va establir la convocatòria d'una jornada reivindicativa davant del complex Cúbics pel proper 11 de desembre i va anunciar mobilitzacions pel dia de la inauguració dels cinemes.

Segons denuncia la Plataforma,

La Plataforma ha convocat una jornada reivindicativa i ha anunciat mobilitzacions pel dia de la inauguració dels cinemes

"la indefinició actual del projecte pels diversos canvis que s'hi han introduït i pels fets succeïts fa que hi hagi un buit legal que pot impossibilitar la inauguració de la part privada -que implicaria als cinemes- abans que no s'acabi i s'entregui la part pública -una part dels habitatges".

> La gestió dels cinemes anirà a càrrec d'una empresa israeliana

La gestió dels cinemes del complex Cúbics anirà a càrrec de Cinema City International, una empresa creada el 1929 a Haifa i que s'ha anat expandint per Europa. Actualment, la major part de les accions de Cinema City recauen sobre l'empresa israeliana I.T. International Theater. Dins la corporació Cinema City International, hi ha diverses empreses europees i israelianes, tot i que, segons la web de l'empresa, aquesta està registrada a Rotterdam.

, així està el pati

MANRESA · LA LLUITA SEGUIRÀ FINS QUE EL CONSISTORI CEDEIXI DAVANT LES REIVINDICACIONS SALARIALS

El judici de la demanda col·lectiva contra l'Ajuntament queda vist per sentència

Meritzell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El judici contra el consistori per la demanda col·lectiva presentada per la secció sindical de la CNT-AIT de treballadores i treballadors de l'Ajuntament de Manresa ha quedat vist per sentència. El judici, celebrat el 16 de novembre, s'ha dut a terme malgrat les pressions per desviar la demanda cap al dret públic. La secció de la CNT-AIT ha argumentat que "moltes de les afectades són treballadores sota règim laboral i no de funcionariat". Un altre factor que ha sorgit durant el judici ha estat la consideració de "conflicte col·lectiu",

L'Ajuntament ha obert un total de vint expedients disciplinaris

que la judicatura ha considerat que respon més a un "conflicte d'interessos". Aquest element ve donat per l'argument de la defensa, amb els testimonis de CCOO i UGT, sobre el procés de negociació que s'està duent a terme actualment. A banda d'aquests factors, la secció sindical ha exposat les causes de la demanda, que se centren en la retallada salarial de fins un 15% als nivells més baixos (suma del 9% d'avançament de conveni, l'1% de prestacions socials i el 5% de la retalla estatal) i en el fet de prescindir del conveni col·lectiu pactat pel propi equip de govern. A més, les treballadores han argumentat que "la mesura

Concentració organitzada per la secció de la CNT-AIT a l'Ajuntament manresà davant els jutjats de la capital del Bages

laboral aplicada no és una solució al déficit municipal", ja que el pes pal·liatiu és molt petit. El sindicat ha criticat la "poca comunicació" que el consistori ha mantingut amb la plantilla i reivindica "l'aplicació iminent de les valoracions dels llocs de treball, que permetrien disposar d'una taula salarial més justa". La secció de la CNT-AIT ja ha advertit que, al marge de les decisions que dicti el jutjat, "la lluita continuarà fins que el consistori cedeixi davant les reivindicacions".

A porta tancada
Just uns setmanes abans d'aquest procés judicial, l'equip de govern va

iniciar reunions a porta tancada amb la representació sindical de CCOO i UGT per negociar una "reducció de l'impacte" de les retallades salarials. Tot i que de moment no hi ha cap acord, aquesta voluntat "dialogant" s'ha utilitzat com a argument durant el judici per posar en dubte la qualificació de demanda col·lectiva i perquè, a més, pot esdevenir un element políticament positiu en un context marcat per les eleccions (autonòmiques i municipals). En aquest sentit, la secció sindical de la CNT-AIT ha criticat "el joc que estan fent els sindicats CCOO i UGT amb l'Ajuntament per desacreditar

la demanda col·lectiva". També ha criticat el "monopoli informatiu dels sindicats CCOO i UGT" i l'oposició de CCOO a l'aplicació de les valoracions dels llocs de treball. Per altra banda, l'ambient laboral es va tensant arran de la notificació, datada el 19 d'octubre, de vint expedients disciplinaris. Segons dades de la secció de la CNT-AIT, "aquests expedients s'han aplicat pel fet d'assistir al ple municipal del 19 de juliol, on l'equip de govern va ser escridassat pel fet d'aprovar la retallada salarial". El servei jurídic de la secció sindical de la CNT-AIT ha presentat un recurs contra vuit dels vint expedients.

BARCELONA · EL JUTJAT ANUL·LA GRAN PART DE LA SANCIO CONTRA EL SECRETARI DEL COMITÈ D'EMPRESA

La plantilla de Parc i Jardins es tanca per defensar l'ocupació pública

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

L'assemblea del comitè d'empresa de Parcs i Jardins de Barcelona, integrat per CCOO, CGT, UGT i USOC -per ordre de major a menor representació-, amb el suport de la plantilla de treballadores, va decidir, el 10 de novembre i de forma unitària, emprendre una tancada a la seu de l'Institut Municipal encarregat de gestió d'aquest servei per denunciar, principalment, la negativa de les institucions municipals a complir l'acord de relacions laborals signat per ambdues parts. El text obliga l'administració a procedir a la jubilació parcial de les treballadores de més de 60 anys que compleixin els requisits preestablerts -100 persones durant els propers dos anys- i a la contractació de personal nou de relleu per suplir les seves baixes.

Tancades pel compliment del conveni
Diverses treballadores que ja s'haurien d'haver jubilat durant aquest any, però que no s'han pogut acollir a la jubilació parcial arran de l'incompliment del conveni actual (que encara és vigent perquè el nou s'està negociant) van decidir ocupar pacíficament la seu de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, situat al número 173 del carrer Tarragona de la ciutat de Barcelona, per denunciar la seva situació. El comitè d'empresa i la plantilla de treballadores no van dubtar a donar suport a les seves companyes per aturar el que qualifiquen com "una privatització progressiva i encoberta d'aquest servei públic", encapçalat per la regidora de Medi Ambient, Imma Mayol (ICV-EUA), el gerent de Parcs i Jardins, Jordi Campillo, i el director de Recursos Humans, Alfred Medi-

na. Aquestes persones estan duent a terme concessions a empreses privades per fer serveis auxiliars i permeten que l'ens municipal es financi en un 25% amb capital privat. És per això que s'han organitzat en torns de quinze companyes per mantenir la protesta fins a aconseguir la continuïtat de les jubilacions parcials i els nous contractes.

El president del comitè d'empresa, José Ruiz, apunta que l'incompliment de l'acord laboral suposa que "les treballadores afectades no puguin marxar i els joves no adquireixin la plaça", cosa que fa que hi hagi una llista d'espera de més de 200 persones. Per això demanen "l'interinatge com a mesura per no reduir la plantilla" i "la fi de les hores extres per suplir la manca de personal", fet pel qual el comitè d'empresa ha denunciat l'Institut Municipal.

Repressió sindical
El mes de juny d'aquest mateix any, la direcció de l'Institut va imposar una sanció de 60 dies de suspensió d'ocupació i sou al secretari del comitè d'empresa (que és membre de la CGT) amb l'excusa que "no havia presentat els justificants d'utilització de les hores sindicals que li pertocaven pel seu càrrec" i, per tant, qualificant aquestes hores com a "faltes d'assistència injustificades". Després que el treballador denunciés l'empresa per "fals expedient" i que el comitè d'empresa condemnés la sanció, el cas va arribar als jutjats socials el 8 de novembre, on ambdues parts van arribar a una conciliació. L'empresa retorna al treballador el sou de 53 dels 60 dies amb què el va sancionar. "Al final, després de reprimir, sempre els entra la por", afirma el treballador afectat a aquest setmanari.

CERVELLÓ · ASSETJAMENT

L'ajuntament obliga una família a enderrocar part de casa seva després d'atorgar-li el permís d'obres

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Cervelló vol fer pagar a una família per les obres d'ampliació que van fer a casa seva fa catorze anys i per les quals l'Ajuntament havia atorgat la llicència d'obres i totes les autoritzacions.

La família en qüestió va comprar una casa antiga a la urbanització de Can Guitart Vell l'any 1996 i va decidir fer unes obres en vertical perquè l'espai era reduït per les quatre integrants de la família i la mare vídua que havia anat a viure amb elles. Van decidir aixecar dues plantes a sobre de l'edificació i van obtenir el vist-i-plau del Col·legi d'Arquitectes i la llicència d'obres per part de l'Ajuntament, que els va costar més de 300.000 pessetes (prop de 1.800 euros). Quan van acabar les obres (que van durar prop d'un any) un veí va denunciar l'ampliació amb l'argument que li tapava el paisatge que veia des d'un dels costats de casa seva. Després d'uns anys de litigi i de discussions tècniques, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va declarar que l'obra excedia 0,4 metres l'alçada permesa i que, per tant, s'havia d'enderrocar l'ampliació de l'habitatge. Mentrestant, les membres de la família van mantenir contactes amb l'alcalde per

Temen que el consistori pugui embargar-los la casa

demandar qua no s'enderroqués l'ampliació de la casa ja que, a part de la inversió que hi havien fet -més de 2,5 milions de pessetes-, es feia difícil viure cinc membres de la família en un espai tan reduït. Tot i així, el juny d'enguany es va decidir tirar endavant l'enderroc. A més, l'Ajuntament afirma que les obres les ha de pagar la propietat de la casa. Tot i que la família va presentar un contenciós administratiu, l'Ajuntament no ha volgut respondre fins que se sàpiga el cost total de les obres, un termini que es pot allargar anys i que farà encarir més els costos, que avui ja sumen més de 30.000 euros. La família tem que, en cas que això tiri endavant i davant la impossibilitat de pagar aquests diners, l'Ajuntament pugui embargar-los la casa. Fins ara, han recollit 500 signatures del veïnat de Cervelló per exigir que l'Ajuntament es faci responsable dels seus actes.

En declaracions a la DIRECTA, el propietari de la casa creu que aquesta situació "és molt greu i demostra les ànsies recapitatòries de l'Ajuntament" i demana la rectificació del consistori perquè considera que "qualsevol persona ha de tenir una seguretat jurídica quan demana i paga una llicència d'obres".

, així està el pati

EL CAMP · LLUITA

Absolen vuit activistes de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

Fran Richart
elcamp@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 6 de Tarragona va absoldre vuit anit-militaristes de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, el 10 de novembre, acusades de fer unes pintades a terra per reclamar l'objectiu fiscal a la despesa militar a l'Estat espanyol el mes de juny. La jutgessa ha absolt les activistes perquè "no queda demostrada la validesa de les proves adjuntades per l'acusació privada exercida per l'Ajuntament de Tarragona", que reclamava 290 euros en concepte de neteja d'una de les pintades. Resulta que la factura adjuntada no correspon al lloc on es va netejar l'única pintada (de les quatre que es van fer) que s'ha netejat. A les pintades, es podia llegir: *Retallem la despesa militar, fem objectiu fiscal*.

El judici s'ha celebrat sense la compareixença dels dos mossos d'esquadra que van fer les identificacions i amb el reconeixement per part de les encausades dels fets que es jutjaven. Cal destacar, també, que el ministeri fiscal demanava "dos dies de localització permanent" i l'acusació de l'Ajuntament de Tarragona en demanava quatre. Tot i que l'acusació del consistori ha dit que recorrerà l'absolució, la Coordinadora celebra la sentència, feta *ad vocem* allà mateix. La coordinadora antimilitarista afirma que continuarà treballant en "la mateixa línia" que ha desenvolupat des de fa tretze anys, "encara que els judicis i les ordenances cíviques busquin fer callar el moviment".

A les pancartes de suport, es podia llegir: 'Cap exèrcit defensa la pau'

Pocs minuts abans de començar el judici, una vintena de persones, entre membres de la coordinadora i familiars, es van concentrar pacíficament a les portes del jutjat d'instrucció número 6 de Tarragona per donar suport a les vuit acusades. La gent concentrada lluita pancartes on es podien llegir frases com *Cap exèrcit defensa la pau* o *No es jutja pintar. Es jutja el missatge*. Les activistes recorden que les accions impulsades des de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau sempre són "a cara descoberta" i "creen espais d'art i de pau". Un exemple és *Paraules per la Pau*, que cada primer diumenge de mes convoca una activitat reivindicativa amb un component lúdic, participatiu i eminentment cultural. També consideren que "l'espai públic s'ha d'utilitzar respectant tothom i no només les institucions polítiques locals o nacionals".

BARCELONA · COINCIDENT AMB LA CAMPANYA ELECTORAL, SENYALEN QUE CAL UNA SEGONA VAGA GENERAL

Més de 1.000 persones surten de nou al carrer contra la reforma laboral

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Més d'un miler de persones van tornar a sortir al carrer, el 13 de novembre, després de la vaga general del 29 de setembre. La convocatòria de l'Assemblea de Barcelona, que es va celebrar el 14 d'octubre a la plaça d'Oscar del barri de Sants, va coincidir amb l'inici de la campanya electoral per les eleccions autonòmiques. Potser per aquest motiu moltes de les reivindicacions que es van sentir al llarg del recorregut van ser un toc d'atenció i de crítica a la classe política i a la seva complicitat amb les entitats financeres. "Els governs, després d'haver salvat la banca amb diners públics,

Es fa un homenatge al veí de la Gornal que es va treure la vida quan va saber que seria desnonat per segona vegada

volen que els treballadors i les treballadores paguem el compte", deia un dels pamflets repartits durant la manifestació. El cartell de convocatòria apuntava en el mateix sentit i assegurava: "No hem generat la crisi... per tant, no l'hem de pagar!". El missatge de la pancarta de la capçalera era prou explícit sobre el camí que, segons l'Assemblea de Barcelona, s'ha de seguir: "Ni reforma laboral ni *pensionazo*, ni retallades. Cal una vaga general".

Fotografia de la manifestació del 13 de novembre al seu pas pel carrer Ferran de Barcelona

Homenatge al veí de Gornal

La manifestació, que va sortir de la plaça Catalunya amb força retard, es va aturar ben aviat. Davant del Banc d'Espanya, des d'un camió, una persona va fer una *performance* amb un to marcadament poètic en homenatge a M.P., el veí del barri de Gornal que va decidir treure's la vida quan es va assabentar que seria desnonat per segona vegada en poc temps. El discurs va carregar amb vehemència contra les entitats financeres i l'empresa pública ADIGSA, responsables -segons aquesta *performance*- de la mort del pare de família de l'Hospitalet. Davant la seu de Foment de Treball, una gran fumara-

da va aturar de nou la manifestació, es van encendre bengales de fum i es van llançar una traca per llegir el manifest de rebuig a la reforma laboral, que -segons el sindicalista que va llegir-lo- "respon als interessos de la patronal, facilita l'acomiadament i ataca els convenis col·lectius". Amb presència d'estudiants, comitès de barri, sindicats i diverses organitzacions i associacions, la manifestació va acabar a la plaça Sant Jaume, on es van llançar ous de pintura contra imatges de José Montilla, José Corbacho, Durao Barroso, Rodríguez Zapatero, Díaz Ferran i Mariano Rajoy.

Es va dir que són ells els que "han declarat la guerra contra la classe treballadora" i es va cridar a "declarar-los la guerra no només amb paraules, sinó també amb fets".

La manifestació va ser seguida en tot moment per un desplegament policial molt ampli, amb un helicòpter que la sobrevolava constantment. Cal destacar una actuació policial prèvia a la manifestació, quan agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van requisar els pals de les banderes a membres d'En Lluita i de la CNT, van aixecar acta dels fets i van identificar un membre de cada grup.

GIRONA · L'AJUNTAMENT POSA TRAVES QUAN LES NOUINGUDES SOL·LICITEN L'INFORME D'ARRELLAMENT

GRAMC denuncia la política discriminatòria del consistori de Salt vers les immigrants

Ferran Parra
redaccio@setmanaridirecta.info

Als Grups de Recerca i Actuació amb Minories Culturals i Treballadors Estrangers (GRAMC) ha denunciat, a través d'una roda de premsa, la política discriminatòria que aplica l'Ajuntament de Salt a les immigrants que sol·liciten l'informe d'arrelament. L'entitat denuncia quatre actuacions en referència a aquest tràmit administratiu que considera "actuacions i manifestacions indignes i discriminatòries vers les persones estrangeres". En primer lloc, l'Ajuntament de Salt requereix a la persona sol·licitant un mínim de sis mesos d'empadronament a la vila per tramitar l'informe, tot i que les persones que el sol·licitant hagin justificat una es-

tada a l'Estat espanyol d'un mínim de tres anys. Des de GRAMC, denuncien que "el fet de no haver estat empadronada a Salt els últims sis mesos no pot ser una causa per denegar l'informe d'arrelament".

"Des de l'Ajuntament, s'estan fent consultes a la policia local abans d'aprovar el tràmit"

El segon motiu de la denúncia és la constatació que, "des de l'Ajuntament, s'estan fent consultes a informes de la policia local abans d'apro-

var el tràmit, sense l'autorització corresponent". Aquestes consultes s'han utilitzat per denegar informes de determinades sol·licitants que consten com a presumptes autors d'una infracció administrativa lleu contra la normativa de civisme de la ciutat. Segons l'entitat, "aquest fet és especialment greu per la violació sistemàtica del dret de la intimitat i la protecció de dades de les persones que suposa" i, d'altra banda, "mostra la política discriminatòria del consistori perquè només s'utilitza amb les persones que estan en procés de sol·licitar l'informe d'arrelament".

El tercer element de la denúncia és la manca de justificació dels motius que han portat a l'emissió d'un informe favorable. En aquest sentit, l'associació GRAMC considera que "cal adjuntar els motius pels quals

s'ha denegat la petició", tal com es fa amb qualsevol tràmit administratiu. Per últim, consideren que tota decisió administrativa hauria d'informar dels tràmits i els terminis que cal seguir per presentar un recurs. En el cas de Salt, no ha estat així.

L'alcaldesa de Salt, Iolanda Pineda, no va negar cap de les acusacions formulades per l'entitat i va manifestar que "el consistori està seguint la legalitat vigent pel que fa als tràmits que implica l'informe d'arrelament". Pel que fa a la utilització dels informes policials, considera que, "com a Ajuntament", hi tenen dret perquè són "la màxima autoritat". En aquest sentit, Pineda va anunciar: "Mentre depengui de mi i dins la més estricta legalitat, no signaré informes favorables a delinqüents".

, així està el pati

TORTOSA · EL PLE MUNICIPAL REBUTJA LA MOCIÓ QUE DEMANA LA RETIRADA DE LA SIMBOLOGIA FEIXISTA

L'alcalde defensa el monument franquista perquè "està integrat en el paisatge urbà"

Andreu Curto Baiges
terresebre@setmanaridirecta.info

El ple de l'Ajuntament de Tortosa del 8 de novembre va decidir rebutjar la moció popular que demanava la retirada de diversos símbols franquistes de la ciutat, com el monument feixista més gran de Catalunya -que està plantat al mig del riu Ebre-, el canvi de nom de l'institut i la plaça Joaquín Bau -excalde franquista- i el canvi de nom del barri 13 de gener, que és la data d'entrada de les tropes franquistes a la ciutat.

L'alcalde de Tortosa i membre de CiU Ferran Bel, en una entrevista concedida a *El matí de Catalunya Ràdio*, va declarar: "Volem el monument perquè la ciutadania de Tortosa, majoritàriament, molt majoritàriament, el veu integrat en el paisatge urbà". La portaveu del grup municipal de CiU, Meritxell Roigé, va justificar el vot contrari a la moció dient que "Joaquín Bau encara té carrers dedicats a molts municipis de l'Estat, entre ells, Madrid".

CiU i PP voten en contra d'una moció que compta amb el suport de més de 2.000 persones

Per la seva banda, una representant del Casal Popular Panxampla -entitat impulsora de la moció- va recordar que tenien el suport de més de 2.000 persones que han firmat la moció, 857 de les quals estan censades a Tortosa. També va recordar la definició de *monument* que fa l'Institut d'Estudis Catalans: "Obra edificada per perpetuar el record d'una persona o d'una cosa memorable" (en aquest cas Franco i el feixisme). Per acabar, va sentenciar: "Esta no és la imatge que la ciutat es mereix, no pot ser la imatge de la Tortosa del segle XXI, d'una ciutat atemorida per la història".

La sala de plens, plena de gom a gom, amb més d'un centenar de persones, no va restar impassible davant els fets i, després de la intervenció de Roigé, una persona disfressada de falangista -amb bandera espanyola inclosa- va cridar: "Viva España!! El Caudillo estaria orgullós de vosaltres!!". Més tard, durant la votació (CiU i PP en contra; PSC, ERC i ICV a favor), un assistent al ple va engegar un radiocasset amb l'himne d'Espanya i part del discurs del dia de la inauguració del monument.

Les membres de la iniciativa popular, ja han anunciat que tornaran a iniciar una recollida de firmes per demanar un altre cop la retirada de tota la simbologia franquista que hi ha a la ciutat. Amb aquest objectiu, durant les últimes setmanes, han recollit el suport de diverses persones

Les persones que han impulsat la moció popular contra la simbologia feixista mostren cartells a la sortida del ple

destacades com la historiadora Aurora Bau, el membre de la Plataforma en Defensa de l'Ebre Manolo Tomàs, el cantant de Quico el Cèlio, el noi i el Mut de Ferreries Arturo Gaya o l'Actriu Belén Fabra, entre moltes d'altres. A més, també tenen el suport de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Tortosa i de l'entitat Amigues i Amics de l'Ebre.

La presidenta d'Òmnium Cultural de Catalunya, Muriel Casals, va anunciar la seva adhesió a la proposta a última hora, tot i que la federació ebrenc d'aquesta entitat no va voler donar suport a la campanya. Una altra adhesió important -també al darrer moment- va ser la de Josep M. Sánchez Cervelló, historiador expert en la Batalla de l'Ebre i professor de la URV. Segons ell: "La cultura democràtica no ha de ser incompatible amb la conservació dels monuments franquistes, sempre que es treguin de la via pública de les ciutats i poblacions".

La iniciativa rep el suport de les associacions de veïns i veïnes de Tortosa i d'Amigues i Amics de l'Ebre

La comissió per la retirada de la simbologia franquista del Casal Panxampla també ha editat un petit document sobre el monument del riu. El vídeo, que comença amb imatges del dia que Franco va inaugurar el monument, mostra diversos testimonis de persones que van viure el franquisme i també d'altres que van lluitar durant la transició. A més, també hi apareix la politòloga Cinta Arasa, el cantant d'Obrint Pas Xavi Sarrià o el filòsof Josep Maria Terricabras.

Monument a la Batalla de l'Ebre erigit pel règim dictatorial de Franco

> Dinamitar el monument

Ramon Miravalls, historiador i exdelegat del Departament de Cultura de la Generalitat, ha desvetllat que, durant els últims anys del franquisme, hi va haver un intent de dinamitar el monument franquista. Segons explica: "Les persones que haurien planificat l'acció van renunciar a dur-la a terme perquè no eren capaces de calcular la trajectòria que tindrien les dos agulles de ferro un cop destruïda la seva base. Existia el perill que caigués sobre el pont vell o damunt la seu del bisbat de Tortosa i no van voler assumir aquest risc".

> Testimonis

Victòria Campos va ser represaliada pel franquisme i recorda molt bé els dies previs a la visita de Franco a la capital de les Terres de l'Ebre.

"La setmana abans, Tortosa ja estava presa per policies i militars de fora; van tancar totes les persones d'esquerra i tothom qui els va semblar que podia fer alguna cosa, tot i que en aquell moment, a Tortosa, ben bé organitzat... encara no hi havia res". Segons ella, el monument era feixista al començament, i per molts símbols feixistes que li tragués, continuaria sent feixista fins que caigues.

Manuel Pérez Bonfill ha estat professor d'institut a Tortosa durant més de 40 anys.

"A Alemanya, ningú podria concebre un monument així; allí estan prohibits i els han fet desaparèixer tots; en canvi, aquí, el tenim plantat al mig del riu, que és una artèria de tot el territori. És esgarriós".

Juli Loras sempre ha estat implicat en les lluites del territori. A finals dels anys 80, va ser l'encarregat de defensar una moció popular que va presentar el Moviment Comunista de Catalunya al consistori Tortosí per demanar la retirada del monument.

"Sempre l'he viscut com un monument a Franco i al feixisme... i això no se li pot traure del damunt per moltes reformes que se li facen. Recordo que, no fa molt de temps, una coneguda m'explicava que era filla de republicans i que, de tant en tant, la trucava gent anònima per dir-li que, quan passés per la vora del riu i veigués aquell monument, recordés que l'havien fet perquè no oblidessin que havien perdut".

, així està el pati

SANT ADRIÀ DEL BESÒS

Les protestes del veïnat de la Mina s'amplifiquen i arriben a la plaça Sant Jaume

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment veïnal del barri de la Mina comença a donar resultats. La lluita per aconseguir un canvi de pis sense haver de pagar els 30.000 euros que se'ls demanen cristal·litzarà, el 18 de novembre, en una manifestació matinal a la plaça Sant Jaume de Barcelona. Aquestes protestes van començar el 14 d'octubre amb una concentració d'una cinquantena de veïns i veïnes i han obligat el Consorci de la Mina -l'ens rector de la transformació del barri- i l'alcalde de Sant Adrià a moure fitxa. Les afectades esperen que el ressò mediàtic que els pugi proporcionar sigui un element més de pressió, en un moment en què les autoritats i les institucions es guarden prou de silenciar unes protestes socials que s'intensifiquen, enmig d'una situació de crisi greu.

L'alcalde ha dit una frase molt 'dialogant': "Qui vulgui pis, l'haurà de pagar"

El veïnat mobilitzat accepta que el cost dels equipaments municipals es divideixi entre totes les persones residents a la Mina, però no que es focalitzi en "les més de 300 famílies afectades per l'expropiació forcosa" arran d'una crisi que ha fet disminuir els beneficis que preveïen acumular amb la venda de terrenys. En un barri on la població aturada supera el 40% (unes xifres que quasi tripliquen les de la resta de Catalunya), les afectades demanen l'aplicació de la llei Haus aprovada el 2009, que assegura l'adjudicació d'un pis en les mateixes condicions que l'antic en casos d'expropiació.

Després de diverses concentracions al barri i arran de la preocupació de certes autoritats davant la possibilitat que les protestes es poguessin estendre, l'alcalde de Sant Adrià va proposar una treva de dues setmanes, després de la qual s'organitzarien reunions amb la gent que viu a cada escala dels blocs afectats. Va ser el mateix alcalde qui va trencar la treva quan, a través d'una carta al butlletí municipal *Viure*, va dir que, "des del primer moment", s'havia informat el veïnat que hauria de "pagar per aconseguir un pis", cosa que neguen les habitant i que confirmen els documents originals, que no indiquen -cap dels presentats a l'inici del pla- que part de les despeses seran costejades per la gent afectada. L'alcalde Canga Castaño finalitza la carta amb una afirmació molt *dialogant*: "Qui vulgui pis, l'haurà de pagar".

HOSPITALET DE LLOBREGAT · UN PARE DE FAMÍLIA SE SUÏCIDA ABANS DE SER DESNONAT

ADIGSA desallotja pisos públics, posa multes al veïnat i contracta guardes de seguretat

Eva Vargas, vídua de Miguel P., mostra el paper del seu empadronament a l'habitatge

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Miguel P., de 37 anys, es va suïcidar, el 10 de novembre al barri de Gornal de l'Hospitalet de Llobregat, després de rebre una notificació de l'empresa pública ADIGSA (Administració, Promoció i Gestió, SA -controlada per la Generalitat) que l'obligava (a ell i a la seva família) a abandonar el pis de protecció oficial que havia ocupat il·legalment des del mes de març. Segons declara la companya de Miguel, Eva Vargas, la família havia entrat en aquest pis buit perquè no podia assumir "el lloguer de l'anterior domicili" -una habitació al barri de Poble Sec on vivien la parella i la seva filla-, ja que Miguel "no trobava feina" i s'havia

sumit "en una depressió". A més, Vargas pateix una malaltia que li impedeix treballar. La parella, tal com mostren les factures, va donar d'alta els subministraments d'aigua i electricitat de l'habitatge i fins i tot es va empadronar al nou domicili de l'Hospitalet de Llobregat. També apareixen al registre sol·licitant d'habitatges de protecció oficial i han visitat diverses vegades els serveis socials del barri. Fins i tot van avisar la pròpia ADIGSA per informar que havien entrat a la casa perquè, si no, es quedaven "literalment al carrer". Malgrat tot, l'Ajuntament de l'Hospitalet, governat per la socialista Núria Marín, va informar a l'organisme de la Generalitat que s'estava produint una "usurpació de l'espai" i va demanar el desnonament i una compensació de 9.000 euros,

2.400 dels quals són en concepte del temps que hi han residit i 6.000 euros per uns "canvis i destrosses" fetes al pis, que són inexistents, tal com ha pogut comprovar aquest setmanari.

Un membre d'una associació veïnal alternativa de Gornal, Juan Álvarez, declara que, "al barri, gairebé hi ha més de 80 pisos de protecció oficial buits" i que "alguns d'ells ja porten més de vint anys abandonats". A més, Álvarez diu que, en molts casos, "aquests habitatges es troben tapiats i amb membres de l'empresa de seguretat Prosegur vivint-hi perquè ningú no intenti entrar-hi". Altres famílies del barri senyalen que els casos de desnonaments vénen acompanyats d'una ordre de la Direcció General d'Atenció Infantil i a l'Adolescència (DGAIA) "per retirar la custòdia de la

canalla i pressionar les famílies a abandonar el pis, amb l'argument que la mainada no pot viure en pisos ocupats". El veïnat comenta que "la pràctica habitual de la DGAIA és anar a buscar el fills i filles d'aquestes famílies a la sortida de l'escola". Tot i això, Álvarez creu que "les màximes responsables d'aquesta situació són l'alcaldesa Núria Marín i la regidora de Benestar i tercera tinent d'alcalde Dolores Fernández perquè no envien informes socials a la Generalitat per avisar de la situació de risc del veïnat i perquè estan darrere l'augment del lloguer d'aquests habitatges socials", ja que l'administració local és qui els gestiona.

És el cas d'Eva Vargas, que el 21 de desembre haurà d'afrontar un judici i les costes per fer front a les compensacions que demana ADIGSA. Junta amb Eva Vargas, hi ha vuit famílies més del barri de Gornal a l'espera d'un desnonament per part d'aquesta empresa pública. Un ens que, segons diu als seus estatuts, aspira a "ser l'organització de referència en la gestió i execució de les polítiques d'habitatge de la Generalitat i aconseguir que la ciutadania cobreixi les seves necessitats d'habitatge", a més de "creure en la sensibilitat per a la inclusió social de la ciutadania". Des de l'any 2007, el conseller delegat de l'empresa és Frederic Linares Aguilar, excoordinador d'Iniciativa Verds al Garraf.

Per la seva banda, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), mitjançant un comunicat, ha denunciat que "és inacceptable que, en l'actual context de crisi, l'administració pública desnoni famílies sense cap realotjament alternatiu -com en aquest cas- per motius econòmics". Segons la CONFAVC, a finals de 2010, s'hauran produït "més de 100.000 execucions hipotecàries a Catalunya".

COLLBATÓ · L'ACUSEN D'ATEMPTAT CONTRA UN MEMBRE DE LA CORPORACIÓ MUNICIPAL

La fiscalia demana cinc anys de presó per un activista de Salvem Montserrat

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La fiscalia ha fet pública la demanda de cinc anys de presó per Francesc Raset, membre de Salvem Montserrat, per atemptat contra un membre de la corporació local, després d'un acte de protesta al ple de l'Ajuntament de Collbató del 16 de març de 2009, durant el qual l'activista va llençar dues sabates sobre la taula de plens (per cridar l'atenció dels mitjans de comunicació després del famós llançament de sabates fet per d'un periodista iraquí contra George Bush).

L'acció de protesta s'emmarcava dins la lluita endegada per la plata-

forma Salvem Montserrat des de fa temps contra el projecte de construcció d'una zona industrial a la falda de Montserrat, impulsat per l'Ajuntament amb el beneplàcit de la Generalitat i, especialment, del conseller Nadal (veure DIRECTA 177). Davant l'omissió de l'alcaldesa (que governa amb majoria absoluta) de les 1.241 al·legacions i les més de 80.000 signatures presentades contra el projecte, Raset es va aixecar de la seva cadira, es va acostar a la taula on hi havia l'alcaldesa i li va llençar "dues sabates bombejades". Raset considera que aquesta acció "en cap cas no es pot considerar com una agressió". També denuncia que mentre ell ha de "pagar tots els costos dels ad-

vocats, que pugen a uns 7.000 euros, l'alcaldesa està fent servir els advocats de l'Ajuntament".

Criminalització de la protesta social
L'alcaldesa de Collbató, la socialista Josefina Martínez, va interposar una denúncia contra l'activista just després d'acabar el ple i, en un comunicat de premsa després dels fets, va assegurar que es tractava d'una agressió: "Una de les sabates, la vaig haver de desviar amb la mà". Ara, la denúncia ha passat del jutjat de Martorell a un judici penal a l'Audiència Provincial de Barcelona sota la llei d'enjudiciament criminal.

La fiscalia ha demanat cinc anys de presó, una pena multa de nou

mesos amb una quota diària de dotze euros i l'abonament dels costos processals.

En una carta de Raset a l'alcaldesa feta pública, l'acusat demana a Josefina Martínez que retiri la denúncia perquè considera que "cinc anys de presó per aquesta protesta és una exageració, possibilitada per la versió parcial dels fets que ja es va mostrar al comunicat emès per l'equip de govern".

Raset també indica que "aquesta denúncia es pot entendre com un intent de represàlia per tots els actes de protesta que he ajudat a organitzar amb Salvem Montserrat i mostra una voluntat de criminalització de la protesta social".

MIRALLS
Miquel Amorós

La crítica a la ideologia
del progrés i la supre-
macia de la tecnologia
pàg. 4 i 5

BON VIURE
L'escola: aliment o verí
per a la creativitat
pàg. 7

DIRECTA 205
17 de novembre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Marta Vilches

Laberints poètics a la ciutat

Totes les formes de poesia conviuen a Barcelona, una ciutat que cada vegada acull més poetes i rapsodes emergents que comparteixen la seva obra. Els nous formats poètics que combinen la música, l'oralitat de la paraula o el teatre prenen força progressivament. Amb tot, publicar poesia continua sent difícil i la via més directa per fer-ho, els concursos, no són un camí més planer. Com a alternativa, l'ús de blocs i altres espais a Internet ha impulsat una nova manera de difusió poètica. Si la poesia es pot considerar a vegades un gènere poc atractiu és, segons alguns autors, també perquè no s'explica bé, no es comprèn bé. Seria, doncs, una de les assignatures pendents del sistema educatiu actual.

Anna Molas
afons@setmanaridirecta.info

"Un gra de poesia és suficient per perfumar un segle". Amb aquesta frase, l'autor cubà José Martí potser pretenia descriure com ha estat el món poètic des de sempre. Gra a gra, gota a gota, la poesia sempre va –i ha anat– avançant amb poques plomes que la facin tirar endavant amb la seva tinta. I, no obstant això, a cada generació, hi ha hagut noves mans que, tot i ser igual de minoritàries, han fet que aquest gènere literari continuï, creixi i prengui noves formes.

Les noves tendències poètiques combinen els versos amb efectes radiofònics, tot modulant la veu, usant música o fins i tot fent petites 'performances'

A Barcelona, hi conviuen des de les formes més clàssiques i tradicionals de la poesia fins als mètodes més moderns i trencadors, que s'ajuden de la tecnologia per la seva creació. A la vegada, sembla que es tracti d'un món molt restringit on és molt difícil fer-se un lloc i, tot i això, cada vegada hi ha més poetes emergents que reciten i difonen la seva obra en alguns dels centres o bars que organitzen aquest tipus de trobades. El sistema educatiu no ha parat de retallar hores de literatura dels seus plans d'estudis i, tanmateix, el públic que assisteix a recitals ha augmentat substancialment. D'aquesta manera, s'obre el mapa contradictori i ple de tòpics de la poesia a Barcelona.

Orígens

Els nous formats poètics provinents d'arreu del món arribats a la ciutat són els principals responsables d'aquest públic creixent. Aquestes noves tendències

combinen els versos amb efectes radiofònics, tot modulant la veu, usant música o fins i tot fent petites *performances*. D'aquesta manera, la qualitat poètica queda supeditada al concepte de xou i la paraula dita adquireix una altra dimensió. Malgrat que la poesia oral i avantguardista està associada a la modernitat, és fals pensar que aquesta és original en algun sentit. Des dels inicis de l'escriptura alfabètica, la paraula va anar associada a la imatge: els poetes d'Alexandria ja componien dibuixos-poemes; és el cas de Símiques de Rodes (300 a.C.), que va fer poemes en forma d'ales i ous, per exemple. Aquesta tradició poètica no va perdurar en el temps de manera notable i per això va haver de renéixer de nou amb Apollinaire, que aviat va inscriure la seva poesia cal·ligràfica dins dels moviments avantguardistes del segle XX. El que sí que va transcendir en el temps va ser la poesia sonora practicada per trobadors i joglars, que anaven de poble a poble recitant poemes, cançons o fins i tot històries musicals. L'arribada de la impremta i el control de la cultura exercit per la burgesia van fer que aquestes formes poètiques quedessin reduïdes a la popularitat, mentre que la poesia pròpiament dita va passar a associar-se exclusivament al llibre. Al segle XX, es començaran a qüestionar les formes tradicionals de la poesia i es recuperarà aquella tradició oral i aquestes noves pràctiques faran reaparèixer un fenomen gairebé extingit, els recitals.

Poesia tradicional versus nous corrents

"Les tendències? Que visquin, que visquin juntes, que es mig toquin les galtes, que s'aferrin, que es mosseguin, que es regalin la pau, que es proposin la lluita, que es facin les trenes i es donin aigua amb els palmells fent cassolaeta, que siguin contràries, que s'assemblin!", defensa Blacallum Vidal, poeta emergent i ferma defensora de la diversitat en la poesia. Als seus inicis, la convivència entre la poesia tradicional i les noves tendències va ser tensa. "Va haver-hi un moment en què es mirava això amb desconfiança i es va arribar a afirmar que el que feiem nosaltres no era poesia", afirma Xavier Saba-

ter, un dels principals impulsors de la polipoesia a Barcelona (tendència poètica que dóna protagonisme al vessant escènic i a la incorporació d'elements tecnològics als recitals). Tot i que afirmen que, entre poetes, no volen guerres, encara hi ha algunes discrepàncies sobre el valor de la poesia. "Per mi, el que veritablement compta és el contingut de la poesia, no l'originalitat transgressora o el divertiment que pot comportar al públic, ja que no deixa de ser una expressió efímera i té poc sentit fora de l'escenari", afirma el poeta i periodista Ernest Farrés. Però, de fet, els nous corrents que han portat la proliferació dels recitals han estat beneficiosos per a tothom. Els recitals ajuden els autors i autores a difondre la seva obra si la venda de llibres és nul·la, siguin de la tendència que siguin. "Hi ha grans poetes que no saben recitar i poetes que gaudeixen d'un públic ampli, però que quan treuen un llibre, gairebé no el venen". Es tracta, doncs, d'una convivència que es complementa i on els diversos tipus de poetes poden trobar el seu lloc.

Dificultats per publicar

"L'any que és abundant en poesia, també sol ser-ho de gana", deia Miguel de Cervantes. Publicar poesia sempre ha estat difícil. Antigament, la manera més fàcil era fer-ho a través de les revistes de poesia; un sistema que, a més, permetia que les poetes coneguessin artistes d'altres camps i, entre totes, fessin una lectura crítica de la seva obra que ajudava l'escriptora a millorar-la. A Barcelona, però, les revistes de poesia estan pràcticament extingides i, per tant, han deixat de ser

una opció. Avui, el mètode més directe per publicar són els concursos. És senzill: les poetes s'hi presenten i, si guanyen, publiquen un llibre. La competència, però, és molt dura i, d'altra banda, és un sistema molt lent. Des que es preparen per ajustar l'obra a allò que es demana fins que tenen un veredict, poden haver passat fins a sis mesos. Cal tenir en compte, però, que passar per una editorial no és una tasca menys laboriosa. "A les distribuïdores, no els interessa publicar poesia, els interessin els *best sellers*". Amb aquesta frase, Xavier Sabater resumeix el problema principal de la gent que fa poesia: és molt difícil trobar una editorial interessada en la seva obra, tot i que coincideixen a dir que no és pas impossible.

Els poetes no s'esperen a publicar un llibre per mostrar la seva obra, sinó que fan ús d'una de les eines més poderoses dels nostres temps: Internet

A partir de la fi del franquisme, van néixer editorials que van apostar per la poesia i van publicar molts títols. Algunes d'aquestes, però, van passar a formar part de grans grups editorials. Això va fer que les editorials de referència en poesia quedessin eclipsades per editorials independents sorgides de l'empenta d'un grup de poetes o editors, generalment joves amb experiència en el terreny, que decideixen prioritzar la qualitat per damunt del negoci. Saben que els guanys no seran gaire

Un transeünt camina pels carrers del barri Gòtic de Barcelona, il·luminat pels fanals de llum tènue que omplen els racons de la ciutat

- **Albert Garcia**

significatius, però consideren que val la pena fer un catàleg potent d'autors i autores. És el cas de l'editorial Meteora, que va néixer del desig de publicar aquells llibres que no tenien cabuda al catàleg d'un gran grup editorial. "El fet de ser petits i independents ens permet dur a terme projectes amb una mica més de risc, que no tenen com a única preferència la venda massiva", assegura Jordi Fernando, un dels seus fundadors. "No totes les editorials en publiquen, només aquelles que tenen aquest punt de sensibilitat literària que t'empeny a fer-ho sabent que mai no t'hi faràs ric", afegeix. Meteora, a més, igual que altres editorials independents, s'encarrega de mobilitzar les poetes que publiquen per fer recitals i festivals. D'aquesta manera, aconsegueixen vendre alguns exemplars de la seva obra i fer que la inversió, almenys, no sigui deficitària. "¿Oi que no podríem concebre un cantant que no fes actuacions? Doncs, la poesia és justament això. Són paraules pensades per ser llegides en veu baixa, per a un mateix, però també per ser recitades en públic, per ser ofertes a través de la declamació, una de les arts més nobles que pot oferir la veu humana, a més del cant. Per això és tan important que el poeta no es conformi només a tenir el llibre a les mans. Quan el llibre surt publicat és quan comença l'autèntica feina del poeta. I si recitant els propis poemes es venen més llibres, on és el pecat?". Tant editors com poetes, doncs, coincideixen que no és una tasca senzilla, però que, amb talent i empena, es pot aconseguir. Segons el director de l'editorial mallorquina Moll: "Mentre hi hagi bons crea-

dors –i sembla que això va en augment–, sempre hi haurà editors que estaran disposats a publicar la seva obra". Tanmateix, els poetes no s'esperen a publicar un llibre per mostrar la seva obra, sinó que fan ús d'una de les eines més poderoses dels nostres temps: Internet. Mitjançant la creació gratuïta de blocs, publiquen poemes amb regularitat, en alguns casos, tan bon punt en tenen un de nou. Alguns d'aquests blocs tenen molta gent seguidora i un munt de visites diàries. És possible, així, seguir la creació de les poetes a temps real, cosa que es pot considerar un fenomen plenament nou. Tot i que aquest mètode no és remunerat i es poden tenir problemes amb els drets d'autoria, tothom afirma que la poesia no serveix per guanyar diners. "En aquest sentit, podríem afirmar que es tracta de l'art més pur –apunta Xavier Sabater– Mentre un escriptor de novel·les, un músic o un pintor sempre tindrà l'esperança de fer-se famós, un poeta té clar que això mai no passarà; i pot ser bo, ja que no se sentirà mai frustrat!". Estan d'acord que l'objectiu últim de tota persona que fa poesia és simplement ser llegida. I cal fer tot el que es pugui per aconseguir-ho.

La poesia, un gènere minoritari

"Segons Leibniz, sempre tenim una opinió més bona sobre allò que no coneixem". Sempre? "La gent no llegeix poesia i sempre en té una mala opinió", reflexiona Ernest Farrés, poeta i periodista. Se sol associar la poesia amb la parenta pobre de la literatura, la que dóna menys diners i la que vol llegir menys gent. I és cert que mai no ha tingut un públic gaire nom-

“Més que poc potenciada, la poesia està mal explicada”, defensa Josep Pedrals

brós; però també és cert que, en tota la història de la literatura, mai no s'ha extingit. A més, des de la Renaixença fins a l'actualitat, la poesia ha estat un estàndard de la recuperació de la llengua i les persones que eren poetes estaven molt ben considerades. Amb l'arribada de la democràcia, la poesia va deixar de ser una arma social tan essencial com ho era durant el franquisme i va entrar a regir-se per les lleis del mercat.

Una diferència notable entre la poesia i altres gèneres literaris és que la que s'arriba a publicar, sovint, és d'una qualitat molt superior. No existeixen *best sellers* de poesia: tots els que acaben publicant-se han hagut de passar pels ulls de la crítica, que no mira si tindrà una bona acollida entre el públic, sinó el seu valor literari. Segons Xavier Sabater, el que passa és que “a un 95% de la gent, li agrada el futbol o els serials de la televisió, però hi ha un 5% de gent interessada en l'art i, d'aquest 5%, hi ha un 5% a qui li interessa la poesia”. El públic que llegeix poesia és certament minoritari –però, a la vegada, molt fidel– i cada generació nova aporta poetes nous i nous lectors. El sector, acostumat a ser reduït, veu que aquest fet pot ser un avantatge. “Per mi, ser minoritari és un orgull”, opina David Castillo, poeta i periodista. En la mateixa línia, la poeta emergent Blancallum Vidal adverteix: “A vegades, és més trista la promoció que l'oblit. I més perillosa. Per exemple, inventar-se un dia mundial de la poesia i celebrar-lo des de segons quines poltres va en contra del dia, del món i de la poesia”.

Una educació apòctica

“La poesia no es consumeix, és com l'energia: es transforma”, remarca Josep Pedrals. La pedagogia moderna ha anat arraconant la literatura dels plans d'estudis i, quan s'estudia, es comença per la poesia clàssica, cosa que, lluny de fomentar el gust de les adolescents per aquest gènere, el presenta com un àmbit avorrit i difícil. “Ensenyar poesia era una cosa de l'educació antiga, però s'ha anat perdent perquè ens hem tornat tots molt moderns i, a la vegada, molt incultes; i, en nom de la modernitat, hem anat oblidant el que era veritablement l'essència del saber humanístic”, critica Ernest Farrés. Segons el poeta i organitzador dels recitals de poesia de l'Horiginal Josep Pedrals: “Més que poc potenciada, la poesia està mal explicada”. “Em sap molt de greu no haver llegit en Vinyoli a l'escola i és una pena que els alumnes d'ESO no llegeixin

en Brossa, encara que sigui d'amagat, mentre els instrueixen en educació física o en educació per a la ciutadania”, lamenta la poeta Blancallum Vidal. No obstant això, ella no creu que l'error es pugui trobar en un sol lloc i considera que, segurament, també en són causes “l'excés de llum que hi ha de nit als carrers, la dificultat per distingir un falciot d'una oreneta i el fet de no fer-se càrrec que vivim en un món que ha estat catastròfic i que continua criant les terribles panteres”.

Noves veus

“Cada ment nova és un univers nou”, afirmava William Carlos Williams. Per desolador que pugui semblar l'interès del jovent per la literatura, el nombre de creadors i creadores emergents no ha fet més que augmentar i, sovint, amb propostes interessants i innovadores. Aquestes noves fornades opten per recitar als bars que ofereixen un espai per fer-ho i, les que s'ho poden permetre, s'editen un llibre que distribueixen elles mateixes. “Sempre s'ha dit que les terres de parla catalana són les que tenen més poetes per metre quadrat”, apunta el fundador de l'editorial Meteora. “Els pobles que han sofert, que han patit més la desgràcia de la història, són pobles de poetes... i nosaltres ja sabem la història que hem tingut”.

Un canvi molt destacable des dels anys 80 és que pràcticament no hi havia dones poetes, mentre que ara són la majoria. El premi Amadeu Oller n'és un bon exemple: el nombre de dones que s'hi presenta és cada vegada més alt. Com explica David Castillo: “Abans, quan preparaves alguna antologia, per trobar una noia gairebé s'havia de fer un reportatge d'investigació i ara és el contrari”. Preguntem a Blancallum Vidal quines són les seves aspiracions com a poeta emergent, a la qual cosa respon: “Escriure, llegir, fer rimar el futur amb el passat i amb el present i aprendre molt de la gent que no escriu”.

Cap on es dirigeix la poesia? Josep Pedrals: “No sé cap on es dirigeix. En això de la poesia, cadascú és un món. És una de les gràcies que té, que no hi pot haver competidors perquè cadascú juga una lliga privada contra si mateix”.

“Apaga l'espelma,
Apaga la foguerada dels ulls,
Apaga el cap, que divaga.
Ho apagues tot
I reculls.”

Enric Casasses

Sales amb recitals periòdics a Barcelona

Barcelona compta, actualment, amb diverses sales que ofereixen un espai reservat per fer recitals poètics. Aquestes pràctiques s'han estès cada vegada més i el nombre de bars que les ofereixen puntualment ha augmentat significativament. Les sales de referència amb programació regular són, per una banda, l'associació de Performers, Artistes i Poetes Associats (La PAPA), fundada el gener de 1991. La seva raó de ser sempre ha estat divulgar i crear canals de difusió de l'art d'avantguarda de Barcelona i Catalunya (Tapióles, 12. Poble Sec). També destaca l'Horiginal, nascut fa gairebé deu anys com a bar i lloc de trobada per poetes i amants de la poesia. Del 2002 ençà, organitza recitals de poesia, amb una atenció especial a l'oralitat i a les propostes innovadores (Ferlandina, 29). Al barri de Gràcia, podem trobar L'Elhigabál,

nascut l'any 1995 amb l'objectiu de servir de plataforma pel desenvolupament i la promoció d'activitats artístiques i culturals al barri. L'associació centra les seves activitats en l'exhibició i la promoció de projectes musicals i poètics, així com d'altres formes d'expressió artística (Ramón y Cajal, 80). Un altre centre que es dedica a aquestes tasques és l'Antic Teatre –fundat l'any 1879–, que s'ha consolidat com un dels referents de l'escena contemporània de Barcelona, un centre de recursos artístics que es dedica a l'exhibició i el suport a la creació; la promoció i la difusió de les arts escèniques i visuals compromeses amb la recerca de nous llenguatges, noves tecnologies o noves dramàturgies; la música; les arts plàstiques; la literatura, i els temes socials, culturals, polítics i de pensament contemporanis (C. Verdaguier i Callís, 12).

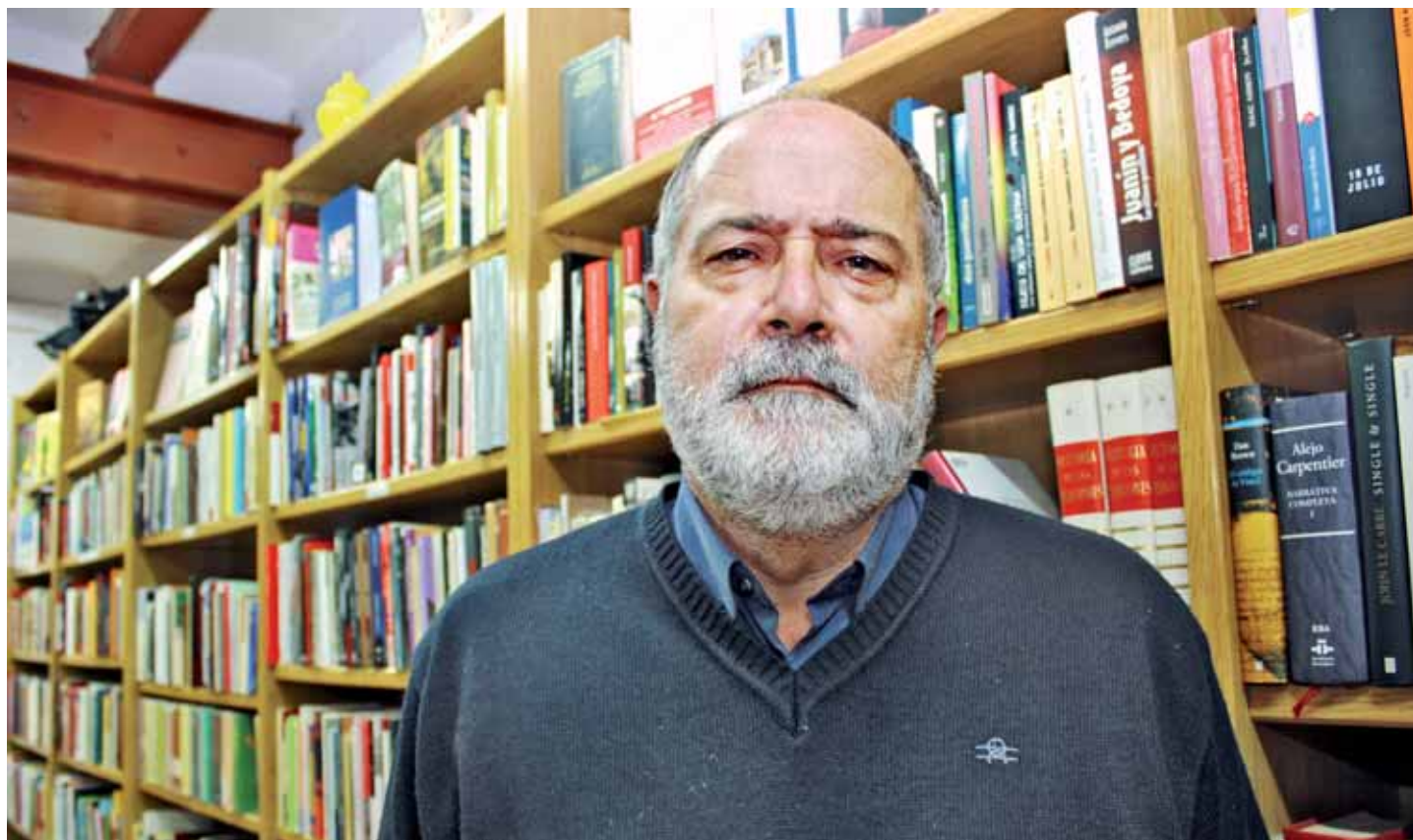

Recital d'Enric Casasses i altres poetes a l'Horiginal, per donar suport al creador Orlando Guillén (octubre del 2009)

Mar Carrera

Miquel Amorós:

“Cal trencar amb l’obrerisme i tots els seus mites urbans”

Nascut a Alcoi, Miquel Amorós és un historiador autodidacte que centra la seva atenció en la crítica a la ideologia del progrés i la supremacia de la tecnologia. Va formar part del Grupo de Trabajadores por la Autonomía Obrera i la Revolución Social a la dècada de 1970 i, més endavant, va participar en el col·lectiu editor de la revista *Encyclopédie des Nuisances*. Ha escrit diversos llibres sobre la història de l'anarquisme, l'últim dels quals tracta sobre la biografia de José Pellicer, fundador de la columna de Ferro (José Pellicer. *El anarquista íntegro*, Virus, 2009). D'esperit autogestionari, acaba d'enllestir amb el col·lectiu Desorden de València un recull de textos sobre antidesenvolupisme, tema principal de les seves últimes xerrades per ateneus i centres socials.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Estem en una època de retallades socials i vagues generals. Et va sorprendre la quantitat de persones autònomes i autoorganitzades que van sortir als carrers durant el 29-S?
Em va sorprendre que no n'hi hagués més. Des del punt de vista dels sindicats, la vaga era una demostració del domini sobre el món del treball, que controlen i del qual negocien les condicions. Per molta gent, la jornada va ser una festa, una catarsi per eliminar una mica de bilis cada cinc anys. Però hi va haver gent que no va seguir les pautes esperades, pactades entre els organitzadors sindicals i el poder.

“La ciutat ha acabat transformant-se en un conjunt d'edificis amuntegats on no hi ha possibilitats de relació personal ni d'aventura col·lectiva”

Quina diferència hi veus, amb les vagues de França?

Aquí, els sindicats estan subordinats, són simples criats de l'Estat, un apèndix burocràtic que no té cap existència autònoma. En canvi, a França, els sindicats són un poder que gestiona la seguretat social i les caixes. És a dir, s'estan jugant una font de finançament i un poder molt important.

Quines possibilitats hi ha de fer un sindicalisme més adaptat a la nova realitat del món del treball?

D'entrada, no he cregut mai en el sindicalisme. En alguns moments, els conflictes laborals van servir per fer cristal·litzar una consciència de classe i, alhora, oferir possibilitats d'obrir un procés revolucionari. Això es va acabar amb els pactes de la Moncloa, la classe obrera industrial va desaparèixer. Si el sindicalisme alter-

natiu roman en el terreny laboral, farà el mateix que CCOO, però una mica més a l'esquerra. Ara, la majoria de relacions laborals es donen en els serveis. Amb prou feines podem parlar de fàbriques, és un sector residual cada cop és més reaccionari i que està molt centrat en la conservació de la feina i en els salaris. El filòsof Günther Anders assenyalava, a la dècada de 1950, parlant de la bomba atòmica, que la humanitat era capaç de fer moltes coses, però no era capaç de calcular-ne les conseqüències morals. Igualment, el món laboral i les lluites en aquest àmbit no es poden separar de les seves conseqüències. És a dir, no pots defensar la contaminació dient que tens tot el dret de treballar en una central tèrmica, no et pots enrocar a defensar el lloc de treball en una central nuclear, o restar indiferent davant els productes que fàbriques, ja siguin cotxes o armes.

Podem trobar algun paral·lelisme amb les lluites autònomes de la dècada de 1970?

L'assemblea és una forma. Si es manté en el terreny del conflicte estrictament laboral, és a dir, dins del capitalisme, no qüestiona res. Abans, el capitalisme era menys fort o tenia punts febles, com ara la relació entre producció industrial i proletariat, que avui ja no existeix gràcies—sobretot— a la tecnologia i a la deslocalització. I el moviment autònom obrer i assembleari de la dècada de 1970 podia jugar aquest paper de catalitzador de classe. Les lluites ja no poden obviar un tema: sortir del capitalisme, escollir un estil de vida no capitalista. Això implica el rebuig al consumisme i al sistema de treball assalariat. És fàcil de dir, però difícil de practicar, evidentment. En qualsevol cas, tot i que no tothom pot sortir-ne totalment —tal com suposa Enric Duran—, sí que pot treure'n una cama o, com a mínim, esbossar formes de convivència fora de les ciutats.

Sortir del sistema equival a marxar de la ciutat?

Sí, es tracta de muntar experiències positives d'ocupació de terres, de producció, tallers col·lectius de transport, ensenyament... I,

“Caldria suprimir al màxim la mediació tecnològica”

Moltes de les teves idees es relacionen amb el rebuig a les màquines, com el luddisme del segle XVIII. No és un contrasentit, precisament ara, quan tot està tan hipertecnologitzat?
S'ha confós el luddisme amb el rebuig a qualsevol tipus de tecnologia, a qualsevol eina. I això ha comportat equívocs i s'ha prestat al ridícul. La crítica a la tecnologia es basa en la crítica a la burocràcia, a la separació entre el treball manual i l'intel·lectual, a l'organització de la fàbrica i al paper de la tecnologia com a eina de domini en comptes d'eina d'alliberament. A la dècada de 1960, hi van haver una sèrie de pioners, sobretot a França –Bernard Charbonneau i Jacques Ellul– i a Amèrica –Herbert Mar-

cuse i Lewis Mumford–, que van plantar les bases d'una anàlisi de la tecnologia i del que significava la progressió de la tecnologia capitalista. És a dir, tenim eines teòriques importants des de fa més de 50 anys. Hem de redescobrir-les, popularitzar-les i adaptar-les a la situació actual.

Podríem actualitzar el luddisme?

Els luddites destruïen les màquines que els obligaven, entre altres coses, a abandonar el seu estil de vida i a entrar a les fàbriques per ser controlats. Entenien que les fàbriques funcionaven com a presó i les rebutjaven. Però no trencaven qualsevol màquina, sinó unes màquines concretes, les de filar. La revolta actual hauria de ser d'estil luddita i oposar-se a

l'artificialització de la vida, que és un producte de les màquines. Vivim en un entorn ple de màquines i ens relacionem

–
“La revolta actual hauria de ser d'estil luddita i oposar-se a l'artificialització de la vida, que és un producte de les màquines”
–

a través d'elles. Hi hauria d'haver una relació més directa amb la natura i entre les persones i caldria suprimir al màxim aquesta mediació tecnològica.

sobretot, de participar en les lluites de defensa del territori. Actualment, el capitalisme es basa en la destrucció del territori. Les ciutats ja estan destruïdes, hi regnen condicions de feixisme i la vida és domesticada, presta molt poc espai a la lluita i la protesta. En realitat, la ciutat ja és un terreny pacificat. Penso que l'esquerra important del sistema es troba en els conflictes territorials. Aquestes lluites tenen lloc fora de la ciutat, que no només s'ha destruït a ella mateixa, sinó que ha acabat transformant-se en un conjunt d'edificis amuntegats on no hi ha possibilitats de relació personal ni d'aventura col·lectiva.

–
“Cal trencar amb les ideologies clàssiques perquè no funcionen, corresponen a determinades etapes de desenvolupament de la consciència social i estan àmpliament superades pel capitalisme”
–

Al manifest *Nosotros, los antidesarrollistas*, esmentàveu que “perquè l'antidesenvolupisme ompli de contingut les lluites socials ha de sorgir una cultura política radicalment diferent de la que predomina avui”. Com es podria començar a concretar això?

Primer, cal trencar amb l'obrerisme i tots els seus mites urbans. Cal trencar amb les ideologies clàssiques –anarquisme, marxisme, sindicalisme– perquè no funcionen, corresponen a determinades etapes de desenvolupament de la consciència social i estan àmpliament superades pel capitalisme. L'antidesenvolupisme és una forma de crítica que no exclou les aportacions d'aquestes ideologies, les posa al dia. Resumint, la lluita antidesenvolupista es pot sintetitzar en cinc antis: antiburocràtica, antiestatista, anticonsumista, anticentralista i antiindustrial. Potser en podríem afegir cinc o deu més, però ja està bé. Cal tenir els *anti* ben clars, sobretot perquè les qüestions positives ho siguin realment i no es converteixin en mecanismes per escapar o marejar la perdut.

Com ens podríem començar a autoorganitzar en l'aspecte econòmic?

Hi ha dues vies. D'una banda, positivament, hi ha una xarxa de persones que viu d'una altra manera, per exemple, lluitant contra els transgènics, a favor de la sobirania alimentària, pel dret de la mateixa salut. D'altra banda, actualment, no paren de sortir lluites contra infraestructures, com ara megaports, ampliacions d'aeroports, autopistes, túnels, cinturons, incineradores, plantes de ciment, plantes de reciclatge, mines a celobert, urbanitzacions... És tota la merda que la ciutat, un cop destruïda i transformada en una àrea metropolitana, va expulsant cap al territori per colonitzar-lo.

Què en penses, de les propostes del moviment pel decreixement?

De fet, el moviment llibertari ja el practica: hi ha gent que se'n va al camp per viure al marge del capitalisme. Però el decreixement

és una ideologia que neix als despatxos, una moda, una proposta de capitalisme autoreprimit. Pot funcionar millor o pitjor que, per exemple, l'altermundisme. Ara es veu que aquesta idea està en crisi i les persones que la defensaven –estudiants i professors, persones de classe mitjana sobretot– prefereixen cogestionar el desastre del capitalisme que eliminar-lo.

Tens molt clar, doncs, que abans de construir alguna cosa, n'hem de destruir moltes...

Un model de societat no capitalista no podria ser mai un model en què la gent es quedés als seus llocs de treball i s'autogestionés. Això equivaldria a autogestionar la misèria i el consumisme. El que cal fer és ruralitzar, reequilibrar el territori, anar al camp i reduir la mida de les grans conurbacions. Hem d'invertir la proporció de la població que viu al camp i la ciutat. Ara el 10% de la gent viu al camp i el 90% a la ciutat, doncs hauria de ser al revés. Això implicaria que moltes persones tornessin al camp i a les ciutats petites i que el sistema de poblament tornés enrere. També caldria recrear les condicions que havien existit en altres temps, com ara la democràcia directa. La ciutat i sobretot el camp van estar pràcticament autogestionats: regits per assemblees de veïns i on molts treballs es desenvolupaven de forma col·lectiva.

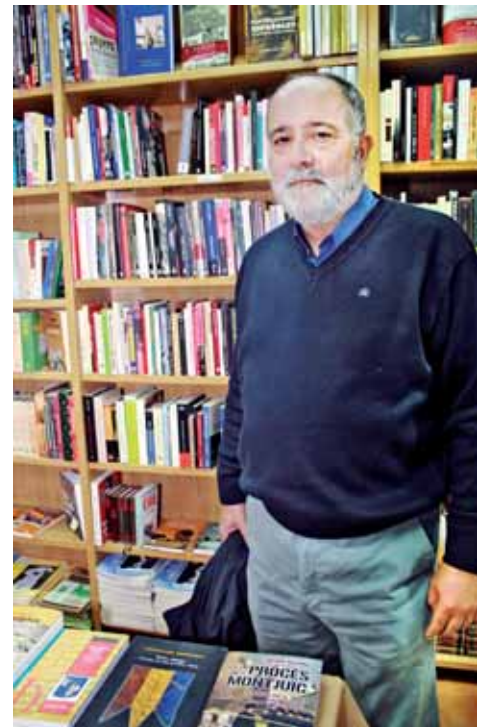
Propugnes una economia basada en l'intercanvi?

No només podríem intercanviar en l'àmbit alimentari, també en el dels serveis. La societat hauria de tenir molts béns i serveis públics i poquíssimes coses privades. És evident que és més sa i fàcil plantar les teves patates que no pas comprar-les a *Mercadona*. És una cosa bàsica, però és que les dues terceres parts de les necessitats humanes –tèxtil, calçat, etc.– es poden aconseguir en un àmbit domèstic. Jo defensaria una economia domèstica, del troc, de l'equilibri, no expansiva. La societat rural va funcionar fins a finals del segle XIX amb una triada: l'aprofitament del bosc, els prats i la ramaderia i els conreus. Així, obtenien energia i fertilitzants i aquestes tres coses formaven un ecosistema suficient, ja que permetia una vida bastant abundosa. De fet, el camp estava molt poblat abans que la desamortització introduís el mercat de la terra. Es tornaria a formes d'equilibri territorial –al camp o entre el camp i la ciutat– més igualitàries, en simbiosi amb la natura i retornant a la natura els recursos que li agafem.

–
“En una societat integrada amb la natura i en equilibri entre l'urbà i el rural, no crec que tenir Internet fos gaire interessant”
–

Has escrit sobre la societat de l'espectacle i la crítica a la supremacia de la tecnologia. Les xarxes socials en són l'últim exponent?

Ens allunyen de la realitat, creen espais virtuals, redueixen al mínim la comunicació real. Aquest tipus de tecnologies han afavorit l'aïllament, l'alienació, la jerarquització, la centralització i el poder d'uns per sobre dels altres. També ha fet que les relacions

socials s'acabin mercantilitzant. Tota aquesta tecnologia, la rebuto. Ara bé, no rebuto la tecnologia que pot satisfer necessitats, l'equilibri, l'horitzontalitat. No només hem de conèixer les tècniques antigues i tradicionals, sinó també les tècniques respectuoses amb la natura i la integritat i la dignitat de les persones. Per exemple, la videovigilància no fa cap servei, tampoc la tecnologia militar ni els mitjans de comunicació de masses.

Però, aquestes tecnologies no poden tenir cap ús alliberador?

Tot el que podrien tenir d'utilitat exposa la gent a un control que no compensa. En la mesura que s'han suprimit les relacions directes i s'ha creat un món en què les persones estan amuntegades i aïllades alhora, aquestes coses són necessàries. No rebuto les tecnologies pel que són, sinó per la quantitat de divisió de treball que impliquen. Internet necessita fàbriques de plàstic, de silicats, etc. En una societat integrada amb la natura i en equilibri entre l'urbà i el rural, no crec que tenir Internet fos gaire interessant i tampoc altres tecnologies, com ara la televisió. No dic que, en èpoques de transició, no s'hagi d'utilitzar el que hi ha i aprofitar per fer-ne un ús menys nociu.

Bages sense transgènics: sembrant la llibertat

Catalunya és un dels territoris europeus amb més producció i venda d'aliments elaborats amb additius químics. Amb el propòsit de conscienciar la població sobre els efectes que tenen aquestes pràctiques sobre la salut i l'ecosistema, gent provinent de l'àmbit de l'agricultura i activistes socials treballen en diverses plataformes. Una d'elles és la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics, des de la qual es defensa un model d'economia neta i ecològica arrelada a les necessitats d'aquesta comarca central.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El Parlament de Catalunya va rebutjar la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) contra els cultius transgènics el 2 de juliol de 2009, amb els vots de CiU, PSC i PP. Ni tan sols es va arribar a debatre a la cambra. La proposta de regular la producció i el consum dels aliments modificats genèticament va ser desestimada, tot i el suport de nombrosos ajuntaments, partits i entitats ciutadanes.

Malgrat aquest desencís, el debat al voltant dels transgènics continua viu gràcies a l'empenta dels sectors vinculats a l'agricultura ecològica i el consum responsable. És el cas de la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics, sorgida a la comarca central el juny de 2007 amb l'objectiu d'informar sobre els perills que tenen els additius químics i les virtuts d'apostar per un agricultura ecològica i de proximitat.

En el marc d'aquesta plataforma, que poc després es va integrar a la coordinadora Som el que sembrem, s'hi reuneixen activistes i gent agricultora que prioritzen els mètodes d'elaboració biològica i la distribució dels productes per circuits no contaminants. Algunes d'elles fins i tot mantenen una estreta coordinació per aprofitar sinèrgies, per planificar el plan-

ter ecològic i per elaborar cistelles de temporada, que serveixen a domicili. D'aquesta manera, la cultura de respecte al medi i l'aposta per una alimentació veritablement ecològica ha arrelat al Bages, una cultura que la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics ha ajudat a consolidar mitjançant la seva labor pedagògica i reivindicativa.

Ètica a la taula

El Bages i la resta de comarques centrals no acullen especialment grans extensions de blat de moro transgènic, l'únic aliment autoritzat per l'Estat de ser produït en aquestes condicions. El seu cultiu és relativament escadusser i es limita a petites parcel·les situades als afores de Manresa.

Els transgènics hi entren a través del pinso pel bestiar, que inclou soja transgènica importada de l'Amèrica Llatina i dels Estats Units. Així doncs, a les cases, els additius químics es prenen quan s'ingereix carn, ous i llet, sense que la majoria de la població tingui coneixement dels efectes que causen en la seva salut.

Un dels objectius de la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics és informar d'això. Mitjançant la Xarxa Agroecològica o la campanya Supermercats,

No Gràcies, pressiona perquè els comerços només acceptin productes elaborats sota criteris ètics i agroecològics. Igualment, gràcies a la Plataforma, també s'han desenvolupat accions que emplacen els ajuntaments implicats en la gestió dels menjadors col·lectius a rebutjar aliments transgènics i a adquirir únicament els de caràcter biològic.

A resultes d'aquestes campanyes i amb l'apoiament del sindicat Unió de Pagesos, la Plataforma comarcal va aconseguir, l'any passat, que els consistoris de Manresa i de Fonollosa —entre d'altres— assumissin el compromís d'adquirir productes ecològics i que, a través d'una moció estàndard, es declarassin contraris a la presència de plantacions transgèniques al seu terme municipal.

En paral·lel a això, la plataforma també treballa per divulgar el valor nutritiu dels aliments elaborats en condicions naturals, raó per la qual impulsa fires de comerç just, taules rodones o jornades que tracten sobre la salut alimentària. En aquest sentit, la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics col·labora en el tradicional sopar ecològic que té lloc durant la Festa Major Alternativa de Manresa, una setmana durant la qual les visitants

poden adquirir i degustar productes locals i de temporada. Sense oblidar les campanyes amb què promou la compra directa i sense intermediàries, les varietats locals de cultius, així com la necessitat de reduir la petja ecològica que implica la cria de bestiar o el consum de productes d'origen animal.

Cercavila contra els transgènics convocada per Som lo que sembrem

-
Arxiu

La Plataforma també promou la compra directa, l'autogestió i el consum responsable

Des de la Xarxa Agroecològica o la iniciativa Supermercats No Gràcies, difon els valors dels productes locals

En sintonia amb l'autogestió i la crítica social, la plataforma esdevé un contrapès al desenvolupisme que imposa el lliure mercat, tot oferint un menú d'alternatives amb el qual intenta democratitzar el medi i les relacions humanes al bell mig de la Catalunya central.

L'escola: aliment o verí per a la creativitat

Manel Moles és membre de la Coordinadora Catalana pel Reconeixement i la Regulació de l'Educació en Família. També és professor de secundària i educa els seus tres fills a casa. Moles sosté que el sistema educatiu pot afectar negativament el des-

envolupament de la creativitat dels infants. Per aquest motiu, cal un marc conceptual pedagògic nou que potencii la creativitat i l'autonomia dels nens i nenes, així com el seu desenvolupament lliure.

Manel Moles

bonviure@setmanaridirecta.info

Diuen que, a finals del segle XVII, en una classe de primària d'una ciutat alemanya, un professor, per poder gaudir d'alguns moments de tranquil·litat, va demanar a l'alumnat que calculés la suma dels nombres de l'u al 100. Immediatament, un alumne va alçar la mà. Requerit pel mestre sobre quin era el problema, l'alumne va contestar: "5.050". "5.050 què, senyor Gauss?" "L'exercici. La solució és 5.050". El professor d'aquesta història havia ensenyat a les seves alumnes l'algorisme tradicional de la suma i aquest va ser el sistema que van utilitzar els companys de Gauss. Però el petit Carl Gauss, un dels genis matemàtics més importants de la història, es va atrevir a utilitzar la creativitat trencant les barreres que s'erigien al seu voltant.

Fa uns dies, vaig escoltar el discurs de Sir Ken Robinson (www.ted.com/index.php/talks/view/id/66) a TED (Technology, Entertainment, Design) Conferences: "Les escoles maten la creativitat. Cal un replantejament radical dels diferents sistemes educatius actuals". És el missatge que ens intenta transmetre en la seva intervenció aquest referent mundial del desenvolupament de la creativitat i la innovació.

'Principi del formulari'

Sistemes educatius originaris del segle XIX que no respecten ni els interessos ni el ritme de desenvolupament de l'infant. Aparentats organitzats artificialment en assignatures d'una durada determinada, en molts casos insuficient perquè la criatura assolís el seu nivell de concentració òptim. Un mateix contingut impartit a la vegada i al mateix nivell a tot l'alumnat de la classe. L'estudiant no pot arribar per ella mateixa a la solució, sinó que aquesta li és proporcionada pel professorat. No li és la solució, sinó també el camí correcte per arribar-hi. Fins i tot una manera de pensar determinada. Una jerarquia rígida de coneixements, amb les matemàtiques i el llenguatge a la cúspide de la piràmide. En paraules de Sir Ken Robinson, "un sistema educatiu centrat en el cap de l'infant; del seu cap, en el seu cervell; del seu cervell, només a la banda esquerra; i, d'aquest costat, només en algunes capacitats".

I, en canvi, la creativitat és el motor de desenvolupament de la nostra societat i de la nostra economia. És el caràcter distintiu de la nostra espècie i el nostre principal avantatge evolutiu. És, juntament amb la robustesa de la nostra percepció, l'atribut que marca la nostra competència sobre sistemes tecnològics que ja ens superen en capacitat de memòria i de raonament.

En el nostre sistema educatiu, l'error no està permès, és valorat negativament i

castigat. L'infant aprèn dolorosament la por d'equivocar-se. D'altra banda, tampoc no es dona una resposta adequada a la riquesa i la diversitat humanes Per descomptat que sí: hi ha persones que necessiten moure's per poder pensar. Igualment, no totes trobem la millor manera d'entendre i aprendre en la capacitat lingüística, al costat esquerre del cervell. L'error i la diversitat no són conceptes acceptades en la seva plenitud, sinó que són tractats com a trastorns, com a deficiències. I, en moltes ocasions, aquests tractaments aconseguen convertir realment el que no era més que una diferència o una característica pròpia i individual en un problema seriós.

Per fomentar la creativitat, les escoles haurien d'assumir que cada infant és un món

-
Arxiu Alex

Aprendre és crear. Si no som capaces de crear amb el que hem après, és perquè no hem après res

Escolta. Llegeix fonèticament.

Ara arriba el moment de la reflexió. Com a pare i educador, em pregunto sobre el perquè d'aquesta situació. A les nostres escoles, hi ha moltes bones professionals. Persones que estimen el seu treball i que desitzen fer-ho de la millor forma possible.

Malgrat els progressos (i les regressions) de les últimes lleis educatives, no observem els resultats esperats. Les innovacions pedagògiques introduïdes (assemblees, treball interdisciplinari i per projectes, grups, inclusivitat) són comunes a l'educació infantil i al primer cicle de primària, però desapareixen sense deixar rastre a partir del segon cicle, quan comença el treball seriós i les taules recuperen la seva orientació tradicional. A la societat actual, s'exigeixen resultats immediats i això condiciona el funcionament del sistema educatiu. No importa si l'infant aprèn o no, només cal que ho sembli.

Escolta. Llegeix fonèticament

Una vegada, comentava a un alumne què era el més important a l'hora de preparar un examen de física. Ell em va contestar ràpidament: "Saber-se les fórmules". No. Em sap greu. El més important és entendre el problema que ens estan plantejant. No és estrany trobar, als exercicis de l'alumnat, bicicletes desplaçant-se a velocitats properes a la de la llum, boles de billar amb masses similars a la de tot el sistema solar o trajectes entre Madrid i Barcelona recorreguts en temps negatius. Això posa de manifest que molts continguts no són assimilats, sinó que solament són memoritzats i aplicats. I només es pot crear a partir del que es comprèn, del que s'interioritza. Aprendre és crear. Si no som capaces

de crear amb el que hem après, és perquè no hem après res.

Si volem potenciar el desenvolupament de la creativitat de la mainada, és necessari centrar-se en la qualitat de les relacions. I això passa per crear grups més reduïts i estables, amb una relació més forta professorat-alumnat, amb un coneixement més profund i amb temps per poder alimentar i consolidar aquesta relació. Però, lamentablement, la tendència és justament la contrària: allunyar cada vegada més el professorat del grup de la classe i pautar, programar i estructurar les interrelacions que es donen entre ambdós grups.

També hi ha un treball important que han de fer les mares i els pares: les expectatives dipositades en la criatura condicionen el seu desenvolupament, fins al punt de poder provocar bloquejos o minva en l'autostima i en el concepte d'una mateixa. Això enllaça amb la necessitat de confiar en les seves capacitats. La mainada es fa a si mateixa. No necessita que la guiem a cada pas, sinó que l'acompanyem en tots i cada un d'aquests passos. Hem d'acceptar els nostres fills i filles tal com són, amb les seves virtuts i els seus defectes.

És possible que la nostra canalla no tingui el geni de Gauss, però amb la nostra ajuda i el permís de les nostres escoles, potser podrà desplegar tota la seva creativitat i potencial.

No sap què vol dir matar

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

Plovia i el carrer era fosc. Va girar la vista cap a la porta, va restar pensatiu durant un moment i va obrir l'arxiu del processador de textos per desar el document. Acabava d'escriure algunes paraules: "La noieta caminava/ pel camp de batalla/ buscant una gran amiga/ de drap i cotó feta la nina/ i aquell soroll la va segar/ eixordadora mina enterrada/ els seus plors fan estremir/ no sap què vol dir morir".

Està contenta. Ha anat a la botiga de joguines i s'ha comprat el model d'imitació de la Beretta 98 FS Inox. La pistola real, la que pot disparar bales de veritat, funciona amb carregadors de quinze cartutxos del calibre 9X21 IMI i pesa quasi un quilo. Arriba a la porta de casa i plega el paraigua. Està impacient. Entra a la seva habitació i es planta davant del mirall. A la mà dreta, hi porta l'arma de plàstic, aixeca el braç amb un moviment ràpid, apunta i crida: "Quiet, si no vols que et destrossi!". Té setze anys i les parets de la seva estança estan plenes d'armes d'imitació. Es tracta de models totalment idèntics als de veritat. S'hi pot veure un Colt 45, una Mauser C96, una Thompson, una MP40... Fa un sol asfixiant. Ajusta el punt de mira del seu AK-47. Té tretze anys. El

vell està a uns 25 metres de distància i intenta esmunyir-se entre els arbres. L'home no pensa en llençar-se a terra. El noi apunta i dispara cinc trets. Pam, pam, pam, pam, pam. És una semiautomàtica. El vell cau a terra i la sorra queda tacada de sang. En aquell instant, el noi de tretze anys recorda que l'AK-47 va ser el seu primer regal, la seva primera joguina. El soldat s'incorpora i s'acosta al lloc on ha caigut l'home. El vell encara es mou. No el rematarà. Comença a caminar cap al poble per retrobar-se amb la seva unitat. A uns 100 metres, es veuen les flames que, poc a poc, redueixen a cendra les cases.

Des del setè pis d'aquell edifici d'oficines de luxe, es pot veure bona part de la ciutat. Està interessat a aconseguir les llicències per fabricar reproduccions de plàstic totalment fidedignes d'un parell d'armes automàtiques. Signa el contracte, dona la mà al seu interlocutor i marxa. Els diners que ingressarà el fabricant d'armes per la cessió dels drets de reproducció dels seus models suposen una part ínfima del seu negoci. "Un 0,01%?", pensa.

Xavi Martí

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Convoquen aturades a Catalunya Ràdio

El comitè d'empresa de Catalunya Ràdio va decidir convocar aturades parcials, que sumaran un total de dues hores i 30 minuts, entre els dies 25 i 28 de novembre. La "dilatació" en la negociació del conveni col·lectiu i "la resolució de conflictes relacionats amb la contractació" van ser els motius que van dur l'assemblea de treballadores del 12 de novembre a votar-hi a favor. Segons va assegurar el comitè d'empresa, les negociacions entre l'empresa i les persones treballadores "anaven pel bon camí", però les reunions de negociació es van començar a ajornar o suspendre: "Inexplicablement, els representants de l'empresa han exposat que no poden respondre a les nostres reivindicacions". Per altra banda, asseguren que han mantingut reunions per regularitzar la situació de contractació "fraudulenta" d'una part de la plantilla temporal. Així doncs, amb la convocatòria de les aturades, pretenen resoldre definitivament el tema del conveni col·lectiu i acabar amb els problemes de contractació. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

La televisió pública ignora l'esport femení

Només el 2,6% dels espais esportius de TV3 i el 33 reflecteixen l'esport femení. Aquesta era la conclusió d'un informe encarregat per l'Institut Català de la Dona i elaborat pel Centre d'Estudis Olímpics, titulat *La presència de l'esport femení en la televisió pública catalana*, que analitzava l'emissió d'esports femenins durant el 2008. Així doncs, l'estudi evidenciava que, a TV3, quan es parlava d'esports, es feia referència als homes en un 97,4% dels casos. Potser per això, els dos darrers anys, Rosa Culler i Mònica Terrizas -anterior i actual directora de la cadena pública catalana- s'han reunit amb la secretària general per l'esport Anna Pruna, amb l'objectiu d'augmentar l'emissió d'esport femení. Tot i així, l'única iniciativa visible per les televidents ha estat el programa *Campiones*, on es mostra un perfil de les principals protagonistes de l'esport femení català. A hores d'ara, però, l'esport femení encara es troba molt lluny d'equiparar-se a la visibilitat del masculí. És en aquest sentit que la periodista Maria Eugènia Ibáñez va denunciar que "ha tingut més repercussió la mort del pop Paul que l'Edurne Pasabán, o que la medalla de bronze de la selecció femenina de bàsquet". L'inici de les emissions del canal Esport3 suposa un repte a l'hora de donar cada cop més protagonisme a l'esport femení. M.S.

TELEVISIÓ I RÀDIO

Els mitjans públics emetran dues hores de propaganda electoral feixista a Catalunya

TV3, Catalunya Ràdio, RNE i TVE emetran, durant les dues setmanes de campanya electoral, dues hores de propaganda electoral feixista. Són els minuts que, d'acord amb la llei, corresponen a les formacions Falange Española de la JONS, Movimiento Social Republicano (MSR) i Plataforma per Catalunya (PxC). En concret, segons ha confirmat TV3 a aquest setmanari, la normativa que ho permet és la Llei Orgànica 5/1985 del Règim Electoral General. Així doncs, l'article 60.2 de la llei esmentada afirma que els diversos partits "tenen dret de gaudir d'espais gratuïts de propaganda a les emissores de televisió i ràdio de titularitat pública". El temps, l'ordre i el moment d'emissió, els decideix la Junta Electoral en funció de si han obtingut representació o no i, en cas que n'hagin obtingut, segons el nombre de vots. Falange i PxC no es van presentar i l'MSR no va obtenir prou vots per aconseguir representació. Així doncs, segons l'article 64 de la mateixa llei, disposaran de deu minuts cadascun, ja que "no van concórrer o no van obtenir representació a les anteriors eleccions equivalents". L'esport de l'MSR afirma que "Catalunya està malalta per culpa d'un virus" i, tot seguit, assegura que unes de les causes és que "la immigració crea inseguretat i baixa els sous". També hi apareix la fotografia de Juan Antonio Llopart Senent, condemnat a dos anys i mig de presó per editar i distribuir llibres on es nega l'holocaust i es fomenta l'odi racial. L'anunci de PxC diu que "el compromís Anglada" es fonamenta en la màxima "primer els de casa" i que "s'ha de retornar l'educació als autòctons". X.M. i M.S.

TELEVISIÓ

La mesura d'audiències és poc fiable i poc representativa

Les audiències televisives són un dels índexs amb més influència als mitjans de comunicació. Avui dia, sovint, l'audiència passa per sobre de la qualitat com a criteri per escollir quin programa continua i quin no o quins temes interessin i quins altres no. Així doncs, no només depenen de l'audiència els productes que componen la graella, sinó també milers de llocs de treball. Però, qui i com es mesuren les audiències? Al l'Estad espanyol, hi ha instal·lats 4.500 audímetres, que emeten dades de consum de televisió diàries i que són gestionats en monopoli per Sofres audiència de medios S.A. Aquesta empresa escull les televidents aleatòriament (assegurant-se que ni elles ni cap familiar no treballi a la televisió i fent-los un qüestionari on s'inclouen preguntes de l'àmbit personal), les classifica per sexe, poder adquisitiu i origen (amb una estimació arbitrària segons el barri on viuen) i fa unes estadístiques que distribueix diàriament. El sistema no és gens fiable, ja que l'espectadora pot seleccionar fins a quinze acompanyants, dels quals pot afirmar que estan veient un programa determinat. Si fem un càlcul aproximat: cada persona amb audímetre representa 10.000 habitants, més que el 90% d'alcaldes de l'Estat espanyol. Es poden decidir tendències mediàtiques i polítiques amb una mostra tan poc fiable i tan poc representativa? M.S.

ANÀLISI

La campanya 'rosa' de Montilla aterra al paper cuixé

Xavi Martí

"Sóc un enamorat de la política". Jordi González va titular amb aquestes paraules l'entrevista feta a José Montilla que va aparèixer publicada a la revista *Lecturas* el 17 de novembre, tot i que la publicació ja estava al carrer el mateix dia que va començar la cam-

panya electoral. És el traspass de les entrevistes de *La Noria* (que ja hem esmentat a l'*Observatori*) al paper cuixé. Es tracta d'un text amb una intenció clarament electoralista, ja que presenta el president de la Generalitat i candidat del PSC com un "home de família", que "venera els fills i la dona", "treballador" i "lluïtador", "tímid" i "competent". El text es

va farcir amb un total de quinze fotos i amb un enfocament sense cap mena d'espirit crític i ple de llum rosa: una foto de quan Montilla era petit; imatges a la casa de Sant Just Desvern acompanyat d'Anna Hernández i els seus tres fills; fotos del president jugant a cartes, i de la trajectòria professional i vital del polític de Cornellà de Llobregat.

A *Lecturas*, podem llegir una conversa entre González i Montilla que no va tocar cap tema polític ni d'actualitat: "Si vostè pogués ser invisible durant 24 hores, què faria?"; "Té MP3?"; "Quina fotografia té a la seva pantalla d'ordinador?"; o "Com enamora la seva senyora cada dia?". El treball periodístic d'un dels especialistes de la *televisió de rebuig* es va

centrar només en l'arribada a Catalunya de José Montilla a principis dels 70, els seus viatges de joventut, la seva primera dona, la seva parella actual i els seus fills. Tot ben planer i ben fàcil, sense profunditat, sense tocar temes perillosos. Caldria preguntar a González: "Montilla ha estat el president de la Generalitat durant els darrers quatre anys?".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.rgo.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Terra d'escudella
www.tdk.cat

COL·LABORA, PARTICIPA I VOTA!!

10ABarcelonaDecideix
10 ABRIL 2011 CONSULTA SOBRE LA INDEPENDÈNCIA

C/ Premià, 20 baixes, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

BarriSants.org

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

COPA MENS-TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org

Recu 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

, espai directa

Per tant, on heu de dirigir les queixes a la vostra oficina de Correus.

CORREOS

QUEJAS/QUEIXES

ANEXO I (A/NEX.1)

Fecha/Data

Referencia/Referència

OFICINA TÉCNICA DE/OFICINA TÈCNICA DE

RECLAMANTE/RECLAMANT

DNI

☐

Nombre/Nom

Calle o Plaza/Carrer o Plaça

Nº/Num

Piso/Pis

CP

Población/Població

Provincia/Província

Tel.

Lugar de la incidencia/Lloc d'incidència

Fecha de incidencia/Data d'incidència

Hora de incidencia/Hora d'incidència

COMENTARIO/COMENTARI

Sello/Segell

Sociedad Estatal de Correos y Telégrafos, S.A. Vía de Dubái, 7. 28002 Madrid, Spain. (34) 91 400 10 00. Fax: (34) 91 400 10 01. C.P. 46003-000

[illegible]

Allà, podeu parlar amb la direcció de l'oficina i potser també podeu conèixer la cartera i parlar-hi directament. També us podeu queixar més amunt, a la seu central de Correus. Per fer això últim, **publiquem el full oficial de queixes, que podeu fer arribar a qualsevol oficina o seu de Correus.** També podeu fer-ho per internet, a l'adreça: www.correos.es/contenido/08-AtencionCliente/0801_b-quejas.asp. De totes maneres, per allò que deïem del monopoli, des de Correus ens han informat que

aquestes queixes no són gaire efectives i que l'empresa no ofereix cap altra manera de fer-les.

D'altra banda, també volem comentar-vos que **una possible solució és rebre la subscripció a algun dels gairebé 100 punts de venda que tenim repartits pel territori.** Això és molt efectiu perquè la distribució, en gran part, la gestionem nosaltres mateixes i els terminis d'entrega són molt més curts i fiables. D'aquesta manera, la subscripció arribaria al vostre punt de

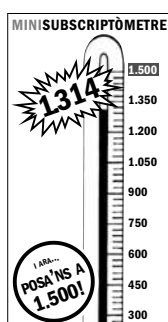
Si voleu fer-ho així, només ens heu d'enviar un correu electrònic a: subscripcions@setmanaridirecta.info

Finalment, dir-vos que continuarem treballant per millorar els terminis d'entrega de les subscripcions i que, si teniu alguna idea o proposta, també ens la podeu fer arribar. Salut!

GRUP DE GESTIÓ DE LA DIRECTA

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldaruller | Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99 | Infopass - Plaça del Sol, 10 | Taifa - Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma - Guillem Tell, 29 | Estanc - Roselló amb Castillejos. **ELIPOT:** Quiosc Manu - Nàpols-Roselló. **CIXÀ:** La Farinera - Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa - Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo - Rubén Darío, 25 | Bar La Lira - Corelleu, 14 | Quiosc Comerç | Quiosc Ramonella - Fabra i Puig, 10 | Trèvol - Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateuau Puig, 10 de 9 Barris - Portilltag, 11-15 | Can Gasté - Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Universitat - Pl. ca d'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI - Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal - Cera, 1 bis | La Rosa de Foc - Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom - Rambles | Quioscs Tallers - Rambles | Quioscs Canaletes - Rambles | Quiosc Hospital - Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants - Olzinelles, 30 | Espai Obert - Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible - Riego, 35 | Terra d'Escudella - Premià, 20 | Teteria Malea - Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera - Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda - Plaça Viladomat, 21. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre - Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis - Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera - Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania - Mestres Joaquin Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 - Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes - Plaça del Vi, 2 | La Màquia - Vern, 15. | Quiosc - Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims - Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic - Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma - Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat - Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc - Plaça del Reparditor | La Resistència - Rosalía de Castro, 92. **LEIÐDA:** Ateuau La Maranya - Parc, 13 | La Falcata - La Panera, 2 | Quiosc Discom - Alfred Perenyà, 64 | Espai Fúnic - Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves - Nou, 9. **MANRESA:** Mo'e - Joc de la Pilota, 9. | Quiosc Arroniz - Avinguda de les Bases, 33. **MOLINS DE REI:** Comerç Just - Mercat Municipal | Llibreria Barba - Rafael Casanova, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis - Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur - Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Galdabà - Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca - Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Puigardameteix - Montserrat 3. | La Krida - Sicília, 97 | Ateuau Julia Romero - Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateuau Santboià - Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Idria - Jacint Verdaguer, 9 | Ateuau Sanfeliuenc - Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort - Major, 6. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria - Sant Oti, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach - Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona - Rambla Noua, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera - de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur - Historiador Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri - Danzas, 5 | Bar Terra - Barro de Sant Petri, 10 | Sodepau - Carrissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla - Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Tímbers - Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nòus Rals - Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal - Sant Julià, 20.

La Directa et convida a veure els espectacles de La Quadra Mágica al teatre Utopia de Poblenou (c. Pujades 280, Bcn). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a Neron com a Prometeu. Promoció vàlida fins a l'11 de desembre.

Autor: Marc Sardà - Director: Josep M. Riera (La Quadra Mágica)

Teatre Utopia
C/11 de Maig, 280
Poblenou (Bcn)

**NERON
PROMETEU
2010**

4 €

Els divendres - 20:30h
Els diumenges - 19:30h

www.teatreutopia.com

Direcció i Josep M. Riera / Dramaturgia: Enxop Valverde, Oscar Sorribes i Josep M. Riera

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

 *Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any
 Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COREA DEL SUD · ELS MOVIMENTS ANTICAPITALISTES ASIÀTICS ES TROBEN A LA CONTRACIMERA DE SEÜL

Camperolat, treballadores i immigrants s'organitzen contra el G-20

Antonio Tricarico
Seül

Al G-20, no li agrada la societat organitzada. Fins a l'últim moment, la contracimera promoguda per la xarxa Acció de resposta del poble coreà al G-20, guiada pel sindicat KCTU, ha estat en risc de ser durament censurada. El govern va pressionar la Universitat de Sogang perquè prohibís la trobada que s'havia de celebrar a les seves aules. Finalment *-in extremis-*, un centre veï suïta va oferir les seves instal·lacions. Després, va començar el bloqueig de l'entrada d'activistes asiàtics a l'aeroport d'Incheon: una desena de l'Índia i les Filipines, entre els quals el president d'Ibon -centre progressista de referència a tot l'Àsia-, un dels promotors de la contracimera. Però tot plegat no va desencoratjar les activistes. El 6 de novembre, es va celebrar una manifestació d'obertura a la qual hi van participar més de 40.000 treballadors i treballadores -principalment de la indústria metal·lúrgica- contra el G-20, on van haver-hi càrregues policials. Un èxit, si pensem que el govern coreà del president Lee Myung-bak havia promès

A la contracimera es va dir que la crisi és cada cop més profunda i que només la paga qui no l'ha causada

tolerància zero. Perquè el sindicat coreà és un símbol de la determinació en la lluita, com van demostrar recentment durant les protestes contra el Banc Mundial a Cancún i a Hong Kong. El 7 de novembre, el president de la KCTU, Kim Younghoon, va obrir la contracimera de les treballadores. L'esdeveniment va ser un espai de trobada entre representants de diversos moviments llatinoamericans, asiàtics i occidentals per discutir noves estratègies globals contra el G-20. Les idees principals que es van respirar a la contracimera són que el món ha canviat, que la crisi és cada vegada més profunda i, avui, la paguen només les persones més dèbils i no qui l'ha causada, mentre els països més pobres estan cada cop més aïllats. Per tant, la geometria dels moviments socials també està evolucionant i l'as se'n va cada vegada més al sud, mentre les xarxes regionals són importants i, certament, l'Àsia és una regió crucial. L'experiència coreana, un país difícil de definir en via de desenvolupament, demostra que el rol dels sindicats és central, en particular el de les faccions de base. Són aquestes organitzacions les que, avui, uneixen les masses explotades de gent precària i immigrants a l'Àsia -a Corea, principalment vietnamites- i que també comencen a incloure reivindicacions d'igualtat de gènere. Per aquests sectors, la repressió del govern és duríssima, com ha reconegut recentment fins i tot el Consell de l'ONU pels drets humans. El G-20 ha estat

Manifestació a Seül contra la reunió del G-20

La policia impedeix que les persones que es manifestaven poguessin avançar

una excusa per netejar els carrers de la gent sense sostre i expulsar moltes persones immigrants sense papers de Seül i els voltants. En una de les rondes imprevistes a les fàbriques de la perifèria, un pare de família vietnamita, per escapar-se de la policia, es va llençar per la finestra i va morir. Per ell, la contracimera va muntar un sobri altar de rècord i denúncia.

Les reivindicacions davant de la crisi global van ser clares i fetes des d'una perspectiva anticapitalista. Al

voltant d'aquestes, a Corea, s'hi uneixen molts grups, des de sectors ambientalistes radicals que s'oposen a la devastació de les regions de Seül, fins a la Lliga dels Camperols, la vida de la qual perilla cada vegada més al costat dels acords de lliure comerç de Corea del Sud -l'últim, firmat l'11 de novembre amb Obama-, que enfonsen qualsevol oportunitat d'agricultura pagesa o familiar. Tot plegat, fins al punt que Corea ja no és un país segur del punt de vista alimentari (o sigui, no pot assegurar el menjar a tota la seva població). Avui dia, la condició del camperolat, les treballadores i les immigrants és l'espina dorsal dels moviments a Corea, així com a gran part de l'Àsia. A això, s'hi afegeix el fet que el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial han parat masca la mà i la crisi econòmica de 1997 ha deixat una cicatriu molt profunda a països com Indonèsia i les Filipines, on hi ha un moviment encara més gran i organitzat que a Corea, incloent xarxes de base contra el deute extern o contra grans projectes d'infraestructura de les multinacionals occidentals -i avui dia, també de les economies emergents- i per la defensa dels recursos naturals.

Per tots aquests actors socials, el G-20 no és legítim i no pot represen-

tar les instàncies dels pobles del Sud ni tampoc aquelles de la gent de les economies emergents. Una crítica latent, però no explicitada a les representacions dels governs dels països emergents. Ja que, sobre això, els sindicats COSATU de Sud-àfrica, la CTA d'Argentina i la CUT del Brasil, presents a la contracimera, dissenteixen; sobretot el Brasil, que creu que el govern encara pot jugar un rol divers. Però, al final, tots estan d'acord que el G-20 és incapaç de trobar pactes vàlids i solucions als impactes reals de la crisi i, tot i així, continua sent el principal terreny de joc de la nova geopolítica mundial i el camp on es generen acords perillosos que cal aturar. L'agenda del comerç internacional està al capdamunt de la llista de les prioritats del G-20 i hi ha perill de noves liberalitzacions. El principal repte recau en les economies emergents, des de l'Índia al Brasil, passant per Indonèsia i Sud-àfrica. L'absència de moviments forts provinents de la Xina amb els quals poder treballar és un problema seriós, però potser aquesta situació podria canviar. Per ara, ens podem quedar amb el record de la cita a la plaça de l'estació central de Seül amb el KCTU per fer sentir l'oposició a la cimera oficial que s'inau gurava aquella nit.

, roda el món

BOLÍVIA • L'EXPRESIDENT SÁNCHEZ DE LOZADA I ALGUNS DELS SEUS MINISTRES ES TROBEN REFUGIATS ALS ESTATS UNITS

Els responsables principals de la 'guerra del gas' encara resten impunes

Arturo Landeros Suárez
i Mónica Mendizábal
Barcelona i Bolívia

Set anys després de l'anomenada *guerra del gas*, durant la qual van morir 67 persones i més de 400 van resultar ferides, el judici contra set dels principals responsables de la massacre està entrant a la recta final, tot i que l'expresident, alguns ministres i membres de les forces armades encara han de seure a la banqueta de la justícia. Les famílies de les víctimes, però, no deixen de reclamar que els responsables no quedin impunes i s'organitzen al voltant del Comitè Impulsor del Judici a Goni (nom amb què es coneix l'expresident bolivià). Des de Barcelona, un grup de suport internacional a aquest comitè, juntament amb membres de la campanya d'afectades per Repsol YPF i el Col·lectiu Bolivianes pa'lante, va fer un acte de suport a les víctimes el 14 de novembre, coincidint amb la data de la mort del líder indígena Túpac Catari a mans de la corona espanyola fa més de 200 anys.

La *guerra del gas* va començar l'octubre de 2003, quan diferents organitzacions socials bolivianes van protagonitzar i mantenir un bloqueig a l'única carretera que uneix la ciutat d'El Alto amb la capital boliviana de La Paz, acció que va provocar l'aïllament de la capital i que la seva població es trobés immobilitzada sense combustible ni aliments. El bloqueig, que formava part de les accions en contra de la privatització del gas i la seva venda inequívoca a Mèxic, Xile i els Estats Units, va ser durament reprimat quan el president Gonzalo Sánchez de Lozada va autoritzar la participació de les forces armades i policials.

La infanteria va penetrar a sang i foc a El Alto i va disparar indiscriminadament sobre la gent que es manifestava

Així doncs, la negativa al diàleg per part del govern es va complementar amb batallons d'infanteria, que van penetrar a sang i foc a la població d'El Alto. Durant l'assalt violent contra la població civil, l'exèrcit va disparar indiscriminadament sobre la gent manifestant i va carregar contra habitatges i negocis particulars. L'estratègia política i militar va ser clara: sembrar el terror entre la població mitjançant un acte d'autoritarisme exemplar.

Amb aquestes mesures, el govern pretenia restringir el conflicte a una

ARXIU

ARXIU

Majoritàriament, les protestes es van registrar a la ciutat de Santa Cruz de la Sierra

sola ciutat. No obstant això, la indignació davant la massacre va ser d'abast nacional i es va arribar a demanar la dimissió del president. El 17 d'octubre, Sánchez de Lozada va presentar la seva carta de renúncia al Congrés -que la va acceptar- i va fugir del país cap als Estats Units, on va ser acollit pel seu amic personal i aleshores president George W. Bush.

D'aquí en endavant, la història boliviana és àmpliament coneguda a causa del procés de canvi que han protagonitzat diferents organitzacions

socials mobilitzades al voltant de l'anomenat instrument polític que constitueix el MAS d'Evo Morales. Tot i això, dels fets d'aquell *octubre negre* de 2003, les cròniques, amb prou feines recullen l'esforç continuat que estan duent a terme les famílies de les persones mortes i ferides i el conjunt de les organitzacions populars per iniciar i mantenir un judici de responsabilitats contra aquells ministres i oficials de les forces armades que van protagonitzar la massacre contra manifestants. Entre les organitzacions

civils mobilitzades, destaca el Comitè Impulsor del Judici contra Gonzalo Sánchez de Lozada i els seus col·laboradors, integrat per activistes i persones lletrades solidàries.

Els acusats

El Comitè Impulsor, coordinat per l'advocat Rogelio Mayta, fa set anys que està lluitant per apropar la justícia a les famílies de les víctimes. Això implica una recerca internacional dels acusats, ja que de les disset persones implicades, onze han fugit de

Bolívia i s'han refugiat als Estats Units, al Perú i a l'Estat espanyol.

A part de Sánchez de Lozada, els més requerits per la seva responsabilitat són l'exministre de Defensa Carlos Sánchez Berzain i l'exministre d'Hidrocarburs Jorge Berindoaga. Els tres viuen als Estats Units, país que, a hores d'ara, està impedit la seva extradició. L'exministre d'Educació Hugo Carvajal Donoso viu a l'Estat espanyol i se sospita que podria demanar l'asil polític, segons informa l'advocat Mayta. Dels acusats que estan en procés, els que més destaquen són els excomandants de les forces armades que van participar a les massacres de manera activa: Roberto Claros Flores, Gonzalo Alberto Rocabado Mercado, Juan Véliz Herrera, Luis Alberto Aranda Granados, Jose Osvaldo Quiroga Mendoza.

La burocràcia persistent del poder judicial bolivià i les trames legals interposades pels advocats dels acusats també suposen moltes traves al procés judicial. No obstant això, s'han aconseguit avenços significatius a nivell local i internacional. Així, el maig de 2009, es va iniciar el judici oral a la Cort Suprema de Justícia, a Sucre, amb més de 260 testimonis que van declarar sobre els fets.

Pel que fa a l'àmbit internacional, l'any passat, es va donar llum verda a la demanda civil que es va presentar a una Cort Federal de Miami contra Sánchez de Lozada i Sánchez Berzain pels delictes de lesa humanitat i homicidi, una demanda que va tenir el suport d'advocats nord-americans. Rogelio Mayta va explicar que "aquesta estratègia va ser presa davant l'eventualitat que Sánchez de Lozada no fos repatriat, perquè l'expresident hagi de respondre d'alguna manera davant la justícia pels fets de 2003", encara que ho hagi de fer als Estats Units i no a Bolívia.

De les disset persones implicades en la repressió, onze han fugit de Bolívia i s'han refugiat a d'altres països

Segons ha assenyalat Mayta, "la sentència hauria d'arribar a finals d'aquest any". Tot i això, tant l'advocat com les famílies de les víctimes saben que la sentència es pot posposar, fet que continuaria allargant el procés judicial amb l'objectiu de no remoure sectors com el de les forces armades. Per tot això, el Comitè considera que el judici a Goni "és una bona oportunitat perquè el govern del president Morales i els òrgans de l'Estat Plurinacional de Bolívia no donin espai a la impunitat".

BIRMÀNIA · EL PAÍS PODRIA AFRONTAR UN CANVI COMPLICAT QUE FARÀ NECESSÀRIA LA COOPERACIÓ ENTRE LES DIVERSES OPOSICIONS

El destí lliure d'Aung San Suu Kyi

GUILLERM VALLE

Moment de l'alliberament d'Aung San Suu Kyi a Rangun

Andrea Pira. Especialista en llengua i cultura orientals, china-files.com La Xina

Si excloem les visites esporàdiques d'advocats i metges, durant set anys -des que el règim militar la va posar per tercera vegada en arrest domiciliari-, les dues dones del servei, Win Ma Ma i Khin Khin Win, han estat les seves úniques companyes. En canvi, el 13 de novembre, milers de persones es van reunir per sentir Aung San Suu Kyi, la líder de l'oposició birmana, fora de la seva casa-presó, a la vora del llac Inya, al cor de Rangun. Vestida de blanc, l'eterna pacifista va ser escoltada per una multitud embogida. "University Avenue, el carrer on viu Suu Kyi, s'ha convertit en una festa; milers de persones s'han precipitat a la porta de la casa", va escriure Jack Davies, enviat especial del diari *The Guardian* a l'excapital birmana. "Hi ha persones que ploren obertament i altres que ballen i canten; hi ha parades de fira", afegia. A més, segons va explicar el periodista britànic, hi va haver gent que es va atrevir a cridar els agents antidistúrbis que presidien la zona. Un fet inusual, va precisar Davies, en un país on la policia és considerada el cos més brutal de l'aparell repressiu.

D'altra banda, part de l'alegria s'havia anat covant des del dia abans, quan es va anunciar que el cap suprem del règim, el general Than Shwe, firmaria l'ordre d'alliberament. Una espera que es va fer més emocionant arran de les notícies que deien que la líder ja havia estat alliberada la tarda del 12 de novembre, tot i que no eren certes.

"Hem de treballar plegats per aconseguir el nostre objectiu", va dir la 'mare del poble' a la gent que la va rebre

Les seves seguidores encara van haver d'esperar 24 hores més, però, finalment, Aung San Suu Kyi va obrir la porta de casa. Al mateix moment, el país tocava un punt de màxima tensió política i el règim envoltava la pacifista d'ingents mesures de seguretat. "Hem de treballar plegats per aconseguir el nostre objectiu", va dir la *mare del poble* a les persones congregades davant el seu domicili per rebre-la, que van voler donar una "primera lli-

có política" a la junta militar i van convidar la líder a la seu del partit que va contribuir a fundar el 1988, la Lliga Nacional per la Democràcia (NLD en les sigles angleses), per parlar i discutir amb ella. Això ha estat la confirmació del que va afirmar el seu advocat el 10 de novembre, que Suu Kyi "no ha acceptat condicions a canvi del seu alliberament" i que "no pensa renunciar a la lluita política i al seu rol de líder de l'oposició". Suu Kyi ha estat -i és- el símbol principal del moviment a favor de la democràcia al país dels galls d'indi.

Qui és ella?

Suu Kyi és filla del general Aung San, heroi de la independència del país i primer líder del nou Estat, que va ser assassinat el 1947 quan ella era molt petita. Suu Kyi, però, diu que n'ha recollit l'herència. Amb l'NLD, va sostenir el moviment estudiantil i democràtic, que més endavant seria reprimat amb violència per la junta militar. El 1990, va portar el partit a la victòria electoral durant els primers comicis celebrats pels generals des que van prendre el poder als anys 60. Però el règim va impedir la formació del nou parlament per la força i va posar Suu Kyi sota arrest domiciliari, una situació que s'ha mantingut durant quinze dels últims 21 anys.

Ara, però, el clima polític en què es troba immersa és diferent del de l'any 2002, l'última vegada que va ser alliberada i arrestada una altra vegada uns mesos després. El 7 de novembre, el país va celebrar les primeres eleccions des de fa vint anys. Aung San Suu Kyi no hi va poder participar perquè se li va allargar divuit mesos més la condemna pel fet d'haver hostatjat un ciu-

"La població fins i tot ha perdut la por de discutir de política pel temor de ser escoltada per informadors o espies del règim"

tadà americà a casa seva quan només li faltaven tres setmanes per acabar de complir la condemna. De fet, el periodista més aviat es va colar a casa seva, situació que va afavorir molt la junta, que va poder eliminar l'obstacle principal a la seva pròpia reelecció. Boicotejades per la Lliga Nacional per la Democràcia, que per això ha estat de-

clarada il·legal, les eleccions les va guanyar -com era previsible- la façana política del règim militar, la Unió Solidària i el Partit pel Desenvolupament (USPD). "Ara, tots esperen que Aung mantingui una línia dura i contesti davant la il·legalitat de la nova constitució i del nou govern", opina Marie Lall, especialista en el sud-est asiàtic a la Chatham House. "Ara, l'NLD, dissolt com a partit polític, no és l'única veu de l'oposició. Cooperar amb la resta de forces i desenvolupar conjuntament una estratègia contra el règim seria la millor opció", afegeix. Però la líder pacifista -ha subratllat Lall- és refractària als compromisos i corre el risc de marginar l'NLD. Segons Win Tin, un dels col·laboradors més propers a Suu Kyi, entrevistat per la revista de les exiliades birmanes *Irrawaddy*, hi ha tres nusos -almenys- que caldrà desfer: els resultats i la regularitat dels vots, la relació amb les minories ètniques i admetre que els dos principals agents encara seran Suu Kyi i Than Shwe, el dictador.

Mentrestant, a Rangun, la festa continua i, segons Jack Davies, "la població fins i tot ha perdut la por de discutir de política pel temor de ser escoltada per espies o informadors del règim". El 13 de novembre, tothom parlava d'un sol tema: l'alliberament d'Aung San Suu Kyi.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Del blues de la Trinitat al Jazz del Raval

Un recorregut que comença per la geografia trinxeraire del jazz de base barceloní i que arriba a les antípodes de la pompositat i els grans escenaris als quals sovint s'associa el gènere

Martí Farré
expressions@setmanaridirecta.info

El jazz no és com el punk, no acostuma a tenir la impetuositat decidida ni la brutícia sonora ni l'actitud descarada i visceral de les seves intèrprets. Les persones detractores l'acusen d'elitista, d'onanista i, fins i tot, de pedant. L'associen a la pompositat intel·lectual, al glamur prepotent, a la catifa, la copa cara i la frivolitat, o a certàmens que s'esdevenen en grans auditoris, amb entrades cares i activitats paral·leles a restaurants de *ringo rango*. Un hipotètic detractor que, per exemple, visqui a Badalona, és possible que no estigui assabentat de l'existència d'un local molt simpàtic, Elsgenis, que es troba a les antípodes del glamur. Si es veu del barri de Sants i no surt gaire de nit, potser no sap que, els diumenges al vespre, un bar del carrer Finlàndia, el Honky Tonk Blues Bar, ofereix música en viu amb els millors bluesman de la ciutat. El jazz de base barceloní, doncs, manté una vitalitat molt important i es manifesta periòdicament en una sèrie d'espais al marge de grans auditoris, que sovint han de fer malabarismes de tota mena per mantenir les seves propostes tan interessants.

La sala Robadors 23 del Raval és un dels clubs més trinxeraires de la ciutat

Un recorregut setmanal pel jazz subterrani pot començar el mateix diumenge al vespre, a la sala Robadors 23. Aquest és un dels clubs més trinxeraires de la ciutat dels prodigis, situat al bell mig d'una de les zones més deprimides del Raval. És una sala en forma de tub, que gestiona de forma altruista un grup de socis i sòcies, entre les quals destaca el banyol August Corominas, tot un personatge que, un bon dia, va gosar reservar els diumenges per les músiques improvisades. Corominas compta amb la complicitat d'una llista llarga de músics -Juan Pablo Balcázar, Pintxo Villar, Oriol Roca, Juan de Diego, Arcio Smith, Ramon Prats, Joe Smith i un llarg etcètera- que

ROBERT BONET

Actuació de Muta a la sala Robadors 23, ubicada al barri del Raval

s'han fet seu el local. A Robadors 23, els músics i músiques negocien directament amb Corominas les condicions de cada concert, ofereixen les seves propostes i utilitzen l'escenari com a plataforma per experimentar i presentar les seves cabòries. Com si es tractés d'un club de l'*off-off* novaiorquès, compta amb la seva pròpia orquestra d'experimentació, l'Asociación Libre Orkestra.

Pinxo de truita i 'jamisme' màxim
El mateix diumenge és costum que el bar del Taller de Músics, el Jazz Sí, celebri el cicle *Maestros del jazz*, dedicat a artistes novelles. Amb un pinxo de truita i una cervesa i com si ens trobéssim en una de les enyorades *jam sessions* del bar Estudiantil, podem descobrir el que es cou a l'escena més emergent. El Jazz Sí també era l'escenari del concert setmanal d'una formació de jazz clàssic, Ivanow Jazz Group, que deu el seu nom a una nau industrial del Poblenou convertida en espai cultural alternatiu. Els dissabtes, el reconegut bateria Ramón Ángel Rey comanda una jam molt interessant a l'hora en què molta gent està pendent de l'espectacle futbolístic. Un contrabaixista, David Mengual,

també organitza una jam a l'hora del *Carrusel Deportivo*, en aquest cas, els diumenges al bar La Bohèmia, de Sant Cugat del Vallès.

Els diumenges, quan els grans auditoris fan festa, són un dels dies amb més actuacions de la setmana

Curiosament, els diumenges -quan gairebé tots els grans auditoris de la ciutat fan festa- són un dels dies més atapeïts de la setmana, ja que, a les sessions de Robadors 23 i del Jazz Sí, cal afegir-hi un parell més de propostes: la popular WTF Jam Session del Jamboree -un laboratori de jazz, hip hop i groove dirigit per l'extravertit Aurelio Santos- i una jam de petit format al pub Limerick, conduïda pel guitarrista Joel Moreno Codinachs. Qui vulgui afartar-se de jazz en forma de jam, pot repetir el dimarts a l'Heliogàbal, on l'il·lustre gracienc

Andreu Zaragoza es fa càrrec de les Gràcia Jazz Sessions, o pot acostar-se a la Nova Jazz Cava de Terrassa. El *jamisme* té la seva continuació els dimecres al Robadors 23 i els dijous al Café del Conservatori del Liceu. Sí, una institució com el Conservatori Superior del Liceu també posa l'escenari del seu bar al servei del jazz de base.

Una iniciativa del trompetista *outsider* i hiperactiu Raynald Colom, la Re-fugees Big Band, es pot degustar el primer dimarts de cada mes al bar Continental, situat al carrer Providència de Gràcia. No gaire lluny del Continental, al Cara B, els dijous toca congraciarse amb els ritmes més sincopats de la música negra. És el torn de la Superfly Party, una mena d'aquellarre col·lectiu protagonitzat per músics com Abel Boquera, Marc Ayzà, Arcio Smith, Phil Wilkinson o Gianni Scianamme.

Blues social d'extraradi
En certa mesura, el funk -com el blues i l'anomenada música d'avantguarda- és el parent pobre del jazz. El blues alternatiu té com a buc insígnia una associació, Capibola Blues, dirigida des de la Trinitat Nova per dos autèntics guerrillers de

la cultura subterrània, Willi i Ricard, que reivindiquen amb vehemència la cultura feta des de l'extraradi, fins al punt d'organitzar el gruix de les activitats del Festival de Blues de Barcelona a Nou Barris. Víctimes de la política per punts de l'executiu català, la gent de Capibola s'escura les butxaques per oferir una programació estable de blues al seu barri, oferir "concerts socials" -com diuen- a les presons i posar en marxa una big band i la primera escola de blues d'Europa. I tot plegat, gratis o a un cost gairebé irrisori.

La productora Arco y Flecha, especialitzada en músiques improvisades, també s'ha vist afectada per certes polítiques del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i enguany ha hagut de suspendre la seva tradicional temporada de concerts a Barcelona. Durant els quasi deu anys que va funcionar aquesta proposta, l'agència de Sergio Merino i Marta Fontanals va portar artistes com Ken Vandermark, Atomic o Dave Liebman a la capital catalana i va impulsar iniciatives com els homenajes a Pérez Prado, amb l'Orquesta de la Muerte, i a Frank Zappa, amb el Fifty Habits Ensemble. A banda d'Arco y Flecha, el món del jazz més radical compta amb el festival LEM de Víctor Nubla, les sessions d'improvisació a l'Heliogàbal o el TePeKaLe Sound del saxofonista Agustí Martínez, a l'Hospitalet.

Es tracta d'una mena de 'do it yourself' punkià que es trasllada al món del jazz

Moltes de les iniciatives esmentades són fruit de la conversió de la gent que fa música en responsable dels seus propis projectes, una mena de *do it yourself* punkià que es trasllada al món del jazz i les músiques adjacents. Una manera de fer que, en molts casos, se situa al marge del soroll mediàtic, tristament -o sortosament- necessari perquè, a la millor-botiga-del-món, gent com el nostre detractor imaginari s'acosti a alguns dels llocs esmentats anteriorment. O al Jazz Man, el BCGB, el Monasterio... De llocs subterrànies no en falten. De moment.

POESIA

Les mans i els dies de Santi Borrell

El poeta del Penedès escriu un recull de versos que està basat en l'aprenentatge de l'amor i que s'ha editat amb la seva pròpia editorial

David Caño
expressions@setmanaridirecta.info

No és massa habitual -immersos en aquest materialisme espectacular que ens governa- que algú vulgui regalar-nos temps. Que ens ofereixi el tacte dels dies. Els mots de les imatges que desprenen bellesa. Les seves batzegades emocionals convertides en la unitat d'un concepte poètic. No és habitual -dèiem- en aquests temps que corren que algú prengui l'estendard de la sinceritat sense fer-ne bandera. Que escrigui amb la naturalitat del riure o la matèria del buit en la mirada -sovint ben negra- i que emprengui el camí pel costat més costerut només per, així, mostrar-nos l'amabilitat del jo.

És en aquestes coordenades que hem de llegir Santi Borrell (Vilafranca, 1972) i el seu poemari *Els dies a les mans*. Cal dir que aquest poeta experimentat i agitador cultural no és un nom nou dins els cercles poètics de casa nostra. Sense anar més lluny, fa anys que programa el cicle *Poesia i Cava* de Sant Sadurní d'Anoia, ha estat un dels artífexs de l'antologia poètica *Poetes a la Xarxa* i posseeix una obra molt estesa, encara inèdita. Per tant, aquest poemari no és fruit d'un autor novell, sinó d'una experimentació creativa que ha anat madurant, lentament, fins arribar a la llum de la llibreria.

Aquest camí no ha estat fàcil perquè Santi Borrell ha optat per la singularitat, per la diferència... i això sempre és una opció difícil. Cal dir, també, que aquest no és un poemari fàcil de llegir, tot i que l'autor empra un llenguatge planer i entenedor. Tots els poemes giren al voltant de l'amor -"és un llibre per aprendre, per aprendre a dir la paraula amor", diu el poeta - i aquest, tot i que és un tema recurrent dins la poesia universal, sempre ha estat arriscat de tractar. L'amor és infinit, totes ho sabem, d'aquí l'extensió del llibre -potser un pèl excessiva-, que ens demostra la generositat de l'autor en la seva recerca. L'amor en els ulls, en el temps, en la llum i en la infantesa. L'amor de la mort, del buit, dels paisatges reconeguts i abstractes. La nit, el dolor, les finestres que s'obren i un poema central que ens remet al *Tu* de Joan Brossa: "Si eres la suavitat, series el pes de l'aigua./ Si eres la tristesa, series els dies i el temps./ Si eres un desig, series passió despolmada./ Si eres la lluna, series una

Santi Borrell recitant al bar Elèctric

ala./ Si eres un rellotge, series un cercle profund./ Si eres l'espai, en series meitat i centre./ Si no eres un estel favorable, series una roca que defensa un territori./ Si t'amagaves de mi per sempre més, series la nit circumdant./ Si eres un camí, series la riba del mar". Tot per acabar arribant a la mateixa conclusió de sempre. La mateixa conclusió d'Enric Casasses a "L'amor és Déu en barca": "La vida anar tirant/ l'amor és pa amb formatge".

Pel que fa a l'estructura del poemari, Santi Borrell també deïu la uniformitat estètica -no és divers, també, l'amor? I aquí rau la unitat de discurs -per oferir-nos uns poemes breus, gairebé aforismes, que contrasten amb d'altres de més llargs com el central que hem citat abans. Alguns prenen un aire contingut, altres ressonen desenganyats, altres il·lusionadors, altres ingenus, altres amargs, altres venjatius... tornem-hi: No és així l'amor?

I així és com tota aquesta aposta individual ens du a una altra paraula clau: l'edició. No hauria d'estranyar-nos -igual que passa al cinema amb les productores- que un autor o autora vulgui (o hagi de) participar en tots els processos de creació per veure la seva obra acabada satisfactòriament. És en aquest sentit que hem d'entendre la creació de l'editorial Edicions de Pedra, impulsada pel propi autor i editora d'aquest poemari. I això ens du a plantejar un altre debat ben interessant: Quin és l'art del segle XXI? Per què seguir publicant en paper si la xarxa ens ofereix múlti-

Els dies a les mans

Santi Borrell.
Edicions de Pedra, 2010.
Pròximes presentacions:
Vilafranca del Penedès (20 de novembre), Gelida (28 de novembre), l'Arboç (3 de desembre) i Igualada (20 de gener).

ples possibilitats? Per què és tan difícil publicar a les editorials reconegudes? Quin camí obre la literatura digital? Què passa amb els premis literaris? Una sèrie de preguntes riques en matisos grisos que donarien material per escriure vuit articles consecutius. Però el que queda clar és que Santi Borrell ha apostat per la poesia impresa i per la creació d'una nova editorial. I nosaltres ho celebrem!

LLIBRES

Les aventures d'en Cunki

La poeta Yolanda Castaño s'estrena en la literatura infantil amb la història d'un cuc punk i rebel

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La jove editorial Takatuka s'ha especialitzat a donar sortida a llibres per la mainada que s'escapen de tot convencionalisme i, alhora, no cauen en els estàndards més clàssics i tronats del gènere. N'és un bon exemple la recent adaptació al català del conte il·lustrat gal·lec *Punver (Cunki)* en la traducció catalana. Obra de la poeta i escriptora Yolanda Castaño i amb il·lustracions de Xavi Sellés a l'edició publicada per Takatuka, *Cunki* narra la història peculiar d'un cuc punk de cor bo, però força entremaliat.

Castaño narra en vers les aventures d'un cuc que sempre va a la seva i que acaba fent els viatges més increïbles. Un dia se'n va al camp amb la resta de punki-cucs i, distret, acaba dins el camal del pantaló d'un nen que estava dormint. Un altre dia, mentre es disposa a visitar un hort, fa una becaïna entre les fulles d'un enciam i acaba fent submarinisme per un desaigüe i rescatat per una colla de cucs *peus negres* d'un abocador. Un altre dia, és engolit per una nena que s'estava menjant una poma i acaba sortint per... Bé, el lector ja ho pot imaginar.

Les aventures de Cunki són la primera incursió a la literatura

En Cunki

Yolanda Castaño i Xavi Sellés.
Takatuka, 2010.

infantil de Yolanda Castaño, que amb aquesta obra, a més d'entretenir la canalla, pretén fomentar el gust per la poesia entre les més petites. Llicenciada en filologia hispànica i formada en l'àmbit audiovisual, Castaño ha estat secretària general de l'associació d'escriptors i escriptores en llengua gallega, a més d'articulista a diversos mitjans gal·les i presentadora d'un programa de TVE-Galícia dedicat a les avantguardes artístiques i titulat *Mercuria*.

Dues germanes i un cosí

Conexim la il·lustradora russa Cfincada a Alemanya Sonja Bougaeva pels dibuixos de Malena Ballena, una història de Davide Cali sobre el sobrepès i l'autoafirmació personal. Ara, Takatuka ens ofereix en català una història escrita i dibuixada íntegrament per Bougaeva, *Dues germanes tenen visita*, que explica la relació entre les dues protagonistes i un cosí llunyà. Hans, nouvingut i autoconvidat a la caseta de les dues germanes, els comença a reorganitzar la vida de forma implacable: primer, arreglant petits desperfectes i, després, endreçant el menjador, prohibint l'entrada dels animals a casa i posant-les a dieta. Una història sobre l'ordre i la felicitat narrada a partir de la relació entre perso-

Dues germanes tenen visita

Sonja Bougaeva.
Takatuka, 2010.

nes adultes i des d'una perspectiva segons la qual allò més perfecte no sempre és el millor.

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les necessitats

c/Riego 16
baix de Santas (Bcn)
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda ns a consolidar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals. Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

• Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polemica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.

• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis, Sants, BCN

Activa't!

L'SCI fa 90 anys i organitzem ACTIVITATS per celebrar-ho: expos, docs, tallers...

www.sci-cat.org

La Maria de Valls

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

XERRADES DE TARDOR
VICTOR ALBA

cada divendres
de tardor a les 20 h
a la sala d'actes

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Penedès Catalana)

, expressions

Missatges des de la perifèria cinematogràfica

'The chaser' és un 'thriller' narrativament vibrant amb connotacions reaccionàries

Un fotograma de la pel·lícula 'The chaser'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

La crisi del sector videogràfic, unida al conservadorisme de distribuïdores i exhibidores de sales comercials, està empobrint el panorama audiovisual. Un dels grans afectats és el cinema asiàtic, que sembla tornar a la marginalitat. Per sort, continuen arribant alguns títols destacats directament en DVD. És el cas de *The chaser*, un vibrant thriller sud-coreà, el visió del qual ajuda a prendre la temperatura ideològica de la seva cinematografia.

La tortura té força presència als films sud-coreans, però difícilment es contempla de manera crítica

A les grans potències econòmiques d'aquell continent, la Xina al marge, la fabricació del consens de què va parlar Chomsky (unida a passats i presents dictatorials o semi-dictatorials) sembla haver donat els seus fruits: uns cinemes força apolític, replegats bé en el retrat d'uns maleders existencials que només en ocasions deriven cap a allò col·lectiu, bé en el rodatge de films d'evasió. No hi manquen els herois de moralitat dubtosa i l'entreteniment amb connotacions reaccionàries.

La tortura, per exemple, té una presència força habitual a les pel·lícules sud-coreanes i només excepcionalment es contempla de manera crítica. Diverses obres han abordat la divisió de la península de manera conciliadora (*Joint Security Area*) o autocrítica (*Doble agente*), però poques vegades s'analitzen les inèrcies d'abus de força hereves d'un passat timocràtic.

Sempre es poden detectar excepcions: l'excel·lent *Memories of murder*, de Bong Joon-ho, incloïa una certa desaprovació de la brutalitat policial durant la dictadura. El mateix Bong també va oferir modestos apunts de comentari sociopolític a *The host*. Són més peculiars, propostes com la de Kang Woo-suk, que, a *Another public enemy*, duia a l'esfera judicial conductes pròpies dels justiciers nord-americans: un fiscal crispat per la corrupció optava per l'individualisme i se saltava tots els protocols per perseguir un empresari. Però és el thriller psicològic, amb predadors que cometen actes terribles sense possibilitat aparent de reinserció, el que pot remoure més fàcilment les vísceres de l'audiència per suggerir la necessitat d'endurir lleis i suavitzar procediments.

Clars i obscurs del 'psychotriller'
The chaser és un *psychotriller* estilísticament modelic: un encreuament afortunat del to posterior a *Seven* de *Memories of murder* i la lacònica contundència de la trilogia de Park Chan-wook (*Oldboy*), amb pinzellades de la lletjor de *Saw*. Na Hong-jin demostra que el cinema de la República de Corea s'ha fet gran i que pot aconseguir uns acabats tècnics magnífics, tot i el preocupant

nivell creatiu del seu *mainstream*. Al film, un expolícia reconvertit en proxeneta constata que diverses de les seves treballadores han desaparegut, sempre després de ser enviades al mateix client. Joong-ho acaba d'enviar-li Mi-jin i comença una cerca desesperada.

Probablement, el plantejament del realitzador no va més enllà d'emocionar jugant al doble compte enrere: el protagonista podrà trobar Mi-jin abans que mori, la policia podrà encausar el responsable abans no s'esgotin les dotze hores de detenció preventiva? Aquest darrer punt és essencial i adquireix una dimensió ideològica. Cal tenir present que *The chaser* s'inspira en el cas real d'un assassin múltiple, el judici del qual va reobrir el debat sobre la pena de mort, oficiosament congelada per les autoritats. Però els responsables trepitgen zones sensibles sense pudor i el sensacionalisme del resultat pot conduir el públic a qüestionar la necessitat d'un sistema garantista. Pel camí, no manquen els lents i lacònics moments ni les tortures (en aquest cas parapolicials). L'atmosfera d'ambigüitat moral del film es veu potenciada pel comportament i la professió, gens exemplars, del seu antiheroi. I fins i tot es ridiculitza un polític. Aquest recurs, normalment sa, en aquest cas contribueix a subratllar les connotacions autàrquiques -voluntàries o no, però, en tot cas, imprudentes- del producte.

FILM ESCOLLIT

The chaser (Versus, 2008).
Director: Na Hong-jin.

Ascens i caiguda d'un gàngster

El enemigo público

(Warner-Versus, 1931)
Director: William A. Wellman.
Guionistes: Kubec Glasmon, John Bright i Harvey Thew.
Durada: 84 minuts.

El enemigo público explica l'ascens i la caiguda d'un jove gàngster. Com era habitual a l'època, uns rètols a l'inici i el final del film, juntament amb l'inevitable càstig al mafios, possibiliten que aquest vibrant relat dels Estats Units de la llei seca imposés intencions moralitzadores. Emprant amb llibertat anècdotes de personatges reals, Wellman va aixecar una obra amb un punt apologetic, però no del tot *glamoritzadora* de la delinqüència: Tom (James Cagney) és carismàtic, però

massa brutal i feréstec perquè l'audiència hi estableixi fàcilment relacions d'identificació o d'admiració. Algunes decisions estètiques del realitzador eleven el nivell d'aquesta pel·lícula influent, començant per uns inicis amb imatges documentals i acabant amb les maneres estimulants amb què eludeix representar de manera gràfica les escenes més violentes. El llibret preparat per Versus inclou dos textos contextualitzadors excel·lents.

IGNASI FRANCH

Retrat de la vida de províncies

La vida de Jesús

(Avalon-Filmoteca FNAC, 1997)
Director i guionista:
Bruno Dumont.
Durada: 96 minuts.

Per primera vegada, es distribueix comercialment al nostre país una obra de Bruno Dumont (*La humanidad*). Quasi quinze anys després de la seva filmació, ens arriba el seu polèmic primer llargmetratge, en el qual va aplicar tècniques pròpies del neorealisme (ús d'actors i actrius no professionals, rodatge en localitzacions...) amb la voluntat de realitzar un retrat amarg de la vida a la França de províncies, bell en la seva estètica naturalista i desesperançat en el

contingut. Mitjançant un enfocament conductista, lacònic en els diàlegs, mostra com la tranquil·litat dels paisatges té el seu revers en la manca de perspectives vitals. Bruno Dumont també opta per una narrativa episòdica amb la intenció de crear fragments de vida poc condicionats per una trama esquemàtica. La previsibilitat del desenllaç sembla simbolitzar l'inexorable destí del seu desocupat protagonista, advocat al fracàs pel seu perfil social. I. F.

La solitud dels 'outsiders'

Goodbye Solo

(Cameo, 2008)
Director: Ramin Bahrani.
Guionistes: Bahareh Azimi, Ramin Bahrani.
Durada: 88 minuts.

Un taxista senegalès rep amb preocupació un encàrrec molt lucratiu: dur un home a una muntanya, en un viatge només d'anada. Sospitant que pot estar assistint un suïcida, decideix introduir-se a la vida del lacònic ancià que el vol contractar. El nord-americà d'origen iranià Ramin Bahrani emfatitza les bondats d'aquesta premissa llençant-la a l'audiència sense escenes preparatòries i dedica el metratge a explorar les conseqüències d'aquesta trobada. Amb maneres que

recorden el cinema *indie* menys assimilat per Hollywood, l'autor retrata amb elegància i sobrietat les solituds i les frustracions d'uns personatges amb aires d'*outsider* (*Solo* és l'immigrant que vol obrir-se camí; William l'home que ja ha estat expulsat a la cuneta), deixant territoris sense explorar com si respectés la privadesa de les seves creacions. El resultat és existencialment trasbalsador i molt emotiu, malgrat que Bahrani defuig la temptació lacrimògena. I. F.

ARTS PLÀSTIQUES

Col·lectivitzar la soledat de la creació

Orígens i actualitat del col·lectiu d'il·lustradores Les Golfes

'Si les parets parlessin', del col·lectiu Les Golfes

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

En a les acaballes del segon curs d'il·lustració a la Massana i necessitaven un espai per poder embrutar en majúscules. Fartes d'olor de pintura a casa i de dies sencers de soledat entre vinyeta i vinyeta, a mitjans de 2009, van començar a buscar un local i el van trobar. Els baixos del número 28 del carrer Llibertat de la Vila de Gràcia es van transformar ràpidament en un nou taller d'il·lustració i la casa mare de Les Golfes.

Nou persones que al taller fan tasques col·lectives o individuals

Les Golfes, un any i mig després, no només continuen compartint local, sinó que formen un col·lectiu artístic i una associació cultural de nou il·lustradores, vuit dones i un home, que es nodreixen de l'espai del taller tant per tasques professionals individuals com per encàrrecs col·lectius. El darrer ha estat la

instal·lació 'Si les parets parlessin', organitzada per la Plataforma unitària contra les violències de gènere, que es pot visitar fins el proper 3 de desembre al CCD Francesca Bonnemaison.

Iniciatives Golfes

Fanzines en 24 hores. Les Golfes senten veritable amor per l'art i ho demostren amb les seves accions

Plats trencats a l'eixugador

Els racons íntims i quotidians d'una casa noten l'impacte d'aquelles persones que hi viuen i n'acaben parlant, d'una manera o una altra. El 8 de novembre, Les Golfes, per encàrrec de la Plataforma unitària contra les violències de gènere, va inaugurar la instal·lació 'Si les parets parlessin', una mostra d'objectes que s'expressen per si sols. En forma de casa dibuixada sobre un fons negre, la instal·lació inclou detalls que s'identifiquen clarament amb quotidianitats de violència de gènere. Un dels més impactants, l'eixugador dels plats, ple de tasses i plats trencats, enganxats una i altra vegada. També inclou racons més simbòlics, com el cas d'un armari on hi ha penjada una samarreta de dona

Col·lectiu d'il·lustradores Les Golfes

C. Llibertat, 28 baixos.
Vila de Gràcia.
Més informació: <http://lesgolfesilustracio.blogspot.com>.

quotidianes. Han editat diversos fanzines, al més pur estil d'imprimir, tallar, grapar i enganxar. Abans d'esdevenir col·lectiu i quan encara eren a la Massana, diverses d'elles havien participat en la creació de *10001*, que va acabar evolucionant en un nou projecte, ja com a Golfes, el *ROJO putón*. Un fanzine que es va crear en 24 hores després que uns coneguts els parlessin, *Ilu.Station*.

Una altra de les seves contribucions a fons perdut és la història a dotze i a tretze mans que un dia d'estiu una de Les Golfes va començar al bloc del col·lectiu. Seguint el joc del cadàver exquisit creat pels moviments surrealistes, les il·lustradores van anar seguint el fil i creant col·lectivament fins arribar a una vuitena part o escena, la final, amb la col·laboració del conegut il·lustrador Arnal Balles-ter.

cosida, amb fil vermell, a la camisa d'un home. El missatge final de la mostra és clar, mostrar l'origen i el cau del maltractament, per fer-lo visible, poder reaccionar a temps i, sens dubte, posicionar-s'hi en contra.

Si les parets parlessin

Les Golfes i Plataforma Unitària contra la violència de gènere.
Fins el 3 de desembre.
CCD Francesca Bonnemaison.
Sant Pere Més Baix, número 7.
Barcelona.

MÚSICA

Mai morirà el seu Oi! Music, el seu ska

ANNA MURILLO

Un moment de l'actuació d'Skatalà a la sala Apolo

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Com explicar-ho... Un ska, un pogo multitudinari... massiu. El terra tremola, els cossos no paren de moure's i les cançons arriben a les nostres orelles cantades per centenars de veus. Durant alguns temes, les paraules de Pitu i Quique no se senten; una bateria, dos saxos, teclats, un baix, dues guitarres i un nombre tan gran de cordes vocals que els amplificadors es queden coixos, anèmics, afònics. Es tracta d'un concert que, com els altres, s'ha convertit en una graderia de l'estadi, tots i totes a una, com una locomotora de força, de ritme, d'antifeixisme.

Un gran record per Nacho Romero, saxo tenor de la banda des dels inicis, desaparegut el passat 9 de setembre. Paraules d'agraïment i d'amistat per totes les persones que han organitzat i format part de grups, festivals i tifos des dels anys 80, amb l'atterratge del punk i l'ska a Barcelona. Entra el "Monigot" i la sala s'omple de 25 anys.

Un 'bolo' que s'acaba amb els "Llunàtics" pujant a Montserrat

El públic està entregat i la suor corre per la platea, entre flaïres provocades per la barreja de notes pintades d'ska i Oi! Músic. Són els Skatalà d'abans, d'ara i de sempre. Ofereixen tota la banda sonora *bolinga* amb un viatge que comença amb *Fent d'aquí*, topa amb el *Borinot*, *Borinot* i regirant, en troba *Un de nou*. De l'escenari, arriba un huracà amb l'Oï! dels

Skatalà

Darrer concert de la Gira dels 25 anys d'Skatalà.
13 de novembre,
sala Apolo (Barcelona).

temes "Killer", "Fem d'aquí", "Boski" i "Hied a pest", l'essència primera del grup. La bogeria es desperta amb temes del segon disc: la banda els regala tots i la gent els entoma i se's fa seus, com han fet dia a dia, *bolo a bolo*. Els peus i el braços es mouen frenètics i, a través dels micròfons, arriba la dedicatòria "als supporters de la banda, el component més important d'Skatalà" al llarg de més de dues dècades: els músics els corresponen amb "Guns of Navarone", notes de la lluita contra el nazisme. Agraïments pels skinheads i les skingirls que sempre s'han mantingut antinazis i el tema "Oh! vell barrabàs" sonant a tot drap. Quasi dues hores de cançons per un concert que es va acabar amb dos dels himnes de la banda: amb "Ets un barato" i amb els "Llunàtics" pujant a Montserrat i ocupant càrrecs a l'Ajuntament.

Un concert que va tancar la gira dels 25 anys de la banda i que no se sap si serà l'últim. Els músics s'abracen a l'escenari i la gent crida: "Mai morirà, Skatalà".

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 18 de novembre

Xerrada-debat sobre la vaga general al llarg de la història de Catalunya i de l'Estat20h Universitat Lliure La Rimaia
Ronda St. Pau, 12.

Organitza: Associació Praxis

Divendres 19 de novembre

Festa de l'Arròs Movie21h Sala Freedonia. C. Lleialtat, 6.
Hi haurà música tradicional, *electro-funk* amb el grup Koulomec, paelles i més sorpreses.Més info: www.arrosmovie.info

Dissabte 20 de novembre

Primera trobada de repoblació10h Presentació i valoració del primer any de repoblació. Projectes i dinàmiques variades. 13:30h Dinar, porta quelcom comestible per compartir. Després de dinar, debat: *Què ens frena a fer el salt al camp?* 19h cloenda.Lloc de la trobada: CSO La Teixidora.
C. Marià Aguiló, 35.Més info: re poblacio.wordpress.com

Organitza: Repoblació

Fins el 20 de novembre

11è Fòrum fotogràfic Can BastéExposicions, projeccions, jornades, debats i activitats relacionades amb la fotografia. El dissabte dia 20, concert de cloenda a les 22h a la plaça de Can Basté, amb el grup Fufu-Ai. Informació i programa del Fòrum: www.canbaste.com/forum.htm

Diumenge 21 de novembre

Protesta antifeixista

12h Plaça Espanya

Acte per la democràcia i per protestar davant la celebració d'un acte feixista a l'Hotel Catalònia, amb parlaments i actuacions musicals.

Més info: www.unitatcontraelfeixisme.org
Organitza: Unitat contra el feixisme

Diumenge 21 de novembre

Jornada d'oci combatiu a Can MasdeuLa jornada es farà en solidaritat amb el projecte d'ateneu llibertari a Girona i començarà les 12h amb paradetes i una visita guiada al CSO Can Masdeu. 14h Dinar vegà. 16h Titelles, teatre i un rondallaire. 20h Concert de la cantautora Lidia Uve i una *jam session* on pots**25 de novembre, Dia Internacional contra les violències de gènere**

En el marc del Dia Internacional contra la Violència vers les Dones i les Nenes i altres, a Barcelona, se celebraran les següents activitats:

VI FÒRUM CONTRA LES VIOLÈNCIES DE GÈNERE

Dijous 18 de novembre

9:30h Com fem xarxa?

12:30h Discriminació de les dones en el món laboral, directives europees

18:30h Eines per reforçar l'eradicació de la violència de gènere

Divendres 19 de novembre

10h Tallers adreçats a adolescents i joves

12:30h Lliurament de premis del concurs per l'eradicació de la violència masclista

17h Tallers

19h Noves Masculinitats. Canviant estereotips des de l'educació

Dissabte 20 de novembre

10h Tallers

12h La dona invisible, una forma de maltractament

17h Moviment reaccionari contra la lluita pels drets de les dones

19:30h Cloenda

ExposicionsFins el 20 de novembre, mostra de treballs presentats al VI Concurs contra la violència masclista. Fins el 3 de desembre, *Si les parets parlessin*, exposició a càrrec de Les golfes.Tots els actes del Fòrum i les exposicions tindran lloc a l'Espai Francesca Bonnamaison, C. Sant Pere Més Baix, 7. Més informació: www.violenciadegenere.org
Organitza: Plataforma unitària contra les violències de gènereDiumenge 21 de novembre. L'Espai Infantil de Ca la Dona organitza una sortida a veure l'equip femení del RCD Espanyol. Si hi esteu interessades, envieu un correu a suport@caladonadon.org.Dimarts 23 de novembre. Xerrada *Aquí i allà, juntes per la dignitat*, organitzada per Tamaia (Dones contra la Violència) i ACSUR-Las Segovias Catalunya. 19h a Ca la Dona. C. Casp, 38, principal. Més info: www.caladonadon.orgDijous 25 de novembre. Taula rodona: *Anàlisi de les respostes institucionals i socials a la violència familiar*, amb la participació de dones que han enfrontat la violència familiar amb èxit. 19:30h Centre Cultural Pati Llimona. C. Regomir, 3.Dijous 25 de novembre. Marxa amb torxes sota el lema *Dones lliures per una vida digna*. 19h Des de la rambla de Canaletes fins la plaça Sant Jaume.Més info a La Independent, agència de notícies amb visió de gènere: www.laindependent.cat

portar el teu instrument.

Més info: www.canmasdeu.net

Diumenge 21 de novembre

Concert benèfic per la revista

'Ekintza Zuzena'

De 19 a 23h al CSO Blokes Fantasma

Dilluns 22 de novembre

Concentració per aturar el desallotjament del CSO La Gordíssima8h Davant la porta del Centre Social Okupat, hi haurà esmorzar.
C. Pons i Gallarza, 10.
St. Andreu de Palomar

Dimarts 23 de novembre

Presentació del llibre 'El lado oscuro de Google'19:30h Universitat Lliure La Rimaia.
C. Sant Pau, 12.
Organitza: Editorial Virus

Dimecres 24 de novembre

Xerrada: 'La defensa dels drets dels menors immigrants'19:30h Sala 75 de la seu col·legial ICAB.
C. Mallorca, 283.
Hi intervindran Maria Jesús Larios i Albert Parés.
Organitza: Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i el Lliure Exercici de l'Advocacia

Dijous 25 de novembre

Concentració: 'Per un treball digne!'11h Plaça de Sant Jaume
Convoca: Assemblea de treballadors i treballadores a l'atur de Barcelona. Cada dimarts, a les 19h, assemblea al carrer St. Pere Més Baix, 70.

Divendres 26 de novembre

Jornada de portes obertes de l'SCI-CatDe 18 a 21h. Presentació d'experiències de voluntariat a l'SCI-Cat, amb grups per la Pau, per Palestina, pel Sàhara i altres. Projecció del documental *Joves i Pau* i del curt del voluntari.
21h Pica-pica internacional, *performance* i festa pels 90 anys de l'SCI.
C. Carme, 95, baixos, 2a.
Més info: www.sci-cat.org
Organitza: Servei Civil Internacional Catalunya

Divendres 26 de novembre

Concert de Paco Ibañez22h Barcelona Teatre Musical, antic Palau dels Esports de Montjuïc.
Concert en el marc dels actes de commemoració del centenari de l'anarcosindicalisme.
Per sol·licitar invitacions, contacteu amb la Federació Local de Barcelona al mail fbcn@cgtbarcelona.org
Organitza: CGT Barcelona

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.infoBusquem **persones que dominin els balls llatins** per formar una companyia. Contacte: Dayam, daymarco9@hotmail.comAteneu Columna Terra i Llibertat: **Ja tenim l'Agenda Llibertària 2011!** Informació: agenda@berguedallibertari.orgEs busquen **persones que vulguin acollir mares de diversos països, amb la seva filla o fill**, durant el temps que duri l'operació i el tractament mèdic de les criatures a Barcelona. Contacte: Alicia, alicia@infanciasolidaria.orgBusquem **propostes per fer cartell i samarreta de la XIV Marxa d'homenatge als Maquis** de 2011. Contacte: Col·lectiu A les Trinxeres, alestrinx@nodo50.orgIntercanvi **serveis d'horticultura urbana i jardineria ecològica** a canvi d'altres béns o serveis que em puguin interessar. Contacte: Àngel, angel.correo.e@gmail.com**Regalo crosses** gairebé noves a qualsevol persona que les necessiti. Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736Universitat Lliure La Rimaia: **necessitem prestatgeries** per la biblioteca espontània. Si en vols donar alguna passa per Ronda de Sant Pau, 12 de Bcn o escriu a larimaia@rimaia.orgBusquem **persones amb experiència en diferents oficis que estiguin interessades a organitzar-se de forma cooperativa** i que tinguin sensibilitat ecològica i social.Contacte: Jordi, jig42naciog@yahoo.com, 675 592 840

> EL TEMPS

DIJOURS 18

La gràfica de les temperatures va clarament a la baixa. Vents del nord i de mestral, especialment forts a l'Ebre i El Camp.

DIVENDRES 19

Una nova perturbació provocarà una forta baixada de la pressió i un augment de la nuvolositat. Vent del sud i sud-oest i ventades fortes.

DISSABTE 20

La inestabilitat serà marcada a totes les comarques. Ruixats i tempestes intermitents durant tota la jornada. Ambient fresc.

DIUMENGE 21

El nucli de la perturbació se situarà a la vertical del Pirineu. Ventades fortes i ambient més fred. Neu al Pirineu i el Prepirineu de Girona.

DILLUNS 22

Les temperatures baixaran encara una mica més. Una massa d'aire fred del centre d'Europa ens anirà abraçant de mica en mica.

DIMARTS 23

Es mantindrà l'entrada d'aire fred. Els vents de gregal i tramuntana incrementaran la sensació de fred rigorós, pràcticament hivernal.

Fins el 28 de novembre

Teatre: 'La Resclosa'

Sala Abaco. Nau Ivanow, de dimecres a dissabte, a les 21h. Els diumenges, a les 19h. C. Hondres, 28-30.
Monòleg de Montse Alcoverro interpretant una presa que, després de setze anys a la presó, es disposa a recuperar la seva llibertat.

CALDES DE MONTBUI

Dijous 18 de novembre

Concertació de solidaritat amb el poble sahrauí

20h. Plaça de la Font del Lleó
Convoca: Caldes Solidària i ACAPS Vallès Oriental

CARDEDEU

Dissabte 20 de novembre

Contes de gènere!

18h Casal popular Els Escorrelots.
C. Hospital, 21.
Activitat amb motiu del Dia contra les violències de gènere. Contacontes amb contes de contingut de gènere per totes les edats. Després dels contes, hi haurà berenar popular.
Organitza: aDONA't, Assemblea Antripatriarcal de Cardedeu

FIGUERES

Diumenge 21 de novembre

Sortida Familiar al paratge natural de La Massana

Sortida a les 9 del matí a la plaça del Sol de Figueres. Inscripcions al telèfon 972670531.
Organitza: IAEDEN

LLEIDA

Dissabte 20 de novembre

Documental sobre el bombardeig de Lleida de 1937

19h Casal l'Ocell Negre. C. Sant Carles, 8.
Passi del documental *El braç de les fúries*: el 2 de novembre de 1937, a primera hora de la tarda, nou aparells Savoia Marchetti de l'aviació legionària italiana van deixar caure les seves bombes sobre Lleida. En menys de cinc minuts, van provocar més de 200 morts i centenars de persones ferides i van atemorir una població indefensa de 40.000 habitants.

II Jornades per la memòria al Masnou

19, 20 i 21 de novembre

Sota el lema *Recordar el passat, reflexionar el present, construir el futur*, el Masnou acollirà les segones jornades dedicades a la recuperació de la memòria històrica. Aquest és el programa d'enguany:

Divendres 19 de novembre

Festa de presentació
23h Concert amb: PennyCocks i Bang Bang
Lloc: Ca n'Humet. C. Fontanills, 77.

Dissabte 20 de novembre

Pintada del *Gernika*, activitat infantil d'11 a 14h al carrer Sant Rafael.
Xerrada col·loqui: *Mitjans de comunicació i democràcia, el cas d'Egunkaria*, a càrrec de David Fernández. 19h Ca n'Humet.

Teatre: *Hacia Otonorón*, a càrrec de la companyia Enreda Teatro. 21h Ca n'Humet. L'obra ens presenta el món imaginari de dos infants atrapats en un món de guerra.

Diumenge 21 de novembre

Cinefòrum: *Tierra y libertad*, de Ken Loach
18h Ca n'Humet. El col·lectiu La Filferrada presentarà la pel·lícula i conduirà el col·loqui.
Fins el 26 de novembre
Exposició fotogràfica d'Agustí Centelles
Lloc: Els Vianesos. C. Segarra, 12. Mostra de fotografies del conegut fotoperiodista de la guerra civil.

Més informació: jornadesperlamemoria.wordpress.com
Organitza: Lleureka i Xalupa

Més info: ocellnegre.blogspot.com

Organitza: Casal Independentista l'Ocell Negre

Divendres 26 de novembre

Xerrada sobre la proposta de Renda Bàsica

20h Centre Cívic de La Bordeta
C. Pla d'Urgell, s/n.
Xerrada a càrrec de Josep Manuel Busqueta, economista.
Organitza: Banc del Temps La Bordeta

MATARÓ

Diumenge 21 de novembre

Manifestació: Aturem els laterals de l'autopista!

11:30h Davant del Consell Comarcal.
Manifestació, tractorada, bicicleta, música, accions, botifarrada i animació.
Més info: www.coordinadoramaresme.cat
Convoca: Coordinadora Preservem el Maresme

PALMA

Exposició: 'Veus silenciades, veus rescatades'

Fins al 21 de novembre
Biblioteca de la Cort. Plaça Cort, 1.
A través de quinze exemples d'escriptors i escriptores perseguides, la mostra pretén posar cara i veu a les violacions de la llibertat d'expressió al món mitjançant casos emblemàtics, actuals i d'escriptores refugiades.
Exposició dins els actes del Dia Internacional de l'Escriptor Empresonat (15 de novembre).

REUS

Dijous 18 de novembre

Presentació del moviment

'A Reus, primer les persones. Unitat contra el feixisme i el racisme'
20h Centre de Lectura. C. Major, 15.
Presentació a càrrec de David Karvala

Més info: www.unitatcontraelfeixisme.org
Organitza: Unitat contra el feixisme

Dimarts 23 de novembre

Xerrada: 'Les primeres passes de la CNT al Priorat'

19:30h Sala d'actes de l'Arxiu de Reus.
C. St. Antoni M. Claret, 3.
Xerrada a càrrec de Pere Audi
Organitzen: Arxiu Municipal de Reus i Arxiu Comarcal del Baix Camp

RIPOLL

Activitats al voltant del Dia contra les violències de gènere

Dimecres 24 de novembre: presentació i passi de documental *10 ripolleses'10*. 19h Casal Cívic. C. Concepció Ducloux, s/n.
Dijous 25 de novembre: cercavila, concentració, música i botifarrada contra les violències. 18h Plaça de l'ajuntament.
Divendres 26 de novembre: xerrada, *A propòsit de la no-violència*, amb Gabriela Serra, 19h a l'Obrador del Ripollès.
C. Progrés.
Organitza: Associació de Dones de Ripoll, Associació Obrim els Ulls i Col·lectiu Creart

TARRAGONA

Dijous 25 de novembre

Dia internacional contra les violències de gènere

Concentració a les 19h
A la plaça de la Font
Encén la teva espelma contra totes les formes de violència de gènere
Convoca: Cau de Llunes

VALÈNCIA

Divendres 19 de novembre

Concert i festa antifeixista

20h CSO Proyecto Mayhem. C. Pavia, 91.
Amb la participació dels grups Ki Sap, Atzembla, Vagos y maleantes i altres.

Dissabte 20 de novembre

Manifestació contra el feixisme

19:30h a les Torres de Serrans
Organitza: València Antifeixista

Dijous 25 de novembre

Dia internacional contra les violències de gènere

19:30h Manifestació al Parterre
Convoca: Moviment Feminista de València

Presentació del Sindicat d'Arquitectes

BARCELONA,
20 de novembre

Malgrat els grans beneficis obtinguts per les empreses d'arquitectura, la majoria dels treballadors i treballadores d'aquest sector es troben sense protecció laboral. Per això, un grup d'arquitectes s'ha reunit en assemblea amb l'objectiu de trobar solucions i crear un sindicat. La nova organització es presentarà a Barcelona el dia 20 de novembre a les 21:30h al Club Maumau (C. Fontrodona, 35). La primera tasca que es proposen és reivindicar unes condicions de treball legals i un conveni laboral de mínims de caràcter obligatori per les empreses d'arquitectura.

Més informació: sindicatarquitectes.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 20 de novembre

Manifestació a Barcelona
Unitat contra el feixisme i el racisme
Per la convivència en la diversitat!

17h Plaça Universitat

Convoca:
Unitat contra el feixisme i el racisme

Més informació: www.unitatcontraelfeixisme.org

. L'ENTREVISTA

Bartolo Fuentes COORDINADOR DEL FRONT NACIONAL DE RESISTÈNCIA POPULAR D'HONDURES A YORO

“El cop d'Hondures es fa per frenar l'avenç dels pobles a l'Amèrica Llatina”

Bartolo Fuentes és periodista de professió i comunicador per passió. La seva experiència en organitzacions socials hondurenyes es remunta a la seva època d'estudiant, compromís pel qual va haver d'exiliar-se de 1989 a 1991. Després del cop d'estat que va fer caure el govern de Manuel Zelaya, el 28 de juny de 2009, ha tornat a la barricada com a dirigent del Front Nacional de Resistència Popular, que agrupa tots els moviments socials, sindicals i comunitaris oposats a la dictadura.

Joan Canela i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

Vostès descriuen la situació d'Hondures com una dictadura, però el govern actual va ser escollit a través d'unes eleccions. Com ho expliquen?

Aquestes eleccions van ser organitzades pels mateixos que van fer el cop d'estat, sense garanties democràtiques i desconegudes per la resistència. Es van retirar milers de candidats, incloent una candidatura a la presidència i una altra a la vicepresidència. La gent no va anar a votar. Els resultats oficials són contradictoris, però els nostres càlculs parlen d'una participació no superior al 35%, tenint en compte les pressions dels patrons a favor del vot, que es van traduir en milers de paperets blanques o nul·les. El resultat va ser un Congrés Nacional integrat en un 65% pels mateixos

“Hondures ja està catalogat com el país més perillós per exercir el periodisme després de Mèxic”

disputats que van aprovar una renúncia falsa del president i un govern format pels qui van organitzar el cop. Encara que els caps de les forces armades d'aquell moment han passat a la condició de retir, encara es troben en llocs clau del govern i, per exemple, avui dia, l'excap de l'Estat Major Conjunt és el gerent de l'empresa estatal de telecomunicacions. **Una bona forma de valorar el nivell de democràcia és avaluar l'estat dels drets humans...** Diverses institucions de drets hu-

ALBERT GARCIA

mans -incloent la mateixa Comissió Interamericana de Drets Humans de l'Organització d'Estatos Americans (OEA)- han visitat el país per examinar-lo i han documentat l'ús excessiu de la força a les manifestacions (amb diversos morts per inhalació de gasos), detencions il·legals, pallses, estats de setge sense control judicial, dones violades i assassinats, tant a les manifestacions com als atacs selectius. L'OEA ha demanat a l'Estat hondureny protecció especial per 200 persones -entre les quals m'han inclòs-, algunes de les quals han estat assassinades. Han aparegut grups paramilitars i els assassinats de dirigents socials s'han fet habituals. Durant el govern de Porfirio Lobo, han mort deu comunicadors i Hondures ja està catalogat com el país més perillós per exercir el periodisme després de Mèxic. Fa poques setmanes, una companya de TV Globus va denunciar que havia estat segrestada durant una hora i mitja i amenaçada de mort.

Acaben de recollir 1.300.000 firmes per demanar la celebració d'una As-

semblea Constituent per refundar Hondures. Sembla que la Resistència no ha pogut ser derrotada, però tampoc no s'ha pogut revertir el cop. Es troben en una situació d'empat?

Sincerament, quan es va produir el cop, pensàvem que seria qüestió d'una setmana. Les mobilitzacions de repudi van ser immediates i molt massives i, si no hagués estat per les connexions internacionals dels colpistes, s'hauria aconseguit. Avui, sabem que la nostra lluita no és una qüestió de setmanes ni de mesos, sinó que hi estarem anys; però no ens importa.

I ara, quins són els següents passos a fer?

Tenim clar que l'opció armada està totalment descartada. L'experiència d'El Salvador -on es va lluitar durant dotze anys amb milers de morts per arribar a uns acords de pau que els tornaven gairebé al punt d'inici- és molt propera. Seguirem amb la pressió social a favor de la Constituent i hauré de decidir quina serà la nostra postura de cara al 2013 (any de les

pròximes eleccions), si ens presentem i si, per fer-ho, optem per convertir el Front en un partit. El que ja hem rebutjat és la proposta de convertir-nos en corrent intern del Partit Liberal. Aquest és un plantejament al qual s'oposen fins i tot els membres del Front que provenen d'aquest partit.

Vostè ha parlat de les connexions internacionals dels colpistes. Creu que el cop d'Hondures té relació amb el més recent de l'Equador? Hi ha una campanya per fer caure la democràcia als països de l'ALBA?

És obvi que el cop d'Hondures es dona en el context d'una campanya per frenar l'avenç dels pobles a l'Amèrica Llatina, ja sigui en forma de cops d'estat, finançant els partits conservadors o desestabilitzant els països amb governs populars. Dins els cercles de poder dels Estats Units -al Congrés, el Pentàgon, els serveis secrets- existeixen sectors ultradretans que continuen la mateixa política de Bush, que -de fet- és la mateixa que s'està aplicant des dels anys 60 i 70. I aquesta gent és independent del que digui Obama. Sense la seva presència continuada a Hondures abans, durant i després del cop, aquest hagués estat inconcebible.

“Un 87% de la gent és pobre i més del 60% es troba en la misèria, mentre deu famílies ostenten tota la riquesa”

Una de les raons per fer caure Zelaya va ser la seva política social. Aquesta ha estat revertida pel nou govern?

No només s'ha revertit, sinó que s'ha accelerat el model neoliberal que ha fet que, a Hondures, un 87% de la població sigui pobre i més del 60% estigui en la misèria, mentre deu famílies ostenten tota la riquesa nacional. El salari mínim augmentat per Zelaya -i que segons la llei s'ha de revisar anualment- està congelat des del cop i els sectors empresarials ja han demanat la seva abolició; s'ha aprovat una llei per reduir encara més l'abast de l'educació pública; s'està preparant la privatització, fins i tot permanent, de rius, llacunes i aigües subterrànies; es planteja reobrir la mineria a cel obert, congelada pels seus costos socials i ambientals, i un llarg etcètera.

. LA COLUMNA

Es pensen quedar

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Arcadi Espada, el dia que van presentar Ciutadans al teatre Tivoli, espai que els devia cedir un dels que s'especula que n'és mecenes a l'ombra, l'empresari Balañá, va dir que el nacionalisme era un mal que infectava totes les ideologies. I tenia tota la raó, només cal veure la mescla que empeny amb força i violència des del nacionalisme més intransigent amb seu central a Madrid. Ciutadans, en aquesta amalgama política, social, cultural, econòmica i mediàtica que s'està refent del desconcert postfranquista, és la cara amable, fresca i jovenfòlva que li faltava per cobrir tots els àmbits del nacionalisme, sobretot a Catalunya. L'únic leitmotiv de la formació és la persecució del catalanisme en general i el català en particular. Però val a dir que, a diferència de la dreta tradicional, obertament hereva de formes i discursos més viscerals i naftalínics, directes i agressius, Ciutadans ha optat per una estratègia a llarg termini de victimisme populista i punyalada traïdora. Una aposta pacífica però ben articulada que, pel nostre bé, més val que no subestimem.

Quan van advertir a Espada que el bilingüisme condueix a la mort del català, ell va preguntar on residia el problema

Quan es van crear tothom deia que no traurien res i que en quatre dies el partit seria història. Hi ha moltes explicacions per justificar la seva presència al Parlament, i la més estesa és que es beneficien de l'alta abstenció; però van treure tres diputats i allí són les seves actes. Durant aquests quatre anys n'han canviat dos perquè un ha marxat amb Rosa Díez i l'altre ha fundat el seu propi partit; i entre altres, la cap de llista a les últimes municipals de Barcelona, juntament amb quinze militants més, s'ha afiliat al Partit Popular. Com a partit han complert amb totes les expectatives de les formacions marginals i amb aquest panorama tothom deia que s'esfondrarien; però ara tenen seu nova al Passeig de Gràcia i les enquestes els pronostiquen igualar o millorar els resultats sense comptar els que marxen a la competència. Aquesta gent han nascut i crescut aquí i pensen recuperar l'hegemonia nacional que van tenir durant 40 anys.

Quan en un debat del 33, ja fa temps, van advertir a Espada que el bilingüisme que proposen condueix a la mort del català, ell va preguntar on residia el problema.